

Giới thiệu Tiểu Thuyết Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo

Bạn đang đọc truyện: Tiểu Thuyết Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo

Tác giả: Trương Thủy Linh

Thể loại: truyện tình yêu

Nội dung truyện: Để tôi kể các bạn nghe về chuyện tình của một Thiên Kim tiểu thư - Tuệ Nhi với các hoàng tử lạnh lùng kiêu ngạo - Trần Nhật Vũ, Trần Thiên Nam, Phan Thế Kỳ Là một thiên kim tiểu thư, thân phận của cô dần được sáng tỏ. Hài hước nhưng rất lãng mạn. Chuyện tình này sẽ đi về đâu? Nhi sẽ chọn ai? Hãy để thời gian trả lời tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thuyết Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đụng Độ

Một buổi sáng đẹp trời, các tia nắng sớm chiếu rọi xuống mặt đất. Qua khung cửa sổ, cô gái nhỏ nhắn đang ôm con gấu bự chẳng ngủ say không biết trời đất gì hết. Không sai, đó chính là Tuệ Nhi, khi ngủ mới có cơ hội nhìn ngắm khuôn mặt xinh xắn của nó kĩ hơn. Với hàng mi dài cong vút khẽ sao động thì kết luận chắc chắn rằng mặt nó rất đẹp, và quả đúng vậy, đôi mắt to tròn đen long lanh cùng với đôi môi mỏng cánh hoa đào đang chum chím. Nó có làn da trắng và mịn, làn da với hương thơm của sữa mà ngay từ khi sinh ra nó đã sở hữu hương thơm ấy. Bỗng đôi môi hồng khẽ nâng lên tạo thành một đường cong hoàn hảo, Tuệ Nhi đang mỉm cười trong mơ.

*Nó đang ngồi trước một cái bàn lớn cơ man bao nhiêu là thức ăn, thật hấp dẫn, thơm phức, nó nhìn mà thèm nhỏ cả nước dãi. Không thể kiềm chế được nữa, ngay lập tức tay nó chụp hai cái đùi gà, cạp miếng thật to, phồng cả má khiến cho khuôn mặt nhỏ cũng bị biến dạng. Ngồi nhai nghiền ngấu không ngừng như thể nó bị bỏ đói 1 tháng rồi ấy. Nhồm nhoàm .... nhồm nhoàm... *

- NHHHHHHH !!! DẬY MAUUUUUU !!! -Kính thiên động địa, trời long đất lở bởi tiếng gọi của người ba nghiêm khắc vang lên từ đầu làng đến tận cuối làng

*Nó thì đang thỏa sức, vận nội công ăn hết mình thì cứ nhiên lọt đầu ra tiếng ba mình, lại còn hét toáng lên gọi mình nữa chứ

Ớ ó ... đồ ăn bay đâu hết rồi? Sao không còn gì nữa thế? Đồ ăn ơi, em ở đâu về với chị nào* -Nó đau lòng tiếc thương

- Nhi !! Dậy !! Con gái con đùa suốt ngày ngủ nướng !! -Ba nó vừa gọi vừa sốc người nó, lay mạnh cho nó tỉnh dậy

Bị sốc mạnh nó choàng tỉnh, còn lơ mơ, nhìn chăm vào ba nó mà phán một câu hỏi ngu ngơ:

- Hà hà? Cái gì? Đồ ăn đâu ba?

- Đồ ăn gì? Mày còn chưa tỉnh ngủ à? Dậy đi làm VSCN nhanh còn xuống ăn sáng với ba mau lên

- há? À ... ờm ... vâng ! -Giờ nó mới tỉnh hẳn, thì ra là mơ, tiếc quá à. Sao ba không để mình mơ mộng thêm tí nữa chứ?!

15 phút sau nó đã hoàn tất VSCN, xuống nhà ăn sáng thôi nào! Đói quá

Nó hí hục chạy rầm rầm xuống như muốn sập cái cầu thang vậy

- Con gái để ý tí một chút -Giọng nói ngang phề phề của cha cất lên. Ông đang đọc báo cũng phải nhăn nhó nhíu mày

- Con biết rồi mà.

- Nhi, ăn sáng đi con -Mẹ nó từ nhà bếp bung đồ ăn ra nói. Tuy đã ngoài 50 nhưng bà vẫn còn dáng vấp trẻ trung của một người phụ nữ thanh xuân.

- Dạ. Mời ba mẹ ăn sáng!

Thấy đồ ăn là sáng mắt vậy đây.

Đang say xưa mãi miết ăn, mẹ nó bất chợt lên tiếng

- Nhi này, lát ăn xong con ra ngoài mua cho mẹ ít đồ nhá! Mẹ bận không đi được

- Để Nhi siêu thiên tài đi là mẹ cứ yên tâm ạ! -nó vừa ăn vừa đáp một cách ngon lành không cần suy nghĩ

- Ủm, thế thì tốt rồi.

*****

- Con đi đây -chối với ngoài cổng nó nói vọng vào rồi phóng con ngựa sắt đi luôn

Nói là con ngựa sắt cho nó sung thế thôi chứ là cái xe đạp thân thương tha thiết gắn bó với nó lâu năm rồi. Nhà nó bình thường, cũng thuộc dạng khá giả, nhiều lần định xin ba mẹ mua xe mới mà thôi. Không phải vì tiếc tiền đâu nhà, mà nó muốn giành để chơi hân chiếc Angela 50 đi cho nó ngẫu xú

Ngân nga bài hát mà nó yêu thích nhất "Một con vịt", đang tung tăng con ngựa sắt mà không để ý chiếc xe hơi từ trong đường nhỏ chạy ra. Nó bất chợt phát hiện ra vội vàng chuẩn bị kít phanh thì

- Á ... Á Á Á Á ...

"Kít .... kít ... soẹt ... "

Vâng! Đó chính là tiếng la thất thanh hoảng hồn của nó và một vụ tai nạn nhẹ đã xảy ra

- Ui ya, mới sáng sớm gì mà Xui giữ vậy trời. Đau quá, không biết người ta có bắt đền không đây -vừa vuốt xoa vết thương vừa nhìn vào con Murcielago sang trọng đã bị con ngựa sắt của nó làm cho trầy xước một đường.

Một chàng thanh niên bước ra từ cửa xe, ăn mặc phá cách với chiếc quần jean và chiếc áo sơ mi bung ba nút cúc. Đứng chất dân ăn chơi đây mà.

Nó ngược nhìn cậu ta, hai con mắt to long lanh nay càng lấp lánh. Hắn đẹp trai cực luôn, khuôn mặt soái mĩ nam. Ôi chu choa, Tuệ Nhi - một con người không bị ảnh hưởng phân tâm bởi trai đẹp cũng phải đơ trong vài giây. Nó đang bay trên thiên đường bị rơi xuống địa ngục ngay tức khắc, hắn dừng dừng bước đến gần nó, những câu nói lạnh lùng pha chút khó chịu, xem thường người khác của hắn cất lên:

- Cô không có mắt à? đi không biết nhìn đường mà né hả?

Sốc ! Quá sốc! Thật ngạo mạn, đẹp trai mà thế thật phí cuộc đời

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bắt Đền

- Cô không có mắt à? Không biết nhìn đường mà né hả? Nó đơ toàn tập. Cái thế loại gì đây, kiêu căng ngạo mạn vừa thôi chứ. Ít ra cũng phải "Bạn có sao không?" hay là "Bạn bị thương rồi kia, để mình giúp" chứ, đằng này hắn lại chửi nó trong khi nó là người bị nặng hơn. Nó đã chứa ghét những tên như thế này từ lâu lắm rồi, hôm nay có cơ hội bà sẽ sổ một tràng cho biết

- Này, anh có phải là trai không đấy, cái kiểu người gì mà không xem ai ra gì thế hả, tôi là gái ít ra anh cũng phải đến hỏi thăm chứ? Tôi chưa nói gì anh đã đành lại còn đến tỏ thái độ như thế nữa, nhìn là không ưa rồi ....bla bla -nó nói một lèo cho đến khi nó hết hơi rồi dừng (bà này trâu ^^)

- Cô ... cô nói gì? -Hắn cứng họng, tức giận. Dám có đứa con gái nói thế với hắn, dám lên mặt dạy đời hắn, cô to gan đấy.

- Ô !! Thế hóa ra tai anh cũng bị lằng hả? Có cần tôi repeat lại cho anh nghe không? Tên kiêu căng!!!

Nó cố khiêu khích, châm chọc hắn. Nhìn bộ dạng lúc nảy của hắn nó đã muốn cho hắn anh dếp rồi, cũng may là kiềm chế lại được con tức

- Cô ... được lắm. -Hắn chỉ thẳng tay vào mặt nó, đỏ mặt giận giữ nói không nên lời, lúc này nhìn hắn y chang ngưu ma vương. À không ... là sulan lên con thịnh nộ thì đúng hơn (diễn tả hơn quá ... hí hí) ... một lúc sau lấy lại vẻ mặt phong độ thường ngày, miệng hắn nhếch mép đều giả, nụ cười đầy ẩn ý -Xe của tôi bị cô làm trầy xước, giờ tính sao?

Thôi chết! Giờ nó mới để ý thấy mình hơi quá, còn quên mất chuyện quan trọng về xe của hắn nữa chứ. Mà thôi, mặc kệ, nó vốn tính hay nổi máu anh hùng, quân tử dám làm dám chịu, sợ gì (chị này bá đạo quá)

- Ủ thì xe anh bị tôi làm trầy xước đấy, thì sao?

Cố tỏ ra điệu bộ ngênh ngênh kên kên, nó trả lời như không hề có chuyện gì xảy ra

- Được, cô có gan làm có gan chịu đấy -Hắn hừ mũi, nhếch môi tỏ vẻ kinh bỉ

- Tôi biết, khỏi mắc công anh khen.

- Đền tiền. Thế thôi

- Đền tiền thôi chứ gì, đơn giản, chả có gì to tát. Tôi sẽ trả đủ

- Đây là siêu xe Murcielago chốt giá 450.000 USD. Cô đền 1/3 số tiền ok?

Hả? Cái gì? 450.000 USD, hắn đùa nó sao? Cái xe ở xó nào mà đắt thế? Làm sao nó đủ tiền để trả cơ chứ

- Anh đừng đùa chứ?! Không hay đâu -Cổ găng nở nụ cười mặc dù mặt nó giờ đang méo xệch

- Không đùa 450. USD tương đương 9,8 tỷ đồng tiền Việt Nam. Tôi nhường nhịn, chỉ cần trả tôi 3 tỷ -Hắn nói với vẻ mặt ung dung như thể 3 tỷ là con số nhỏ lắm không bằng

Tên này là cái quái gì mà số tiền mua xe mà hơn cả gia tài nhà nó thế? (Người ta là con tỷ phú chứ sao)

Biết làm sao giờ? Ngay lúc này đây nó chỉ muốn đâm đầu vào cột điện mà mất trí nhớ, à mà chết luôn cũng được. Chứ thế này nó biết sống sao.

Nó cười tươi như ánh ban mai, nhẹ giọng nói:

- Anh có ... có thể .. bớt tiền đi chút xíu được không? Tôi sẽ từ từ trả, tôi hứa sẽ trả đủ luôn. Được không?

"Hừ ! Giờ mới chịu bỏ về mặt ương bướng đấy. Có trò hay rồi đây" -Hắn trầm nghĩ

- Không, nguyên tắc của tôi như thế. Không thêm, không bớt. 3 ngày sau trả đủ.

- HẢ!!!! 3 NGÀY SAU??? Làm sao tôi kiếm đâu ra số tiền lớn như thế trong vòng ba ngày được chứ -Nó tức tối hét lên, không thể chịu nổi nữa rồi, hắn ép người quá đáng đây mà

- Đó là việc của cô -Lại cái bộ mặt cờ hờ đấy nữa, nhìn mà nó chỉ muốn phi thẳng đôi dép nó đang mang vào khuôn mặt của hắn ngay tức khắc

- Uh ... tôi ... tôi ....

Câu chữ lấp lửng, khác hẳn khí thế hùng hục ban nãy khi chửi hắn, nó cứ lo lắng suy nghĩ, lòng thấp thỏm không yên. Nói thật chứ giờ trong đầu nó trống rỗng, không biết suy nghĩ gì nữa cả. Điều bộ của nó đã được hắn thu vào tầm mắt, thấy mình hơi quá đáng, hắn nói:

- Tôi có cách giúp cô

- Có cách sao? cách gì? Cách gì thế? -Nó vui mừng vội vã hỏi tới tấp

- Cô làm được không đã? -Hắn nhún mày

- Được chứ? Có cách là tôi làm được hết, anh nói mau lên

- Làm osin nhà tôi trong vòng 1 tháng, tôi sẽ xóa hết khoản nợ

"Làm osin sao? Cũng không khó đối với nó. Nhưng còn ba mẹ thì sao? Minh đi 1 tháng vậy biết lấy đâu ra lí do. Mà thôi kệ, cái đó tính sau, có cách trả nợ là được rồi"

- Làm osin thì được. Nhưng anh phải nhớ những gì anh nói. Xóa hết nợ đấy.

- Tất nhiên. Đưa điện thoại của cô đây.

- Hả? À ở đây

Hắn lưu số nó và cả số hắn vào điện thoại của nó

- Có gì tôi liên lạc -Nói rồi hắn bước đến con Murcielago phóng đi biệt tăm để lại nó dờ dẩn xơ xác

Hờ ... chuyện gì vừa mới xảy ra thế này, chuyện gì vừa diễn ra thế? Hôm nay là ngày xui xẻo à.

Không thể chịu nổi, không thể chịu được, không thể chịu được nữa rồi:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đi Dạo

Nó bước vào nhà với khuôn mặt thần thờ, không còn chút sức sống, đờ đẫn như người mất hồn. Mẹ thấy nó có dấu hiệu khác lạ, không biết có xảy ra chuyện gì không đây? Lên tiếng hỏi:

- Con sao thế Nhi?

- À ... không, không có gì đâu mẹ - nó chợt tỉnh, lắc đầu nguầy nguậy, cười hề hề. Kiểm chuyện lò đi cho mẹ đỡ nghi - Đây này mẹ, Nhi siêu cấp mua đầy đủ rồi nhá!

- Ừm, được rồi. Con lên phòng đi, lát ăn cơm mẹ gọi xuống

- Vâng - khuôn mặt thiếu nảo của nó bỗng sáng lên - À mẹ ơi! Con có một người bạn mới quen gần trường.

- ... - mẹ nó ngạc nhiên nhìn nó ngạc nhiên khó hiểu. Thấy thế nó nói tiếp

- Ba mẹ bạn ấy đi công tác một tháng lận, bạn ấy muốn con chuyển đến ở chung tiện thể cho việc học nhóm với lại ... nhà bạn ấy cũng gần trường nữa. Khi nào bố mẹ bạn ấy công tác xong thì con dọn về. Được không mẹ?

Mẹ nó đắm chiều suy nghĩ, mẹ cũng muốn nó độc lập để trải nghiệm cuộc sống. Nhưng mà đi tận 1 tháng thì hơi lâu

- Mẹ cũng muốn lắm nhưng lâu quá con. Mẹ sợ không an toàn

- Mẹ yên tâm đi, không sao hết. À con có thể về nhà thăm ba mẹ mà. Nhà bạn đấy với nhà mình không xa lắm đâu

- Uh ... thôi được rồi - Suy nghĩ hồi lâu mẹ nó đáp

- Mẹ nói với ba cho con luôn nhá! - "Ax .. từ khi nào mà nó bị bệnh nói dối thế này, mà nói dối chuyên nghiệp luôn chứ! Khâm phục mình quá đi !!!"

- Ừ để mẹ nói sau

- Hí hí ... yêu quá, yêu mẹ quá cơ! - Nói rồi nó hôn tới tấp lên khuôn mặt đã xuất hiện nếp nhăn của mẹ mình, có lẽ mẹ đã già đi nhiều. Mẹ nó đáp trả bằng một nụ cười hiền

Phù !! Thế là thoát kiếp nạn này rồi. Chỉ cần chăm chỉ 1 tháng thôi là một chuyện coi như qua. Nhưng mà nó vẫn ghét tên đó lắm, nghĩ lại làm nó tức ói máu, đầu nó xi khói ra. Thế loại không coi người khác ra gì, nhà giàu rồi còn đòi tiền, đúng là kiêu căng.

*****

Tối đến, đang ngồi trên nệm êm với con gấu to bự chẳng nó hay ôm hằng ngày. Con dê yêu quý chợt sáng lên - có tin nhắn, nó nhào đến chụp con dê yêu quý rồi nhìn thẳng vào dòng chữ "Vũ đẹp trai" hiện ngay trước mắt.

Hả? Cái gì đây? Tên nào đang tự hào nhan sắc đến nỗi tự xưng thế này? Phải nói là tự tin sinh nông nổi thì đúng hơn, "đẹp trai" - nhìn ngửa cả mắt. Nó cá chặc là tên hời sáng đây mà, không hẳn còn ai vô đây nữa.

Hắn gửi tin nhắn cho nó:

- "Cô xuống nhà đi"

- "Làm gì?"

- "Tôi đang ở trước cổng nhà cô đây"

Hắn đang đứng trước nhà nó sao? Làm sao mà hắn biết được. Nó vội chạy đến bên cửa sổ kéo mạnh rèm cửa ra. Quả không sai, một tên cao to, đẹp trai đang đứng dựa vào chiếc ô tô sang trọng. Ô tô mới mà đẹp nữa, nhà hắn không biết có làm ăn phi pháp không đây, lắm tiền dữ!

Trong bóng tối, trông hấn càng quyến rũ hơn. Nhưng dù có đẹp trai cỡ mấy mà tính tình cộc cằn như hấn thì cũng bị nó đâm bẹp dí hết ... há há

Nó vội chạy rầm rầm xuống nhà như thể bị ma rượt, ba nó khẽ chau mày hỏi:

- Đi đâu đấy Nhí?

- Nhí, còn chưa ăn tối mà con -mẹ nó nói vọng ra

- Con ra đây chút xíu thôi

"Hừm? Tên này đến nhà mình làm gì đây không biết" -Nó thiết nghĩ trong bụng rồi phi nhanh như vận động viên ma-ra-tông chạy ra mở cổng.

Cúi ngáp người thờ hốt hên, nó chạy hơi quá. Hấn lại cất giọng không chút cảm xúc phán câu xanh rờn:

- Tôi ăn thịt cô đâu mà chạy nhanh thế ?

- K .. không ... tại ... tôi quen thế -Đã hết hơi rồi mà còn cứ hỏi bà làm bà trả lời tốn calo quá, vài phút sau bốt mệt, hít một hơi thật sâu lấy lại phong độ, nó hỏi - Thế anh đến đây làm gì? Mà sao anh biết được nhà tôi?

- Chuyện đó cô không cần quan tâm. Đi dạo với tôi, được không?

Thật ra khi về nhà hấn đã cho người điều tra lí lịch của nó, tất nhiên phải biết được nhà nó rồi. Con bé thú vị, tự nhiên hấn muốn đến gặp nó mà không tự chủ lái xe đến nhà nó từ lúc nào không hay.

- Hế? -Nó đơ vài giây

- Tôi không bắt cóc cô đâu mà lo

- Ồ ờ, đi thì đi.

Cho tên cận vệ lái xe về, hấn đi bộ cùng nó để tận hưởng không khí mát lạnh của màn đêm

Trên con đường lẳng lặng bóng dáng của một cô gái nhỏ nhắn và anh chàng cao lớn với phong cách ăn mặc phá cách tỏ rõ vẻ kiêu ngạo của một dân chơi

Không gian yên ắng lạ lường, bỗng hấn cất giọng ngang phè phè phá tan sự tĩnh mịch

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đến Nhà Hấn

Hấn cất giọng ngang phè phè phá tan sự tĩnh mịch- Sắp xếp ổn thỏa chưa?

- Ổn thỏa gì cơ? -dấu hỏi to đùng xuất hiện trong đầu nó

- Việc làm osin, cô sắp xếp ổn thỏa chưa?

- À ừ, tôi nói cho ba mẹ và họ đã đồng ý rồi

- Ủ ... cô ...

đang lắp lững câu nói bị nó nhảy vào họng bằng tiếng la như phải gió

- AAAAAA!!!! PHỒ!!!!

- Thì sao? -Hấn đang rất khó chịu bị con bé xác xược cắt ngang lời nói của mình

- Tôi đói quá à, nãy chưa kịp ăn tối anh đã kêu tôi ra đây rồi. Đi ăn đi, nha! -Hai mắt to long lanh chớp chớp, nó điệu bộ cún con tỏ vẻ tội nghiệp khiến trái tim sắt đá của hấn - Trần Nhật Vũ cũng phải xao động. Hấn quay phắt đi, khuôn mặt chút ửng đỏ:

- Đi ...

Ồ yes ... Hạnh phúc quá đi mất. Nó chạy như điên như dại đến quán, lựa chỗ ăn thích hợp với phong thủy (chị này màu mè dễ sợ ==). Hắn là hắn cũng đói lắm nhưng che dấu bên trong tấm lòng sâu thẳm, không thích thể hiện ra như con hăm giống nó, ai kêu mong gặp nó quá đến nỗi quên cả ăn uống là gì?!

Hai tô phở thiếc to ngay trước mắt, mùi hương thơm lan tỏa quyến rũ nó, thơm nức mũi luôn!

Không để chờ đợi lâu, nó ăn tới tấp với ý niệm trong đầu "hay là mình cứ bắt chấp hết, ăn như heo đi". Quả đúng vậy, nó ăn như heo, không, hơn heo cơ!

Hắn dán mắt nhìn chăm chăm vào nó, mắt chữ A mồm chữ Ô hiện rõ trên khuôn mặt mũi nam ấy.

- Chuyện gì thế? -bất chợt nó ngẩng đầu lên, nhìn hắn đầy khó hiểu, hắn chăm chăm nhìn nó ăn từ nãy giờ

- Không có gì -hắn bình thản trả lời

- Anh không ăn hả? Phở trương lên rồi kia, hay anh không thích ăn?

- Ủ! Nhìn cô tôi mắt húng ăn rồi.

- Vậy thì tôi ăn giùm cho nhá! -Nó vui mừng hớn hờ bê tô phở của hắn sang chỗ nó trong khi chưa được sự cho phép của đối phương (tự nhiên như ruồi), may quá, hắn chưa động gì hết

Trước mặt nó là hai tô phở to chà bá, kiểu này nó được một bữa no nê thấy ngán luôn đây

5 phút trôi qua, 2 tô phở đã được nó chén sạch trước con mắt ngơ ngác đầy khó tin của hắn. Xoa xoa cái bụng căng cứng, nó nói trong niềm vui sướng

- Ôa ... no dã man con ngan, lần đầu tiên tôi được ăn no như thế này đây

Tuy có ngạc nhiên về tốc độ ăn và sức ăn của nó nhưng hắn vẫn giữ được chất về lạnh lùng mà đáp

- Ăn đã chưa?

- Đã!

- Vui chưa?

- Vui! -Nó cứ thế vui sướng trả lời

- Thế tốt, đi về

Hờ??? Khóe môi nó giật giật, anh ta bị rảnh à?

Hắn đặt tờ 500k xuống bàn, đứng đung ung dung bước đi, nó cũng lảo đảo theo sau

Chiếc xe ban nãy nó thấy nhà nó đang đậu ngay trước cửa tiệm. Hắn đã gọi thông báo cho cậ về lái xe đến đây ban nãy, khi mà nó đang ăn như mỏ khoét.

- Lên xe -Hắn ngoác đầu hướng nó về phía cửa xe

Gật đầu cái rụp rồi hí hục leo lên . Ôi chu choa mạ ơi, xe mô rúa? Chỗ ngồi nhỏ xíu như thể muốn ôm nhau vậy. Gần quá, hơi thở của hắn phả xuống khiến nó tái mặt, quay phắt ra phía cửa sổ, làm bộ ngó lơ

Ồ ớ? Để ý kĩ, đây đâu phải đường về nhà nó, con đường thân thương tha thiết trước kia đã được biến thành con đường lạ hoắc, nơi đây nó chưa từng đến. Đừng có nói hắn là kẻ chuyên bắt cóc phụ nữ rồi lấy nội tạng hay bán qua Trung Quốc nhá. Liếc qua hắn, nó lên tiếng pha chút run sợ

- Hình như anh đi lầm đường rồi thì phải?!

- Cái gì? -Hắn nhăn nhó quay lại

- Đường này tôi thấy không quen, anh bị lầm rồi!- Nó gắng nở nụ cười gượng nhất có thể

- Không phải về nhà cô

- Chứ anh đưa tôi đi đâu? Đừng có nói là ....

- Về nhà tôi.

- Hề?

- Tôi nay chuyển qua nhà tôi luôn
- HẢ? - nó há miệng to tướng như làm hang cho lũ ruồi bay vô luôn.
- Ý kiến gì? -Đôi mày thanh tú của hấn khề chau lại
- Nhưng tôi chưa kịp nói với ba mẹ ...
- Tôi đã cho người đến lấy đồ của cô tiện thể thông báo cho họ luôn rồi
- Ít ra anh cũng phải cho tôi chào họ lần cuối chứ -nó nhăn nhó, khuôn mặt trở nên biến dạng.
- Không nói nhiều.

Lại khuôn mặt kiêu căng đấy, lại tỏ vẻ lạnh lùng đấy, nó lại muốn cho cậu ta ăn đép như thường ngày.

Trong xe tóa ám khí nồng nặc, nguyên nhân xuất hiện chứng khí đó chính là Tuệ Nhi, nó vô cùng tức giận vì hấn dám đưa nó đi đột ngột như vậy! Khuôn mặt cứ hầm hầm gầm gừ như sư tử mất phong khiến thẳng lái xe cũng phải dựng tóc gáy.

Đến nơi, nó ngạc nhiên ngắm nhìn không gian với căn biệt thự rộng lớn uy nghi tráng lệ, vượt qua cách cổng đồ sộ, tên cận vệ lái thẳng xe vào gara. Nó và hấn cùng tiến về phía đại sảnh, đẩy mạnh cánh cổng đen, phải nói là đẹp cũng chưa đủ diễn tả ngôi nhà. Nó ngỡ ngàng bàng hoàng trước sự trang hoàng của căn nhà này. Rất rộng, rất đẹp với chùm đèn pha lê vàng óng ánh chính giữa như treo lơ lửng trong không gian càng thêm vẻ đẹp sang trọng và quý phái. Nhìn chung thì nơi đây chỉ toàn sài hàng xịn, hàng đắt tiền. Căn biệt thự như một lâu đài chỉ để giành cho những người thuộc dòng dõi hoàng tộc, quý tộc sinh sống.

Một loạt cô cậu giúp việc đứng xếp thành hai hàng, để một đường đi nhỏ ở giữa. Nó đếm liếc qua chắc tầm 20 người. Họ gập người cúi đầu và đồng thanh đồng đặc nói đều tằm tập:

- MỪNG THIẾU GIA TRỞ VỀ!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tên Lạnh Lùng

- MỪNG THIẾU GIA TRỞ VỀ- Tất cả đi làm việc đi -gật đầu tỏ vẻ hài lòng, hấn nói trong sự uy nghi của một cậu chủ đích thực -Trên lầu 2, dãy cuối, phòng cuối cùng là phòng cô. Đối diện với phòng tôi. Đồ đạc đã đầy đủ, cô lên tắm rửa nghỉ ngơi đi, mai bắt đầu công việc.

- Ủ, mà tôi cần làm những việc gì thế?

- Người giúp việc riêng cho tôi, mai tôi chỉ rõ

Nói xong hấn lướt qua nó đi biệt tăm. Nó cũng mệt mỏi rồi, lên phòng nằm nghỉ cái đã.

Phòng nó tận cuối cùng, đi mỗi chân thấy bà, số nó nhọ kinh khủng, đến lúc này nó mới ngộ ra nhà rộng cũng chẳng sung sướng gì

Kẹttttt

Wao!!! Mắt nó sáng lên như đèn pha tô.

Rộng đã man, còn đẹp nữa, màu chủ đạo của phòng là tím nhạt. Trùng hợp nó cũng thích màu đấy lắm, màu tím biểu tượng cho sự quý tộc, sức mạnh, mạnh mẽ và sự sang trọng

bụp

Nó vô nhào lên giường sau khi đã tắm rửa sạch sẽ

Ui!!! Êm quá!!! Lăn qua lăn lại, đập chân tứ phía, quơ chân loạn xạ. Nó như con hằm đang "náo loạn thiên giường" ấy, như muốn sập cái giường tội nghiệp luôn kìa (Êm đâu có tội tình gì)

Nằm được một lúc, bụng nó lại sôi ùng ục rồi. Ôi trời, mới ăn hai tô phở to chà bá thế kia mà giờ đã đói rồi, đúng là bụng nó không đầy thật mà.

Vón vén đi xuống phòng khách như con mèo ăn vụng, nó lục lọi, tìm khắp nhà mới thấy tủ lạnh vì cả nhà đang tắt điện, tối om à. Nhưng vì sự nghiệp ăn vĩ đại, bất chấp bóng tối, có ma hay không nó vẫn liều mình.

Đang lúi húi mở nắp đồ, tự nhiên đèn bật sáng.

Nhấn mặt vì có ánh sáng đột ngột, nó ngượng, ngượng chín mặt. Chỉ ước gì ngay bây giờ có cái lỗ nào đó để nó chui xuống thôi

- Cô là ai? - chàng thanh niên mái tóc hạt dẻ đến gần nó, đôi mắt cà phê sữa như cuốn hút những ai nhìn vào vậy. Cậu ta rất đẹp, đẹp một cách bí ẩn.

Tuệ Nhi bị hóp hồn mấy giây. Nó từ dờ dẫm rồi chuyển sang lúng túng

- T ... ôi ... à ...

- Cô đang làm gì ở đây? - giọng nói cực lạnh lùng khiến nó rùng mình run sợ, sờn gai ốc

- À ờ .. tôi ... Thế anh là ai? - lấy lại điềm tĩnh, nó chống hòng hỏi ngược lại

- Tôi là đại thiếu gia của nhà này.

- Há? Vậy tên Vũ ...

- Em trai tôi

Nó đứng hình vài giây, tại sao hẳn lại có người anh trai hoàn hảo đến thế cơ chứ?! Đẹp trai quá trời quá đất luôn!! Chỉ có điều y chang tăng bang, khuôn mặt như vô hồn không cảm xúc. Đang trong suy nghĩ lơ đãng thì bị cậu ta kéo về thực tại

- Cô là ...?

- Tôi là Huỳnh Tuệ Nhi, người hầu riêng của tên Vũ, à ... của nhị thiếu gia, vừa mới đến đây thôi. Tại đói quá nên tôi xuống đây kiếm chút đồ ăn thôi.

- Người hầu riêng??

Nó gạt đầu cái rụp - Anh tên gì vậy?

- Trần Thiên Nam

- Mà sao anh ở đây vào giờ này?

- Tôi bận chuyện, vừa về

"Câu nói nghe sao mà kiêu lời quá vậy, chẳng lẽ nói thêm tí nữa tốn calo lắm sao?!"

- À, ra vậy

- Lần sau có việc cứ bật đèn, không cần lén lút thế - Nam nói mà không thể tìm được cái biểu cảm nào khác hơn trên khuôn mặt cậu ta, chỉ hai từ diễn tả: "lạnh tanh" !

- Ủ ừ, cảm ơn anh.

Kết thúc cuộc trò chuyện, nó vội vàng chạy một mạch về phòng chưa kịp để đối phương ứ ớ thêm câu gì, nhảy phồng lên giường trùm chăn kín mít. Nó suy nghĩ về Nam, cậu ta là anh trai của Vũ sao? Sao thấy hai tên đó chả nó nét gì tương đồng gì thế nhỉ?? Tên Vũ rõ kiêu căng, lăm lăm còn Nam lạnh lùng, ít nói. Trái ngược nhau hoàn toàn. Nhưng nó thích Nam hơn, không nói nhiều như hẳn, bớt nhức đầu nhức óc. Với lại nó thích vẻ đẹp tiềm ẩn của Nam lắm!

Lắc lắc đầu đập tan mấy suy nghĩ lung tung. Tự dưng nó bị bệnh hám trai đẹp từ khi nào vậy?! Mà thôi, ngủ đã mai còn dậy đi học nữa.

Và cứ thế ... hàng mi dài cong khê khép mở, mắt nó nhắm từ từ, chìm dần vào bóng tối và khoảng không vô tận

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trường Mới, Gặp Tên Biến Thái

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tỉnh mơ

Cốc ... cốc .. cốc

.....

CỐC ... CỐC !!!

- Nhi !! Cô dậy chưa hả -Vũ tức giận gõ mạnh cửa nhưng chờ mãi không có hồi âm. Tiếng đập cửa ngày một to hơn

Rầm rầm ... rầm

- Cô mà không dậy là tôi vào phòng cô đấy! -Nói với giọng điệu trêu chọc, khóe miệng khẽ nhếch lên, Vũ như nghĩ ra được trò gì mới

Cạch -Mở chốt đẩy nhẹ cánh cửa, Vũ bước vào, mùi hương của Nhi gấp tràn căn phòng như quyến rũ hẳn.

Trên chiếc giường nhỏ, một cô gái xinh xắn nhỏ nhắn nép mình chùng trong chăn. Giờ phút này đây, trông nó dễ thương quá trời quá đất, nhìn mà muốn cắn một cái cho bồ ghét.

- CÔ - CÓ - DẬY - KHÔNG - THÌ - BẢO -Hắn gần từng chữ với nét mặt ủy ê nhưng vẫn lộ ra chút ám khí nóng nảy

Vũ tiến gần, mỉm cười tà mị, giật mạnh chăn nó ra.

Cảm thấy thiếu thiếu cái gì, Nhi có chút mơ màng nhưng rồi mặc kệ, nó nhắm mắt lơ mơ loay hoay với với cái gối ôm rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

- Có dậy không? Hay để tôi hôn cho cô tỉnh nhé! - tiến sát lại gần nó, hắn hăm he đe dọa

Thật ra nó đã nghe thấy hết rồi nhưng nó không buồn mà tin lời hắn, cùng lắm đứng chờ 5 phút mất kiên nhẫn tên đó cũng biến đi thôi

Nói là làm, Vũ lại càng tiến lại gần nó hơn, hắn cúi người xuống, đôi mắt hổ phách chợt mở to ra. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với một đứa con gái gần như vậy, mặt hắn đỏ dần, tim bỗng đập loạn xạ.

Nó cảm thấy nóng mặt, như có hơi thở của người nào đó phả xuống mặt mình, ấm, rất ấm và ... ngày một gần. Một vài cọng tóc mềm khẽ chạm vào má Nhi khiến nó nhột nhột, cựa cựa mình nhăn nhó.

3cm ... 2cm...

Chỉ vài giây nữa thôi là nó sẽ mất đi nụ hôn đầu tiên do chính tên Vũ chết bầm cưỡng hôn nó. Nhưng ... 3mm ... 2mm ... 1mm

Bất chợt nó mở mắt, thời khắc đầy như không gian ngưng đọng, 4 mắt nhìn nhau chăm chăm, như xoáy sâu vào đôi mắt đối phương

Bụp .. phịch

Âm thanh lạ hoắc phát ra, Và âm thanh đó chính là cú đá thần sầu của nó giành cho hắn và sau đó là cú tiếp đất ngoại mục có một không hai khiến hắn như muốn gãy lưng.

Đứng dậy xoa xoa chỗ đau, hắn cau có

- Cô làm gì thế hả?

- À ừm.. đó là theo phản xạ tự nhiên thôi. Mà ai cho anh vô phòng con gái tùy tiện thế?

- Nhà tôi, tôi có quyền

- Nhưng giờ đây là phòng tôi rồi -nó cố cãi lí

- Cô nói nữa có tin tôi đá cô ra khỏi giường không

- Xì, con trai gì đâu mà như đàn bà -nghĩ thầm trong bụng thôi, chứ nó dám nói chắc ra ngoài đường ở thật luôn không chừng! Nó vẫn còn đang nợ hắn số tiền lớn mà

Quăng bộ đồng phục lên giường, hắn dứt tay thần nhiên dứt tay vào túi quần

- Đồng phục mới của cô, cô sẽ chuyển trường và học cùng trường với tôi

- Ừm... HẢ???? -Nhi không tin vào tai mình nữa

- Hà với hồ cái gì? Đơn chuyển trường đã ổn thỏa rồi, cô không cần lo

- Nhưng mà ... - nó đang than vãn bị hấn cướp lời

- Không nói nhiều, cô làm VSCN nhanh lên còn ăn sáng đi học

Không dám cãi hấn, nó thiếu não bước đi, VSCN xong, thay đồ xong, nó đứng trước gương ngắm nhìn mình. "Công nhận mình đẹp thật"- Nó tự ki tự khen mình, hơi bị ảo tưởng. Phải nói là bộ đồng phục này đẹp thì đúng hơn, hàng hiệu, vải tốt nữa. Nó cá chắc đây hấn là một trường danh giá có tiếng đây mà.

Vì là ngày đầu tiên nên nó chưa cần làm gì hết, bước xuống phòng khách đã thấy khuôn mặt đáng ghét của hấn lộ ra, bên cạnh là Nam. Nó chẳng mấy ngạc nhiên vì hôm qua gặp, nói chuyện với Nam rồi. Không dám ngồi xuống ăn cùng, nó biết osin không được ăn chung với chủ, như thể chẳng khác nào cùng đẳng cấp. Thế là nó cứ đứng nhìn hai anh em thiếu gia này ăn mặc dù em dạ dày đang đánh trống âm ỉ

- Cô ngồi xuống ăn chung đi -Nam lên tiếng với chất giọng chẳng khác tối qua chút nào, vẫn âm ỉ lạnh lùng

- Tôi không dám -liếc xéo Vũ nó đáp

Ai đó cảm thấy nhột nhột rồi đấy, mới lên tiếng

- Cứ việc ngồi, tôi không cảm

- Tôi không cần

- Tôi đã bảo cứ ngồi xuống ăn đi -Hấn bắt đầu khó chịu rồi đấy

- Dạ, thưa cậu chủ, tôi không cần ăn sáng đâu ạ -Cái Nhi nó ngang bướng vậy đấy

- Cô dám cãi, tôi cho cô cạp đất ăn luôn nhé?

- Thôi được rồi, ăn thôi làm gì quá vậy.

Nó ngồi xuống lăm lẹp gấp thức ăn, nó không được tự nhiên cho lắm vì có Nam ở đây.

Xong xuôi, cả ba cùng đến trường.

Chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước cổng một ngôi trường rộng lớn. "THE KAY" - biển hiệu đề tên trường to tướng đập vào mắt nó. Trời ạ! Trường gì to khủng khiếp, to bá đạo luôn mà còn đẹp nữa chứ.

- Đến nơi rồi, mời hai thiếu gia xuống xe -tên cận vệ cung kính mở cửa xe nói

Nam và hấn khẽ gật đầu bước xuống.

Ồ!!!! cảnh tượng quái gì thế này? Một mớ hỗn độn. Những đứa con gái chen chúc, xô đẩy nhau với những lời lẽ đường mật nó nghe mà nổi ghét da gà da vịt

- Hoàng tử của lòng em đây rồi -hs nữ 1

- Nhớ anh Nam chết đi mất -hs nữ 2. "mới nghỉ 1 ngày chủ nhật mà nhớ, con này rõ bốc phét" -nó nghĩ thầm

- Anh Vũ đẹp trai quá à -hs nữ 3

- Hình như hai anh gầy đi rồi kìa -hs nữ 4

Nam và Vũ vẫn khí chất hăng ngày, họ không quan tâm, cứ tiếp tục đi mặc kệ bao con mắt thèm thuồng khao khát được họ để ý tới mình

Hờ !!! Nó thần thờ nhìn bọn hám dai, khoe mắt giật giật liên hồi. Hai tên đó có quái nào đẹp hay tốt đâu mà tụi nó tâng bốc lên lắm thế, đã thấy bị làm ngơ rồi còn cổ mà nịnh nọt. Nghe chói tai quá!

Nhi bị xô đẩy lọt ra bên ngoài. Hay ya !!! khỏe ... nó vurun vai một cái rồi dài , quay lại nhìn cảnh tượng kinh hoàng, lắc đầu tặc lưỡi sai đó chạy đi biệt tăm

- Đây là ... đâu ta?? Trường to thế này có mà tìm lời mất ra à?? Mối chân quá!!! -Nhi vừa đi vừa suy ngẫm ngó nghiêng lung tung. Cái Nhi đang tìm phòng hiệu trưởng ấy mà -A .... KIA RỒI!!! -nó chọt reo lên trong niềm vui sướng

Tí ta tí tưng chạy nhanh đến, nó sợ đến muộn lại gây ác cảm xấu với hiệu trưởng ngay lần đầu tiên thì khổ

Đang tung tăng chạy không để ý gì sất

- A !!! -Nhi va vào cái gì đó hơi cứng mà ẩm ẩm, đầu óc còn choáng váng, xoay xoay đầu vài cái nó ngược mặt lên. "Ôi trời ! giật bắn cả mình, tự nhiên lời đầu ra tên quái này vậy? Làm tim bà muốn nhảy ra ngoài à". Cái mà Nhi va vào chính là cậu con trai cao lớn - Phan Thế Kỳ cũng là một hotboy nổi tiếng của trường với hàng tá gái theo đuổi, mái tóc hoàng kim mềm mượt phủ xuống che nửa khuôn mặt, với đôi mắt sâu âm áp cùng làn môi trái tim thì kết luận cuối cùng rằng: Cậu ta rất đẹp, đẹp và cảm giác rất ấm áp.

- Cậu là ai thế? Tự đứng trưng ra cái khuôn mặt này, muốn hù chết người ta à?

Ngơ ngác vài giây, Thế Kỳ hỏi:

- Bé ... không bị sao à?

- Bị sao là bị sao? Tôi bị cậu làm cho suýt chết ngất đây này

Thế Kỳ ngạc nhiên tốt độ, chẳng lẽ cô ta không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của mình sao?! (hình như có một sự tự tin không hề nhẹ) Nụ cười gian tà ẩn hiện trên môi, cậu ta tiến sát lại nó. Có chuyện không ổn rồi, nguy rồi, hình như nó bị gặp tên biến thái mất rồi! Thế là nó giật lùi mấy bước, Thế Kỳ càng làm tới tiến gần nó hơn, nó lại lùi, cậu lại tiến.

Ax ... tường, lưng Nhi chạm nhẹ vào tường khiến nó giật mình, hết đường trốn rồi. Nó ngẩng mặt lên trong sự lo lắng.

Cậu ta cúi xuống, dí sát mặt nó, một tay chống tường. Bất trước mấy anh soái ca đây mà.

Nhi mở to mắt hết sức có thể, lồng ngực đập thình thịch, người nó mềm nhũn như không còn sức lực. Thế Kỳ cũng nhìn nó chăm chăm, sau đó nhếch môi, phán câu làm nó hóa đá:

- Lùn không thể tả được !!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhận Lớp.

Thế Kì nhìn nó chăm chăm, sau đó chéch môi, phán câu làm nó hóa đá:- Lùn không thể tả được!

...

Khóe môi Nhi giật giật, trên đầu nổi vòng hoàng quang đen xì, thần thờ nhìn đối phương nói không nên lời

Thế Kì thấy nó cứ ngổ ngổ mà ôm bụng bật cười ha ha như thằng trốn trại

"Chắc hẳn cậu ta đang cười mình đây mà" -Nghĩ thế Nhi khó chịu, lấy lại phong độ mà phán bác

- Đây, cậu là cái thể loại gì thế? Tôi cũng cao 1m56 nhá!

- Nắm lùn! -Thế Kì nói rồi xoa xoa đầu nó.

Nó chứa ghét bị xoa đầu đấy, xoa đầu là bị lùn. Gạt phăng tay cậu ta ra, khuôn mặt trở nên lạnh nhạt

- Đừng xoa đầu tôi

- Cậu sao thế? -nó rất khác so với lúc nãy khiến cậu ta đôi chút ngỡ

- Đơn giản vì tôi không thích

- À, ra vậy, thế cho tôi xin lỗi -Cậu ta đút tay vào túi quần, nghiêng người xin lỗi mà chả có chút thành ý gì cả

- Không cần -nó vẫn không cảm xúc mà đáp lại

- Cho tôi xin lỗi mà!

- ...

- Tôi xin lỗi!

- ...

- Tôi xin lỗi thật mà!

- Cậu im dùm tôi cái, nhức đầu quá! -Cậu ta cứ lèm bèm làm Nhi bực mình quát lên

- Còn giận không?

Chợt trong đầu Nhi lóe lên một ý tưởng, nó cười lí nhí rồi bình thản nói:

- Ê hèm, tôi sẽ bỏ qua nếuuu ...

- Nếu sao? -Thế Kì khó hiểu hỏi

- Trưa nay tại căn tin bao tôi ăn, nhá, được không?

"Trời ạ! Con bé ham ăn, tại sao nó không ra điều kiện cho mình làm người yêu nó nhỉ?"-Thế Kì mơ mộng hão huyền, trong lòng có chút tiếc nuối

- Ừm, cũng được

- Ok, nhớ hẹn nha, giờ tôi phải đi rồi, tạm biệt.

Nhi vận nội công thâm hậu chạy nhanh như bay, Thế Kì đằng sau cũng phải lắc đầu với khuôn mặt méo xệch.

Sắp trễ giờ rồi, phải nhanh lên mới được. Phòng hiệu trưởng, phòng hiệu trưởng!

Rầm

Nó đẩy cửa một cái thiệt mạnh nhào vô làm ông hiệu trưởng giật mình, hú tùm gàn chết.

Gặp người thờ gấp gấp, nó nói:

- Em... Em chào ... t ..hầy !!

- Chắc chắc, ừ, em ngồi xuống đi -Ông thầy tặc lưỡi tỏ vẻ không hài lòng -Em là ....??

- Dạ, em là học sinh mới ạ -Nhi nó cứ nhí nhố cơ

- À!!!! Huỳnh Tuệ Nhi!!! Thầy nhớ rồi, sao lại trễ thế em? -Chuyển đổi cách ứng xử nhanh lẹ, chắc ông đã nhận ra nó là người quen của thiếu gia họ Trần

- Em gấp một chút rắc rối thôi ạ

- Ừ được rồi, em sẽ học lớp 11a1, lớp đặc biệt nhé -Nói rồi thầy quay sang bà cô giáo già "bôi son trét phấn hàng tá kí trên mặt" đang xếp tập chuẩn bị bước đi -Đây là học sinh mới của lớp cô đây, dẫn nó đi nhận lớp đi

- Vâng thưa thầy -Bà cô trả lời -Đi theo cô

- Em xin phép thầy ạ -Nhi chào thầy rồi lẻo đẻo theo sau cô giáo

Thật ra thì chính Vũ đã sắp xếp lớp học cho nó nên nó mới được vào lớp đặc biệt thôi chứ trình độ học vấn của Nhi vẫn còn non và xanh lắm

Mà công nhận trường rộng thật đấy, Nhi đi mà cứ ngó nghiêng lung tung với sự ngạc nhiên không hề nhẹ. Ở đây cách bố trí phòng học cũng rất đẹp mắt, nhiều phòng học tiện nghi với nhiều công cụ hiện đại, trường sạch sẽ thoáng đãng, đúng là ngôi trường giành cho các công tử tiểu thư đây mà.

*****

Đến trước cửa lớp. Trời ơi! Đúng là lớp đặc biệt có khác, im phăng phắc luôn và sự thật của sự học sinh nghiêm túc đó là nửa số lớp ngủ đầu ngủ, phần còn lại là mang điện thoại ra lướt web, chơi game, nghe nhạc ... bla ... bla ... có ai thèm nói chuyện đâu mà ồn

Cô giáo bước vào lớp mà học sinh chả đứa nào đứng lên chào cả, lớp này "cực ngoan" luôn rồi. Ưc chế bả đập tay lên bàn với sức mạnh phi thường như "cửu dương thần công", học sinh đồng loạt giật bắn mình ngồi thẳng lên. Gật đồng hài lòng bà lên tiếng:

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới chuyển đến

Ngay lập tức cả lớp nhón nhao lên như phải gió, hỏi tới tấp bà cô

- Trai hay gái thế ạ? -hs nữ 1

- Bạn ấy xinh không cô? -hs nam 1

- Có phải nữ không cô? -hs nam 2

- Bạn ấy như thế nào ạ? -hs nữ 2

Riêng trừ Vũ và Nam là chẳng phản ứng gì, đơn giản thôi vì họ biết thừa con bé xấu xược nào chuyển đến mà

- Các em im lặng nào. Em vào đi -bà quay sang nó nhẹ giọng

Nhi bước vào, trong lòng nôn nao hồi hộp, nó hay sợ những chỗ đông người như thế này lắm

Cả lớp được một phen "Ồ" lên, sau đó là những cặp mắt sung sướng của mấy thằng con trai khi thấy gái đẹp. Còn lũ gái thất vọng tràn trề, không những thế tội nó còn nhìn nó bằng sự kính bí, như không ưa nó.

- Chào các bạn, mình là Huỳnh Tuệ Nhi, học sinh mới chuyển đến còn chưa biết gì nhiều, mong các bạn giúp đỡ! -Nhi cúi gập người 180 độ sau đó ban tặng cả lớp bằng nụ cười quá ư dễ thương gây đốn tim các chàng trai. Họ như muốn ngất xỉu trước "nụ cười tỏa nắng" của nó

- Giới thiệu xong rồi, giờ bạn Nhi sẽ ngồi chỗ ..... -Bà cô đang dòm ngó lớp, xem xét chỗ nào hợp lí mà không để ý bao con mắt đáng thương như cầu khẩn bà cho Tuệ Nhi đáng yêu ngồi chỗ mình

- Ngồi ở chỗ em -Vũ đứng phắt dậy phán câu ... quá sốc đối với nó, cực sốc đối với cô và tuyệt đỉnh sốc đối với mấy lũ hám dai.

Như thế chẳng khác nào hấn đang thêm dầu vào lửa sao? Bọn gái càng căm ghét mình hơn.

Liếc qua bọn gái, Nhi sợ muốn bật nấp nào, hàng ngàn tia tức giận chĩa thẳng vào nó khiến nó rùng mình

- Ủ, quyết định thế đi. Nhi, em vào chỗ ngồi đi -Giọng nói đã đứng tuổi của bà cô cất lên

Nhi thiếu não bước đến chỗ ngồi, thiệt tình thì nó không hề muốn ngồi cạnh tên Vũ đó một chút nào hết, cực ghét ngồi cùng hắn luôn, đúng là ghét của nào trời cho của đấy mà

- Nãy cô đi đâu đấy? -Nhi ngồi xuống, Vũ quay phắt sang hỏi làm nó giật mình tim suýt rớt ra ngoài. Vuốt vuốt ngực nó đáp

- Đi đâu kệ tôi chứ

- Tôi chưa cho phép cô dám đi

- Mắc mớ gì phải cần anh cho phép

- Cô nói gì?

- À .. ừ ... không có gì hết -Nhẹ giọng lại, điềm tĩnh lại thôi Nhi, nó phải cố nhịn vì sự nghiệp trọng đại trả nợ

- HỦ! -Vũ hừ nhẹ một cái rồi quay lại, dựa lưng vào ghế nghe nhạc, mắt nhắm hờ.

Nhi hơi sững sờ vài giây, ngay cả khi ngủ hắn đẹp trai quá, vẻ đẹp lãng tử đậm chất kiêu ngạo nữa. Tát mạnh vào má mình để thức tỉnh, Nhi cố gạt bỏ suy nghĩ tào lao đấy đi, tập trung vào học nào.

Trong căn phòng học đó, có ba người đang theo dõi nhất cử nhất động của Nhi và Vũ.

Thế Kì nhìn nó không ngớt, nó cũng học lớp này, nhưng nó lại không để ý, nhận ra sự có mặt của cậu, thật đáng buồn. Nắm lùn ngổ ngáo, thú vị đấy!

Nam đắm chiêu suy nghĩ, trong lòng bất chợt tuôn trào chút cảm xúc khó tả. Cậu hơi khó chịu vì một điều gì đó mà chính cậu cũng không thể biết đó là điều gì?!

Phía cuối góc lớp, nơi tòa khí độc nhiều nhất. Một cô gái một tay nạm chặt bút, một tay nắm chặt tạo thành cú đấm, gân guốc nổi lên khắp người hẳn rõ sự tức giận, ghen ghét tột độ, cô ta văng tục thảm:

- Con khốn, mày gan đấy, dám quyến rũ bạn trai tao. Rồi mày sẽ phải hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại Chiến Lớp Học, Rắc Rối Ở Căn Tin

Trong tiết học

Yên lặng, Nhi không hề hù hí câu nào, không thèm liếc nhìn Vũ một cái nào luôn, nó làm lo Vũ, coi hấn như không khí

Vũ khẽ hé mở mắt, nhìn xéo qua Nhi. Ngay tức khắc Nhi quay lại làm Vũ giật bắn mình quay ra chỗ khác.

- Tôi có ăn thịt anh đâu mà giật mình thế? -Cười khẩy, lời nói của Nhi như châm chọc Vũ làm hấn ậm ự giận dữ

- Hừ, tôi làm gì giật mình chứ? -Hoi háp tấp nhưng Vũ vẫn giữ nổi vẻ điềm tĩnh

- Còn chối?

- Không có.

- Mà cả cái chuyện anh cứ liếc trộm sang tôi nữa

- Ai ... thèm liếc trộm cô -Gò má có chút phớt đỏ, Vũ hơi ngượng

- Tôi thấy hết rồi, cãi gì nữa

- À ... tại ... mặt cô dính mực đấy -Kiểm được lí do Vũ vội vàng đáp

- Thật hả? Sao anh không nói sớm chứ? -Nhi lau lau chùi chùi mặt mình, càng lau mặt nó càng dính thêm ầy vì vài giọt mực bất cẩn vương trên tay nó.

Vũ đơ người nhìn Nhi, cứ nhìn Nhi miết, đến nỗi mắt không chớp luôn

- Nhìn gì thế? Bộ mặt tôi mắc cười lắm hả -Nhi hỏi

- Không -vừa nói Vũ vừa tiến sát mặt Nhi làm nó hoảng hốt, ưỡn người ra phía sau, giọng nói lắp bắp

- Này này, làm ... làm gì thế? Đang trong giờ học đấy nhá, không tốt đâu nhá!

Vũ càng tiến sát về phía Nhi hơn, gần, rất gần, bỗng ... tay hấn đưa lên má Nhi xoa xoa nhẹ. Người nó từ cứng đờ chuyển sang mềm nhũn, mắt mở to hết công suất nhìn đối phương

- Tôi lau mực giúp cô, không được à? -Hoi ầm phả xuống mặt Nhi khiến nó tê tái mặt, người bỗng chột run lên từng đợt.

Lau xong rồi Vũ ngồi thẳng dậy, không quên nhếch môi một cái, cất giọng như tát nước vào mặt nó vậy!

- Ngốc!

- ANH NÓI CÁI GÌ HẢ???? -Nhi hét lớn, rất lớn do không kiềm chế nổi cảm xúc.

Cả đám học sinh quay phắt lại, ông thầy đang giảng bài cũng phải hạ gọng kính xuống nhìn về phía nó, bây giờ nó chính là tâm điểm của cả lớp. Không khí im lặng mang chút lạnh lẽo đến rợn người bua vậy khắp lớp. Giọng nói ồm ồm của ông thầy chột cất lên:

- Em. -thầy chỉ tay về phía nó - Em có biết mình đang làm gì không?

Tự dưng cảm thấy mình hơi lố, nó ngượng ngạo đứng lên, gãi đầu sau đó cúi gằm mặt

- Dạ ... dạ ... em...

- Nói chuyện mà còn la lớn trong giờ học, em ra sân chạy mười vòng cho tôi. Đây là lần đầu nên tôi phạt nhẹ, nếu còn tái phạm lần sau tôi sẽ cho em chạy năm mươi vòng đó biết chưa.

Tai Nhi ù ù, mười vòng ư? lần sau năm mươi vòng? TRỜI OI!!! Cái trường chà bá thế này chạy có mà lòi hõng à? Nó uất ức phản kháng, chỉ tay vào Vũ

- Nhưng bạn này cũng nói chuyện mà thầy

- Hừm?? -Ông thầy bắt ngờ

Vũ đứng dậy, tai vẫn đeo tai nghe (thật sự thì hấn không có nghe nhạc đâu, đeo cho có lệ thôi), dằng đứng thì không ưa vào đâu được, muốn đá cho một phát quá

- Hừ ... có cho tiền ông ta cũng không dám

- Em nói gì?? -Mặt đỏ gịận dữ, ông thầy tức xì khói ra

- Tôi nói không đúng sao thưa thầy -Vũ cười cười tỏ vẻ học sinh nghiêm túc nhưng chứa ản trong câu nói toàn là những lời lẽ thâm độc. Ôi!! Nhi nhìn mà

muốn ban tặng gương mặt sáng chói kia một bạt tai quá! Thật không thể chịu nổi thái độ ngông cuồng của hắn nữa rồi.

- Này, anh vừa vừa hai phải thôi chứ? Sao anh có thể vô lễ với thầy giáo như vậy? -Nhi như anh hùng xông pha ra trận thuyết giáo hắn

Lớp bắt đầu xầm xì to nhỏ nhưng đủ để Nhi nghe thấy, gương mặt cô, ganh ghét có, giận giữ cũng có

- Phát điên mất? Cô ta là cái thá gì chứ? -Một con nhỏ với giọng điệu chanh chua vang lên to nhất

SỐC!! Nhi lại bị thêm một con sóc, chẳng lẽ nó không anh hùng sao?! Đáng lý ra mọi người phải hô hoán lên la lớn tên nó khi nó làm một việc tốt như thế này chứ?

- Giờ cô biết tôi có địa vị thế nào rồi chứ? - Vũ nói mà toàn bay ra những lời lẽ kinh bỉ, coi thường người khác. Nhi tức ói máu, tức kinh khủng mà không thể làm gì được cả.

Ông thầy cũng vậy, ông biết hắn là con của ai, gia thế như nào, ông không muốn dây dưa rồi lại mang họa lên đầu mình.

Tiếng ồn ào vẫn tiếp diễn không ngớt, mấy con nhỏ mê trai, thật không thể chịu nổi. Nam nhủ mày khó chịu, và cũng vô cùng ngạc nhiên vì nó dám cất lên những câu nói tai họa như thế với Vũ, Nam định lên tiếng thì ....

"Rầm"

Tiếng đập bàn rất lớn phát ra ... từ đâu??? Học sinh lại tiếp tục hướng về phía âm thanh kì lạ ấy

- BỌN MÀY IM LẶNG HẾT ĐƯỢC KHÔNG??

Là tên biến thái hồi này! Thật không thể tin nổi, cậu ta cũng học lớp này. Nhi chỉ có thể tròn mắt nhìn Thế Kì, sao giờ cậu ta đáng sợ thế nhỉ?!

Im lặng! Cả lớp im bất luận, không còn chút tiếng động nào, đầu đó phảng phất tiếng chim hót qua khung cửa sổ

1 giây ... 2 giây ... 3 giây .... 10 giây ...

"Reng ... reng ... reng"

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi kết thúc không khí nặng nề này. Ôi ... đời hên, nó khỏi phải chạy 10 vòng sân rồi.

Nhi chưa kịp sắp xếp vở vào cặp đã bị ai đó lôi ngược đi mặc dù nó có vung tay quơ chân loạn xạ thế nào, la hét om sòm đi nữa

- Á ... Á ... thả tôi ra. Làm cái gì thế hả??

Người đó thả tay khỏi cổ áo Nhi, lên tiếng đúng chất giọng điệu của tên biến thái

- Nắm lùn!!! Đừng la nữa, điếc tai quá đi!

- Ồ!!!! ... biến thái, là cậu sao?? Làm tôi cứ tưởng tên điên nào cơ chứ - Vừa nói Nhi vừa chỉ tay vào Thế Kì mà cười cười

- Đừng gọi tôi như thế nữa, tôi tên là Thế Kì -Cậu ta đôi chút nhủ mày

- Ờ ờ ... được rồi Kì biến thái

- Hừm??

- Tôi giỡn xú, mà cư nhiên lời xốc tôi ra đây là thế nào?

- Còn nhớ hồi sáng không?

- Ừ, nhớ

- Tôi dẫn cậu đi ăn theo đúng lời hứa.

Mắt Nhi sáng lên như đèn pha tô, nét mặt hớn hờ, nhí nhảnh như con cá cảnh kéo kéo tay Thế Kì

- Đúng rồi, đúng rồi, đi thôi, tôi đói quá rồi.

- Ừ, từ từ đã.

Thế Kì nhìn nó theo phản xạ mỉm cười tự nhiên, cô bé này thật sự rất đặc biệt, cô khiến lòng cậu có cảm giác gì đó lâng lâng mà khó tả.

Đúng là trường nào cần tin đấy, cần tin nó còn hoành tráng hơn cả ngôi nhà Nhi nữa, rộng lắm lắm luôn, cơ man bao nhiêu là đồ ăn ngon, quyến rũ Nhi đến nỗi mắt nó không rời đi được, nhìn đồ ăn chăm chăm trong lòng thèm thuồng với những ý nghĩ cay độc "He he ... đồ ăn, cũng sắp được ở trong bụng chị rồi"

Thế Kì không thể hiểu nổi nó luôn, Nhi mê đồ ăn đến vậy ư? Sao không chuyển chút cảm hứng qua chuyện mê trai đi. "Nếu được có lẽ Nhi đã mê mình rồi"

- Ta ngồi đây đi

Nhi và Thế Kì kéo ghế xuống ngồi, tí từng nó ngồi rung rung chân rồi liếc sang Thế Kì, hồn nhiên mà phán câu

- Đi mua đồ ăn đi kìa

- Sao lại là tôi?

- Cậu bao tôi ăn mà

- Tôi bao cậu rồi thì cậu phải đi mua chứ

- Ô ơ ... đâu ra cái luật lệ đó, cậu kéo tôi đi rồi kêu bao tôi nữa thì ... cậu - phải - đi - mua -Nhi nhìn Thế Kì với lời nói hằm hằm đe dọa

- Thôi được rồi, ngồi đây chờ tôi đây

- Ủ, biết rồi, đi nhanh lên, nhiều nhiều nha, đủ loại luôn

- Ủm

Dáng vẻ Thế Kì khuất dần vào những người đồng đúc đang chen lấn. Còn Nhi ngồi vui vẻ ngân nga những bài hát quen thuộc, thời gian chờ đợi chỉ có hát là thích hợp nhất.

Đang vu vơ câu hát Nhi cảm thấy kì lạ, sao mọi người gần đây im lặng thế? Í giờ ơi, sao có cảm giác lạnh gáy thế nhỉ?

"Rằm"

Một cái ghế bên cạnh nó đã bị ai đó đá văng xuống đất một cách không thương tiếc

Nhi quay mặt lại, đập vào mắt nó là ba con không biết chui đâu ra với khuôn mặt bôi son trét phấn cả cục, cân lên chắc cả kí. Ôi trời! Nó còn tưởng mình gặp ma mặt trắng nữa cơ. Vuốt vuốt ngực, nó nói

- Đừng làm tôi hết hồn thế chứ? Tôi sợ nhất là ma giữa ban ngày đó nha

- Ý cô là gì? -con đá ghế là con đầu đàn lên tiếng khó hiểu

- Không hiểu hả? Ý tôi là trông cô giống ma mặt trắng đó -Nhi nói với vẻ ngây thơ tột độ

Một vài tiếng cười khúc khích vang lên, à ta lờm một cái muốn xước mặt làm tiếng cười nhỏ tắt lịm, không khí lại trở về im lặng. Tức giận đỏ mặt à nói với giọng điệu nghe mà muốn lẳng tai luôn, điệu bỏ xù

- Mà - nói - cái - gì?

- Há? Tôi nhớ là tôi nói rất rõ mà. Chẳng lẽ ... -Nhi đề tay lên cằm, mắt có vẻ đắm chiều mà lắc lắc đầu như không hài lòng chuyện gì đó (ý Nhi là tại à ta bị điếc ấy)

Mọi người trong căn tin đau tim, ai ai cũng biết à ta là Hoàng Liên Châu, con gái rợ của chủ tịch công ti có tầm tiếng và giàu có, ngoài ra à ta còn là bạn thân của chị đại trong trường này nữa, đâu ai dám dây dưa vào. Cảm thương cho số phận sắp bấp bênh của nó, ai nấy cũng đều nhìn nó với đôi mắt thương hại

- CON KHỐN!!! -Liên Châu văng tục, gơ tay định giáng xuống khuôn mặt phốt hồng của Nhi một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Hoàng Liên Châu? Liên Quan Không?

- CON KHỐN -Liên Châu vung tay định giáng xuống khuôn mặt phốt hồng của Nhi nhưng ...Nó kịp thời nhanh tay đưa lên đỡ, Nhi thường hay làm việc vất vả, tay đã chai sần đi nhiều. Còn Liên Châu, tay à ta mềm nhũn, còn dính toàn bột trắng nữa (phần đó). Nhi mới nắm chặt chút xíu thôi mà Liên Châu

nhấn mảy cau có rít lên vì đau.

- Này, cô gái, tôi đã làm gì cô chưa nhỉ? Cô chửi tôi tôi chưa nói gì rồi còn định tát tôi nữa là sao? Cô là thể loại gì vậy hả? -Nhi càng nói càng nắm chặt tay Châu, cuối cùng tròng mắt, hất mạnh tay ả ra.

Xoa xoa cổ tay đã hằn đỏ, Liên Châu tức, rất tức, xung quanh tỏa khí độc lên tới 100 độ C, gân guốc nổi lên trên khuôn mặt đang đỏ rực, Châu nghiêng răng ken két, chỉ thẳng tay vào Nhi

- MÀY ... CÒN TỤI BAY NỮA, KHÔNG CÓ MẮT À, LÊN ĐÀN NÓ CHO TAO. DÁM KINH THƯỜNG HOÀNG LIÊN CHÂU TA À?

Lập tức cả đám ồa vào đánh nó, chỉ toàn những đũa con gái tiểu thư chân yếu tay mềm mà đòi đánh nó ư? Tầm khoảng sáu đũa ... nó đảo mắt xung quanh một lượt, tặc lưỡi rồi ra chiêu.

Thật ra hồi nhỏ Nhi có học qua đôi chút võ nghệ, tại ba Nhi ép nó học nhưng cái tính lười lâu năm không bỏ của nó học được chưa đầy hai năm đã nghỉ rồi. Cũng may, giờ mới có thời cơ áp dụng với mấy đũa chánh chộc mà ngứa mắt. Tự dung nghĩ lại Nhi thấy yêu ba quá cơ, sao ba bây giờ trong đầu Nhi dễ thương như thiên thần vậy!!

Quay lại chuyện đánh nhau cái đã:

Nhi tung ra từng cú đá ngoại mục và những cú đấm chuẩn xác, Nhi né cũng rất giỏi nữa. Trong vòng ba phút, sáu con đã nằm sóng soài ra đất, nom mất thẩm mỹ quá.

Cảm thấy tình thế không ổn, Liên châu hơi run sợ nhưng vẫn giữ thể diện của một bà chị có quyền trong trường, lùi vài bước ra lệnh cho năm tên con trai lên

- Tụi bay lên đi

"Chết, chết, con trai làm sao nó đánh lại được" -Nhi nghĩ mà chán chừ, năm tên này cao to, mặt thì sẹo tùm lum, nhìn phát ghê đến nỗi run người chứ đừng nói đến chuyện một mình chọi với năm thằng như thế

- Ê, ê, có hơi bị mất cân bằng không vậy?

- Tao không quan tâm! -Liên Châu nói mà không chút sĩ diện gì cả. Chẳng qua nhà giàu mới thuê được mấy thằng đó thôi -Đứng đó ngóng ả, lên hết cho tao

Năm thằng ào ạt lao lên thì nó lại ngất quăng

- Khoan đã, khoan đã mấy anh đẹp trai!! - Trong lòng Nhi đang phát ọc chứ đẹp trai khi khô gì.

Tên đầu đàn cũng là tên mặt mày ghê nhất trùng hợp với thằng xấu nhất lên tiếng

- Gì thế cô em, sợ rồi à cung?

Ui cha, cách nói chuyện đã sến rồi còn cộng thêm cái giọng chất sến không chệ vào đâu được nghe mà ngu ngu ấy. Nhi nó sắp ói ra rồi, phải cố gắng vì sự nghiệp không bị bầm dập thôi, nó dờ chiều nịnh nọt mà lương tâm cắn rứt

- Đúng rồi, làm sao em có thể đấu lại với mấy anh đẹp trai như thế này được, càng không thể chạm vào tấm người cao quý danh giá như các anh được đâu.

- Há ha ... cô em biết điều đấy -một tên trong đám cười vang lên, sau đó là hàng loạt những điệu cười man rợ của cả năm thằng

- Anh đã quá khen -Nhi cười gượng, nụ cười giả tạo nhất từ trước đến nay, nó không thể chịu nổi nữa rồi, sến quá đi mất. Nhưng cũng phải công nhận tài nịnh hót của mình đã lên level rồi đấy.

Thế là cả đám cứ cười ha hả như cái nơi bệnh viện giành cho bệnh nhân tâm thần mắc bệnh cười quá lớn

- TỤI BAY BỊ NGU À? CƯỜI CÁI Đ*! L Gì? ĐÁP CHO NÓ CÂM MIỆNG LẠI -Liên Châu nãy giờ đã nhận ra bên mình bị chơi một vỏ khá đau, đáng lòng cho bọn ngu, bọn mê gái!

Ngay lập tức tiếng cười khựng lại, theo đó là tiếng chân chạy rầm rầm lao đến phía nó.

Tiểu rồi! Không ổn chút nào cả! Giờ sao đây, làm gì đây ta? Nhi sợ hãi gấp rút suy nghĩ, bộ não hoạt động nặng hơn thường ngày. Chợt lóe lên ý tưởng "Trong 36 kế chạy là thượng sách", Nhi hốt hoảng chỉ tay về phía trước, la ối ối:

- AAAAAA!!!! THẦY HIỆU TRƯỞNG!!!!

Ai ai cũng quay phắt lại kèm theo sự lo lắng, hiệu trưởng nổi tiếng nghiêm khắc mà, không sợ mới lạ.

Thời cơ đã đến, nó nhanh chân phi nhanh ra ngoài căn tin. Một tên trong đám phát hiện dáng người nhỏ bé ẩn thoát ở phía ngoài, chính là nó. Tên đó kêu lên

- Nó chạy phía kia, đuổi theo

Dồn hết hơi, hết nội công, hết sức lực, Nhi chạy như chưa bao giờ được chạy. Điều đáng lo ngại nhất ở đây là chân nó ngắn, càng lúc bóng dáng mấy tên côn đồ đó càng gần. Không được, phải trốn nó mới có cơ hội thoát thân. Nhi vẫn mãi miết chạy với lại ngó nghiêng ngó dọc tìm nơi ẩn náu thuận tiện

- A .. um - tiếng la thất thanh của Nhi

Đột nhiên Nhi bị ai đó kéo mạnh vô cái hèm nhỏ, bất ngờ và quá hoảng sợ, miệng bị bịt chặt, thế là nó cứ la ối ối lên tay chân đập tứ lung tung hết. Người đó đứng sau Nhi, cúi sát xuống, cầm chặt nhẹ vào vai nó, nói nhỏ:

- Im lặng.

Hơi thở ấm áp truyền xuống mặt Nhi, nó chỉ biết trợn tròn mắt trong im lặng thôi. Nhưng mà tiếng của ai mà Nhi thấy quen quen, ai ta? Giọng trầm và hơi lạnh? Nói đến lạnh lùng thì chỉ có .... A!!! Chính cậu ta, là Nam, tên lạnh lùng. Bỗng chốc lòng nó dâng lên cảm giác thoải mái, an tâm

Vài phút sau, tay Nam rời miệng Nhi, cất giọng lãnh như ngày nào:

- Bọn họ đi hết rồi

Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay mặt lại. Giật mình!!! Tim nó bay ra ngoài chưa?? Chưa!

Khuôn mặt hoàn mỹ của Nam cúi xuống nhìn chăm như xoáy sâu vào Nhi. Gần quá, sao dạo này nó toàn tiếp xúc gần với mấy tên con trai thế không biết?? Tía má ối?? Số con bị sao thế này?

Đừng nhìn lâu thế chứ? Nhi cười lên tiếng ngại ngùng:

- Hi hi ... cảm ơn đã cứu tôi nhá. Cho tôi ra ngoài đi, ngọt quá! -Nhi lúi húi cố gắng bước ra ngoài, ra khỏi cậu ta nhưng đời đâu như mơ. Tay Nam chống vào tường chắn ngang đường đi

- Đã có chuyện gì?

- Hề? -ngơ ngác Nhi chả hiểu Nam hỏi gì?

- Cô gây xích mích gì với bọn giang hồ?

- À, tôi có làm gì đâu. Chỉ là ở căn tin có chút hiểu lầm thôi

- Hiểu lầm? -đôi mày thanh tú của Nam khẽ nheo lại

- Với con nào Châu Châu ấy, tôi cũng không biết. À ... hình như là Hoàng Liên Châu, tôi nghe đàn em cô ta nói vậy, tự nhiên đến gần tôi nói chuyện, sau đó chửi còn kêu đàn em đánh tôi. Đó, lúc này là đàn em của cô ta đấy. -Nhi nói mà trong lòng uất ức lắm, cơ mà nó vẫn có lỗi nhỏ là quá thật thà để rước họa vào thân. Cứ nhiên kêu Liên Châu như ma mặt trắng làm gì? Nghĩ trong đầu được rồi.

Nam đắm chiêu nhìn Nhi, khó chịu lắm, cứ nhìn hoài

- Tôi có việc rồi, tôi phải đi đây -Tẩu thoát cho lẹ, Nhi hối hả chạy ra ngoài rồi mất tăm.

"Người mà Nhi nói là Hoàng Liên Châu, cô ta là bạn gái cũ của Vũ. Tại sao lại liên qua đến Nhi? Hiểu lầm gì đây?" -Những câu hỏi hiện lên trong đầu Nam, thật khó hiểu

Nhi vừa đi vừa giậm chân tức giận: "Tại sao từ khi chuyển đến đây tôi toàn gặp rắc rối không thể? không thể sống như thế này được nữa. Còn chưa đủ một ngày mà bao nhiêu chuyện tào lao xảy ra, sao số con khổ thế trời?"

=====

Tại một nơi khác (căn tin)

Thế Kì đập thật mạnh vào bàn, hồi lớn với khuôn mặt nóng nảy, cần chữa cháy ngay lập tức. Khi quay lại không thấy Nhi nữa, lại thấy bàn ghế gãy đổ nằm khắp nơi, Thế Kì chắc hẳn đã có chuyện xảy ra với Nhi

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Mọi người sợ hãi, đổ mồ hôi tía lía, ậm ự không dám trả lời. Một điều không thể chối cãi là khi Thế Kì nổi giận rất đáng sợ

Từ phía xa, Nhi chạy đến vẫy vẫy tay, la lớn

- THẾ KÌ!!! TÔI ĐÂY!!!

nhận ra giọng nói của Nhi, Thế Kì vội mừng quay lại, hỏi rồi rít:

- Cậu đi đâu đấy? Tôi đã bảo là ngồi đây chờ tôi mà. Có chuyện gì xảy ra đúng không?
- Không ... không có gì hết, cậu đừng bận tâm, đồ ăn đâu? - Mặc dù vừa gặp rắc rối suýt tiêu đời nhưng Nhi vẫn không quên việc ăn, ăn là trên hết!
- Ở đây! có thật là không có gì? - Thấy nghi nghi, Thế Kì cố hỏi
- Thật! Thôi ăn nhanh lát còn vào lớp nữa.
- Ủ ừm.

*****

- Một lũ ngu, có một con nhãi mà xử không xong -Giọng nói đanh chua chảnh chọe vang lên, chỉ có thể là Liên Châu
  - Xin lỗi đại tì, do bọn em sơ suất
  - Thôi được rồi, coi như hôm nay nó hên, sẽ không còn lần sau
  - Có cần bọn em xử lí nó lần nữa không đại tì? - Tên cầm đầu nói
- Liên Châu dờ điệu cười cực đều giả, gian trá kinh khủng, xảo quyết dã man
- Cứ đợi thời cơ, hừ, rồi tao sẽ cho nó sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nhỏ Lam Hiền Lành, Đáng Yêu !!

- Oáp !!! -Nhi ưỡn người vươn vai một cái rõ mỏi. Cũng phải thôi, chưa gì đã dính tới Liên Châu với mấy tên côn đồ trong trường này thì ngày tháng sau này nó sẽ không yên ổn được đâu.Nhi ngó nghiêng, đảo mắt quanh lớp học, vẫn còn vài nhóm học sinh chưa về xen lẫn cả tên Vũ và Nam, à, còn tên biến thái nữa. Nhi lúi húi, cẩn thận, từ từ, mò mẫn ra ngoài lớp. Thật ra sau khi từ căn tin trở về nó thấy sắc mặt của Vũ hằm hằm, chả biết có chuyện gì. Với cả khi nãy tiếp xúc gần với Nam, giờ nghĩ lại tự dưng đỏ mặt, mắc cỡ quá đi. Thà rằng đi bộ về một mình còn hơn.

Thế là nó cứ lén lút rút quần, gần đến cửa, hí hí, sắp thoát rồi. Còn chút xíu nữa thôi, gắng lên, cố lên! Nhi vui sướng khôn tả thì ngay tức khắc bị quả nặng đè lên người không thương tiếc bằng chất giọng đáng ghét của tên Vũ chết bầm:

- Này, Nhi, đứng lại đã

Nhi đứng đơ như tượng, từ từ xoay xoay người lại, gãi gãi đầu sau đó nhe răng cười

- Chuyện gì thế?

- Lại đây cầm cặp về cho tôi

- Ui, ui ya, bụng tôi đau quá. Aaaaa, không chịu nổi nữa rồi, tôi đi đây -Cứ la oai oai ôm bụng kêu ca, Nhi vờ đau bụng một cách chuyên nghiệp. Nó chạy vụt ra khỏi lớp trước con mắt lo lắng của Vũ trong khi hắn chưa biết rằng mình đang bị lừa, thốn đến tận rốn.

Xuống tầng một, Nhi ngừng cuộc thi ma - ra - tổng lại, chắc Vũ không nghi ngờ gì đâu. Thế té ra ngày nào đi học về nó cũng phải chồn như thế này à? Chắc không đâu, tại hôm nay nó hơi hơi ngượng tí thôi, chứ nó đâu rảnh vác cái cặp rồi co dò đi từ đây về nhà. Trường to thế này đi hết sân đã muốn què dò rồi, "The Key"! "The Kay"! cái trường thiệt là vô duyên, xây cho lăm vô rồi hại học sinh chết mệt chứ có được cái quái gì đâu.

Cứ đi Nhi cứ ngẫm nghĩ những thứ chuyện tùm lum trên trời dưới biển, nó bị mắc cái bệnh hay suy nghĩ nhiều, tiến hóa hay nâng cấp từ chuyện bé xé ra to ấy mà.

"- Cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa

- Em có là gì đâu? sao anh lại tuyệt tình vậy?

- Đơn giản vì tôi chán ghét cái bản mặt của cô rồi."

Hừm? Đâu ra tiếng người ở đây thế? Tan trường rồi còn gì. Tò mò quá Nhi lần theo âm thanh kì lạ đó. Từ phía xa, sau cái bụi rậm chi chít gai, một con nhóc

thích lo chuyện bao đồng đang vành tai lên nghe lên chuyện đời tư của người khác. Chắc chắn!! Thật là hết nói nổi.

Phía gần vòi phun nước, cặp đôi đang nói chuyện với nhau. À, không đơn giản là nói chuyện đâu, hình như có chút xích mích gì đó thì phải. Chàng trai nhìn thoáng qua cũng tạm, cứ coi như là không xấu không đẹp đi. Bên cạnh là một cô gái, hê?? Người này học cùng lớp với nó nè, Nhi còn nhớ mang máng, tên cô hình như là Nguyễn Huyền Lam. Một cô gái rất đáng yêu, xinh xắn, đôi môi đỏ gần như mếu máo, hai con mắt long lanh nay đã xưng lên ứa ra nước vì cô khóc quá nhiều.

Tội Lam, Nhi dường như cũng đã hiểu ra mọi chuyện, lúc này có nghe sơ qua mà. Cuộc cãi vã cùng lời nói chia tay không chút tình cảm, ngọt ngào. Chàng trai thật quá đáng, thà rằng đẹp trai mà kiêu còn đỡ, đằng này người vậy mà ăn nói cứ như mình là con ti phú không bằng, mặc cho cô gái khóc thút thít nín kéo cầu xin nữa chứ. Nhi tức lắm, ghét lắm, không thể để cô thế mãi được, nó vùng vằng như superman hùng hăng đi đến, tay chỉ về phía chàng trai, miệng bép xép

- Này cậu kia, thôi ngay cái trò đó đi.

Cả hai đều đồng loạt quay lại, nhìn Nhi chăm chú như thể nó từ sao Hỏa rơi xuống. Tên gàn dở lúc này khó hiểu lên tiếng:

- Chuyện gì?

- Còn hỏi chuyện gì nữa à? Cậu không thấy mình hơi quá đáng à?

- Liên quan đến cậu không?

- Ừm ... có chứ, đây là bạn học cùng lớp với tôi.

- Cũng không mắc phiền cậu phải quan tâm đến chuyện của hai chúng tôi.

Máu Nhi sôi lên rồi đấy, nó nổi sung, khí thế hùng hục:

- Này nhá, tôi nói cho cậu biết, là con trai nên ga - lăng tí nhá, chứ không FA cả đời đấy biết chưa nhóc. Nếu chưa biết cứ liên hệ với tôi, tôi sẽ tư vấn cách trở thành soái ca trong mắt nữ nhi cho nhóc biết nhá. Ok?!

- Cậu ... Cậu gọi ai là nhóc? HẢ? -Chàng trai tức giận, vành tai đỏ rực

- Cậu chứ ai vào đây nữa -Nhi vẫn tiếp tục bốn cọt

- Cậu ...

- THÔI!!! HAI NGƯỜI DỪNG LẠI ĐI !!! -Lam này giờ đừng nghe, điếc tai, chói tai quá cô hét lên

Dừng!! Cuộc thi đấu khẩu xin tạm dừng tại đây, cảm ơn bạn Lam đã lắng nghe chương trình của chúng tôi, xin chân thành cảm ơn và cảm ơn!!

- Nếu như đã quyết định như thế thì ... có cố gắng nín kéo cũng chẳng được đâu -Nét mặt buồn bã của nhỏ Lam khiến Nhi thêm rầu

Chàng trai đúng thật là gàn dở, đều giả, nghe Lam nói thế mà cậu ta hừ một tiếng còn đốp thêm phát nữa

- Cô biết thế là tốt, giờ giữa chúng ta - coi - như - xong! Thế nhé! Chào -nói xong với Lam cậu ta quay sang nó -Chào ! Đồ - nhiều - chuyện!

Cái quái gì hả?? Ai nhiều chuyện hả?? Nhi giận giữ bặm môi, cúi xuống lấy thứ gì đó, thì ra là Nhi lấy dép, giơ lên cao nhằm chuẩn mực tiêu phang thì ... nhỏ Lam chột ngẩn lại:

- Thôi, chuyện qua rồi, đừng bận tâm nữa.

Nhi mùi lòng theo Lam, gật đầu cái nhẹ rồi lại mắng xối xả ai đó

- Đúng là loại người thiếu não mà.

Lam cười hì hì

- cảm ơn bà đã nói đỡ giúp tôi, công nhận lúc đó bà giống siêu anh hùng nghe.

- Thế hả? Giống lắm hả? Tất nhiên rồi, tôi mà -Nhi độc thoại một mình, tự trầm trồ khen ngợi mình luôn, tự sướng hết mức

- Giúp đỡ nhau nhé! Tôi là Nguyễn Huyền Lam, chưa có bạn nào cả, bà là người bạn đầu tiên của tôi đấy -Lam xòe bàn tay trắng hồng ra ý chỉ định bắt tay với nó.

- Rất hân hạnh, tôi là Huỳnh Tuệ Nhi, nhìn tôi vậy thôi, tôi nói nhiều chứ tôi ít nói lắm.

- Bà nói chuyện ngộ quá -Cách nói chuyện huê vốn của Nhi khiến nhỏ Lam cười tùm tùm -Thôi, về thôi bà ơi!

- Ủ!

Thật may mắn Nhi và nhỏ Lam cùng đường về nhà, có điều nhà nó xa hơn xíu nữa. Nhưng không sao, có người về chung là vui rồi. Cũng nhờ đi chung đường về mà Nhi mới phát hiện thì ra Lam là tiểu thư con của chủ tịch công ty đá quý rất có uy tín, giàu có trong và ngoài nước. Tuy con nhà giàu nhưng Lam rất thân thiện, không chảnh chọe như bọn Liên Châu, cái miệng lúc nào cũng bép xép mà có làm được trò trống gì đâu. Huyền Lam - Liên Châu! Nghĩ đi nghĩ lại, phải công nhận, khác nhau một trời một vực, trái ngược hoàn toàn luôn. Nhi thật may mắn khi kết bạn được với Lam, cô bạn gái hiền lành, đáng yêu!!

Bỏ qua chuyện đấy đi, Nhi còn phải đối mặt với căn nhà, à không, căn biệt thự quái ác của Vũ và Nam đây này, mới đi được bao lâu đâu đã về đến nhà rồi. Căn biệt thự to chà bá lại hiện lên, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Nhi nữa?

Vón vén đi vào phòng khách, Nhi thấy Vũ đang xem ti vi, lưng quay về phía đối diện nên không thấy có tên khả nghi đang xâm nhập. Nhưng Nam đâu rồi nhỉ? Chắc anh ta lên phòng rồi, đúng khi chất tăng băng mà, ai đòi lạnh lùng mà ngồi xem ti vi giống tên Vũ cò hó này không? Mà còn xem phim hoạt hình mới đâu chứ. Mãi suy nghĩ mà Nhi quên bém đi chuyện quan trọng rằng mình đang giống tên trộm, phải chạy nhanh chứ để phát hiện thì không biết đào mý cái lỗ mà chui xuống đây?!

- CÔ!!! Đi đâu về -Không gian yên ắng, Vũ cất tiếng đã to mà còn bất ngờ nữa, làm người khác giật hết cả mình.

- Hề hề, tôi đi lên phòng.

Tự dưng Vũ lao đến chỗ Nhi như bay, phải là bay qua cái ghế luôn, đến gần nó, tay bắt giắc đưa lên tóc nó, lấy ra mấy chiếc lá khô vụn còn vương vẩn. Giờ ra trước mặt suy ngẫm cứ như chiếc lá khô là thứ gì quý hiếm lắm. Nhi thì nhìn chiếc lá, mắt chớp chớp chả biết nói gì. Chả là lúc dòm ngó nghe trộm người khác nói chuyện, Nhi có trốn vô cái bụi gần đó, chắc cứ loay hoay nên mấy cái lá khô nó rớt xuống đầu từ khi nào không biết.

- Có cái lá thôi mà, anh có cần ngắm kĩ càng thế không?

- Không, tôi không cần -Nhún vai Vũ quăng chiếc lá xuống nền, quay lại chỗ ngồi lúc này - Lên phòng tắm rửa, nhanh xuống nấu cơm cho tôi ăn, 30 phút nữa, cơm canh phải hoàn tất!

Nhi khịt mũi:

- Biết rồiiiii

Chưa nói Nhi? Về cái khoản nấu ăn thì ... không thể lường trước được hậu quả của những nạn nhân sẽ được nếm mùi vị đặc biệt hiếm có do chính tay Nhi tự biên tự diễn. Từ nhỏ đến giờ, cái gì Nhi cũng giỏi, ngoại trừ nấu ăn, mẹ Nhi không bao giờ cho nó vào bếp, vì một lí do rất đơn giản: Sau công cuộc chiến đấu với đồng thức ăn, cái nhà bếp sẽ trở thành bãi chiến trường. À ... quay lại cái nạn nhân thử nghiệm đồ ăn, nhẹ là nôn bửa, nặng bị ngộ độc thực phẩm hoặc cách chế biến có phần "hoi" không hợp lí ví dụ như: tôi Nhi đem kết hợp với trứng vịt; thịt dê, thịt chó lại chung với nước chè; đậu hũ cùng hành ... bla ... bla ... rất có thể, sau cái hôm phải nhập viện đáng nhớ suốt quãng đời người thì không nạn nhân nào muốn thử lại món ăn quái dị của Nhi thêm lần nữa, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

Mặc trên mình bộ đồ bộ trắng tinh khôi với con gấu kuma dễ thương trước ngực, ÔI!!! Nom nó kawaii quá đi mất!

Nhi hùng dũng bước vào nhà bếp, thật sự thì cái nhà bếp đẹp không chê vào đâu được, rất nhiều đồ dùng phục vụ việc nấu nướng, rất sạch sẽ. Nhưng không biết sau khi nó bước chân ra, Nhà bếp còn sạch sẽ không? Đồ dụng nấu nướng còn nguyên xi không? Đừng nghĩ, sẽ không nghĩ ra hậu quả đâu.

Sấn tay áo lên, thờ cái phì, Nhi nhe răng cười:

- Bắt đầu nấu ăn thôi !!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tài Nấu Nướng Của Nhi

- Bắt đầu nấu ăn thôi !!Nhi lật quyển sách dạy nấu ăn ra, món canh chua cá lóc, khổ nỗi nó chọn món nào dễ dễ không chọn, lại chọn ngay cái món canh chua cá lóc rườm rà phức tạp.

Sắp xếp tươm tất tất cả các nguyên liệu cần thiết cho món canh chua cá lóc, Nhi mò mẫm đọc từ từ cách chế biến:

- Bước đầu tiên, làm sạch, băm nhuyễn tỏi, hành ... tỏi hành à -cười hà hà Nhi nhủ thầm trong bụng bước này dễ ẹc, trề cấp một nó còn biết làm.

Nhi lật từng cái, từng cái, từng củ hành, củ tỏi

- Híc .. híc ... kịtttt -Nước mắt cứ chảy ra thế nhỉ?!

A ui ... Nhi cay mắt khó chịu quá, kịt mũi liên tục, nó lấy tay quệt đi nước mắt. Càng cay!! A !!! Cay không chịu nổi nữa rồi, nó vừa khóc vừa gào lên

- Áááááá ... CAY QUÁ !!

Tên Vũ giạt mình rời cả cái điều khiển ti vi, quay lại hỏi lớn:

- Có chuyện gì đấy??

Bên trong phòng bếp không có tiếng trả lời, Vũ đành đứng dậy khỏi cái ghế sofa êm ấm vào coi nó thế nào?

- Há ha ha ... !!! -Tiếng cười phát ra từ tên Vũ chó chết, nguyên nhân chính đó là điều bộ của Nhi, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, mặt thì lấm lem, nước mắt tèm nhem. Còn cổ đứng trơ trụi mà dụi mắt nữa chứ!! Nhìn nó chả khác nào con mèo mới ngủ dậy chưa rửa mặt.

- Anh cười cái gì hả? -Đang bị cay mắt thôi chứ không sao là Nhi nhào vô ban tặng gương mặt của tên Vũ chết bầm bằng tiết chiêu "liên hoàn cào" của nó rồi

- Cô coi lại cô xem có giống ai không?

- Giống tôi chứ giống ai. -tên Vũ hỏi ngu

- Mắt cô sao thế??

Lúc này Vũ mới đến gần nó xem xét tình hình, nhìn thế cũng đủ biết nó cất hành bị cay mắt rồi

- Cái củ hành chết tiết, cay mắt tôi quá -nước mắt vẫn chảy, Nhi cau có nhăn mặt như khi ăn ớt

- Bỏ tay ra, đừng dụi nữa, lại gần đây tôi thổi mắt cho.

- Cái gì?

- Cô lảm lời quá, tôi cho cô hết nước mắt trong vòng tối nay bây giờ, lại đây

Chưa kịp để Nhi ừ ờ gì cả Vũ đã kéo nó lại gần, hai tay đặt hai bên tai nó, cúi sát xuống, thổi nhẹ nhàng vào con mắt to tròn long lanh chứa những giọt nước chưa chảy ra. Từng làn hơi ấm phủ xuống, lan tỏa khắp khuôn mặt nó. Nhi run lên từng đợt, chỉ biết ngược nhìn chàng trai khôi ngô tuấn tú với gương mặt hoàn mỹ đang sát rập với mặt nó.

Gạt phăng tay Vũ ra, Nhi lấp bắp:

- Tôi ... hết cay mắt ... rồi

Bất ngờ vì bị gạt tay nhưng rồi Vũ cũng quay lại vẻ bình thường thanh thản đáp:

- Ờ, vậy tốt rồi, tiếp tục nấu đi, tôi ra ngoài.

Nhi nhìn theo bóng Vũ, thờ dài một cái, quay lại tiếp tục công việc nấu nướng.

...

Tiếng nhạc chuông điện thoại reo lên, của Nhi. Lôi con đế ra khỏi túi, "Papa" đập vào mắt nó, chết rồi, từ hôm qua tới giờ vẫn chưa gọi điện báo với ba mẹ. Cơ mà không phải nó quên đâu, tại điện thoại nó hết tiền ấy. Che che tai lại, Nhi run sợ nghe máy:

- Mà còn biết nghe máy hả con? -Ba Nhi với giọng nói giận giữ cất lên từ đầu giây bên kia

Nhi tròn mắt, ngạc nhiên, ba nó đây sao?! Sao ba hiền quá vậy?! Thường thường khi làm sai chuyện gì đó ba Nhi sẽ hét lớn lên rồi la mắng um sùm, thế nên khi này nó mới che tai. Ai ngờ giờ đây ba chả làm lối quá tính cách như hồi trước nữa. Mà như thế cũng tốt, đỡ phải tra tấn lỗ tai. Nhi cười cười đáp:

- Hi hi ... con là người mà sao không biết nghe máy được!

- Mà gọi đi con

- Con xin lỗi papa yêu quý, con đi đường đột mà không nói gì hết. Nhưng mà giờ con cũng sống tốt lắm, vài ngày sau con sẽ về thăm ba mẹ, nhá.

- Ừ, ba nói thế thôi chứ ba cũng lo lắm. Mẹ cũng đang nhớ con lắm kìa -Ba Nhi nhẹ giọng, khác hoàn toàn khi nãy, đã trở nên dịu dàng hơn nhiều!

- À đúng rồi, mẹ đâu ba?

- Mẹ đây, nói chuyện với mẹ đây này

^^^

- Nhi à con? -Một lúc sau mẹ Nhi lên tiếng

- Mẹ, nhớ mẹ quá đi mất -Nhi ồ ẹo, với chất giọng cực moe luôn

- Thôi đi bà, lại dờ thói nịnh nọt rồi

- A hìhì ... mẹ ăn cơm chưa đây?

- Hôm nay ba mẹ đi nhà hàng ăn cùng đôi tác

- Uê, ba mẹ sướng thế, à chết, con quên mất còn phải nấu cơm nữa, khi nào rảnh Nhi sẽ gọi lại nhá!! Moaaaa !! -Nhi thom cái chụt vô điện thoại, sau đó cúp máy.

Còn phải nấu lẹ nữa, không tên Vũ cầu nhàu lại điếc lỗ tai

"tình" -Trong đầu Nhi chợt lóe sáng, có ý tưởng mới, hí hí, "công nhận Nhi siêu thiên tài mình giỏi thật"

...

Bước nhẹ nhàng ra phòng khách, đến gần gần bên tên Vũ. Nhi vỗ vào vai Vũ cái bết, đây vừa là lời gọi cũng vừa là hành động chút giận, vai hắn đã in dấu năm ngón tay đỏ xình của nó

- Vũ!

- Cô làm cái gì thế hả?? -nghe tiếng ken két, xoa xoa cái vai tội nghiệp, Vũ lườm sang Nhi muốn bay cả con mắt.

- Hề hề ... ba mẹ tôi vừa gọi điện, họ báo có việc bận ở gần đây, tôi chạy ra thăm họ xiu xiu!

Nhi cười tươi, chạy mất hút luôn, Nhi sợ chậm chút nữa bị ở lại thì toi.Thế là thêm một lần nói dối nữa, nó sắp hư rồi, cũng may là mũi nó chưa mọc dài ra.

Rảo bước ngoài đường giữa ban đêm, bầu không khí thoáng đãng quá! Đây hình như là khu kè bên khu trung tâm nhà Nhi, ở đây đẹp hơn, đèn điện đường vàng sáng hòa quyện xen lẫn vài đèn màu nhấp nháy, xe cộ qua lại nườm nượp tạo nên khung cảnh nhộn nhịp, sống động. Đặc biệt quan trọng với Nhi, nơi này còn có rất nhiều cửa hàng, cửa tiệm bán đồ ăn, nhìn cực ngon luôn.

Tới nơi rồi, đứng trước nhà hàng lớn đề tên "wild rice", một nhà hàng đạt chuẩn năm sao với thiết kế phóng khoáng, gần gũi, nhà hàng được biết đến như một nét ẩm thực mang phong cách Châu Âu. Thực đơn phong phú, đa dạng các món ăn chế biến theo phong cách hiện đại.

Nhi ngần ngại nhìn kĩ càng nhà hàng, vừa đẹp vừa rộng, ánh đèn lung linh huyền ảo mà sang trọng, mấy anh chị nhân viên ở đây ai ai cũng xinh trai đẹp gái hết. Nó ước gì mình cũng được làm việc ở đây, chắc lương cao lắm.

Mua hai suất cơm trong đó có món canh chua cá lóc, Nhi mùi lòng tiếc thương số tiền, ôi, đắt tiền chết đi được, ăn ở đây riết chắc nhà nó sạt nghiệp mất.

Việc quan trọng hiện giờ là phải giấu được đồ ăn không cho Vũ phát hiện ra đây này.

Về đến nhà rồi, Nhi kiễng gót nhẹ nhàng đi vào trong nhà bếp, cẩn thận và từ từ.

- Cô về rồi à?

Ôi trời!! Nhi mà bị Vũ hù miết như thế này chắc chết vì đau tim quá.

Vũ hỏi nhưng không quay mặt qua Nhi, hắn cứ coi phim, không biết gì hết, cũng không nghi ngờ gì hết. May quá, đời nó vẫn còn chút xiu xiu hên đó

- Ừm, tôi về rồi, thôi tôi vào nấu tiếp đây

- Nhanh lên, cô lè mè quá đấy

- Biết rồi, biết rồi!!

Nhi đồ hết đồ ăn trong hộp ra bát đĩa, hộp cơm vứt sọt rác thủ tiêu nhanh gọn lẹ. Xong xuôi tươm tất, nó chờ 5 phút sau rồi mới bung đồ ăn ra. Phải tí nữa từng chi tiết chứ để lộ thì nó có mà chết nhục.

- Nhìn cũng tạm tạm -Tuy hương thơm món ăn đang hấp dẫn Vũ nhưng hắn vẫn cố kiềm chế, phát ra những lời nói không chân thật tí nào

- Xi!!! NAM, ANH XUỐNG ĂN CƠM NÈ! -không màng đến Vũ, Nhi kêu lớn gọi Nam xuống ăn chung

*****

Cả ba đã có mặt đông đủ, bắt đầu ăn thôi.

Nhi vẫn như ngày nào, tính ăn nhiều khó bỏ, không, nó đã khắc sâu trong lòng, đã là một thói quen không bao giờ bỏ được của Nhi rồi

Vũ và Nam chân chừ, nhưng rồi nhìn nó ăn ngon lành nên đã yên tâm, gấp miếng ăn thử.

- Cô nấu ăn ngon đến vậy à? - Vũ thay đổi sắc mặt ngay khi gấp miếng đầu tiên, ngon quá! Ngon y như ăn ở nhà hàng ấy.

- Được - Nam cũng đắp thêm

- Tất nhiên, chẳng qua là tôi không thích trở tài thôi - Nhi đang tiếc tiền xột ruột muốn chết đây.

Trong bàn ăn, có một tên ăn như chết đói, ăn nhanh kinh khủng, nhưng chưa bằng nó, đó chính là Vũ. Êu!! Hoàng tử đây ư? Mặt hình tượng quá đi mất. Bên Nam vẫn yên ả, Nam gấp từng miếng đồ ăn chậm rãi, từ từ, không nói lời nào. Lạnh tanh!

- Lần sau nhớ nấu cho tôi ăn nữa đây - Cái miệng ăn tía lía mà vẫn nói được

- Ô kê con dê - Không ngờ cả hai chả ai phát hiện ra cả, Nhi tủm tỉm cười khoái chí

Sau khi ăn xong:

- Tôi có công nấu rồi, hai anh đi rửa bát đi, không thì gọi hàng tá người giúp việc nhà anh mà rửa.

- Ê, cô là ôsin mà ... này này ... - Vũ chơi với gọi nhưng Nhi làm lơ cứ đi lên phòng khiến ai kia tức xì khói.

Nhi mặc công đi mưa rồi nên nó không màng đến chuyện rửa bát luôn, lên phòng tắm rửa thay đồ, à còn học bài nữa, mai lớp Nhi có kiểm tra một tiết môn Toán, khổ thật, môn toán là môn nó ngu nhất mới đau.

Hoàn tất công việc trong phòng tắm, nó thoải mái rồi, chỉ còn việc học nữa thôi là được đi ngủ, Nhi đang tự động viên mình, phải ráng lên, cố kiểm điểm cao, đỡ nhục với lớp học đặc biệt.

Ngồi được lúc, Nhi bắt đầu gật gù gật gù, con ngủ bắt đầu tái phát, con mơ màng đang tấn công nó. Lắc đầu nguây nguây, Nhi tát nhẹ vào má mình một cái, chắc nên đi ra ngoài ban công hưởng gió mát cho tỉnh cái đầu óc mê muội cái đã.

...

Wao!!! Nhiều sao quá, Nhi ngước nhìn lên bầu trời, cảm thấy như mình đang bay bổng giữa không trung vậy, không ngờ ban công ở đây đẹp thế này?! Nó vui tươi thích thú dang hai tay tận hưởng từng đợt con gió mát rượi, những lọn tóc mượt mà của nó khẽ xao động

- Cô thích ngắm sao nhì? - giọng nói của ai đó từ phía sau phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kí Ức Không Muốn Nhắc Lại

- Cô thích ngắm sao nhì? - giọng nói của ai đó từ phía sau phát ra Có đôi chút giật mình, Nhi bắt chợt quay lại

- Là anh à! Anh lên đây làm gì?

Người đó tiến đến đứng bên cạnh Nhi, tay nạm lan can, hàng mi cong nhắm hờ khẽ xao động, hít một hơi thật sâu

- Đây là nơi ở lí tưởng của tôi, mỗi tối tôi đều ra đây hưởng gió.

- Ra vậy - Nhi gật gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện - Nam này, anh hay thích những chỗ vắng người nhể?

- Có lẽ.

- Cơ mà sao anh lại ít nói thế, ắt hẳn có nguyên nhân chứ?

Nam từ từ mở mắt ra, đôi mắt cà phê như vô hồn nhìn xuống khung cảnh rực rỡ ánh đèn mờ mờ ảo ảo. Nam không muốn nhắc lại chuyện xưa, đơn giản vì Nam sống khép mình, theo nghĩa hướng nội, Nam không muốn nói cho ai biết, nhưng mà người con gái này đây khiến cậu cảm thấy thoải mái, cậu muốn giải bày tâm sự với Nhi, có thêm một người bạn đồng cảm với hoàn cảnh của mình sẽ khiến Nam bớt cô độc hơn.

Kỉ ức thuở xưa chợt hiện về, khi Nam lên lớp ba, tuy trong độ tuổi còn non nớt chưa trưởng thành nhưng Nam có thể hiểu rõ sự đời và những bi kịch của cuộc sống. Hồi ấy, gia đình Nam không thể nói là mức độ đặc biệt rất giàu có, ông Trần Hoàng Hiến - bố Nam cũng như bố Vũ chỉ là chủ tịch của công ty nằm trong top 20 công ty nổi tiếng Việt Nam, nói thật thì ông Hiến cũng là một con người mê giàu có, đôi chút thủ đoạn. Ông chuyên tâm lao đầu vào công việc với mong muốn làm lớn mạnh công ty, gây dựng nhiều chi nhánh trong và ngoài nước. Và không hiểu vì sao, chỉ trong vòng một tháng, với sự nỗ lực đó, công ty bắt đầu hợp tác làm ăn với nước ngoài, cứ thế tiến triển nó đã lên tới danh hiệu công ty giàu có đứng thứ năm thế giới với sự điều hành của gia thế quyền lực nhà họ Trần.

Gia đình ông Hiến ai ai cũng vui mừng khôn siết, và chắc chắn rằng Nam sau này sẽ thay thế bố mình quản lí công ty hùng mạnh ấy. Nhưng một điều không ngờ đã xảy ra, từ khi công ty trên đà phát triển, tính cách ông Hiến thay đổi thất thường, không còn yêu thương vợ con như trước nữa. Đã thế, ông còn dần dần ra người phụ nữ kèm theo một cậu bé trạc tuổi Nam về nhà, tự xưng là vợ lẽ mình, vì lẽ hiển nhiên, cậu bé trai - Trần Nhật Vũ chính là con của người phụ nữ đó và ông Hiến, họ quen nhau từ khi nào?? Hú hí với nhau từ khi nào?? Điều đó làm mẹ Nam sốc, mẹ Nam không thể tin đó là sự thật, bà đã lên con đau tìm từ ngày hôm đó. Một điều nữa là mẹ con Vũ từ khi về nhà Nam, ông Hiến đã giao trọng trách từ giờ về sau, Vũ chính là người thừa kế công ty tập đoàn họ Trần mặc dù tên Vũ hồi nhỏ chả hiểu mô tê gì và ngay cả khi lớn lên hẳn cũng chả màng đến mấy chuyện đó.

Một năm trôi qua, mẹ Nam sức ngày một yếu đi trong sự lạnh lẽo, thiếu thốn tình thương từ người chồng, ông Hiến không màng đến mẹ Nam, bà ngày một kiệt sức trong đau đớn. Có rất nhiều lần Nam đến cầu xin ông Hiến đến thăm mẹ dù chỉ năm phút, năm phút ít ỏi với những lời lẽ hỏi thăm thân thiết mà cặp vợ chồng nào cũng có, nhưng không, một phút ông cũng không đi, mặc Nam cầu xin thăm thiết rằng mẹ sắp không qua khỏi, ông ta cũng nhàn hạ bước đi trước con người đang quỳ gối trong tuyệt vọng, nước mắt cứ tuôn trào, trái tim Nam đau nhói, cậu hận ba mình, hận người phụ nữ đó và ... hận hẳn!

Tính cách thay đổi dần, từ một cậu bé ngoan ngoãn, hòa đồng Nam đã tạo cho mình vỏ bọc của sự lạnh lùng nhưng ai thấu hiểu được trong tim cậu, cậu chỉ muốn có người hiểu cậu, thông cảm và san sẻ những nỗi buồn lòng cậu đã từng trải qua. Trước khi mẹ Nam mất bà có nói với di nguyện cuối cùng:

- Con hãy sống thật tốt ... phải luôn mỉm cười với cuộc sống ... vì ... trên đời này còn rất nhiều mối mẹ ... tốt đẹp sẽ đến với con.

- MẸ!!! MẸ OI!!! ĐỪNG BỎ CON! MẸ!!! Mẹ đừng bỏ con mà!! -Nam gào lên la hét chỉ mong níu kéo mẹ ở lại, thần chết đừng mang mẹ đi! Cậu sợ lắm, xin đừng mang mẹ cậu đi mà!

Nam đau khổ, cậu như muốn chết theo mẹ mình, cậu chỉ biết nắm chặt tay mẹ, nhìn ngắm mẹ mãi, ánh mắt đau khổ dỗi về người mẹ, nước mắt cứ thế tuôn ra mà chính Nam cũng không ngăn lại được, trái tim cậu gào lên nức nở. Cậu đã tự hứa với lòng mình "những kẻ khiến mẹ phải buồn, đặc biệt ông ta - Trần Hoàng Hiến - tôi sẽ khiến các người phải trả giá"

Cũng chính mối căm thù và bi kịch này, Đến tận ngày nay, Nam vẫn mang trong mình tính cách lạnh lùng, mọi người hay gọi đó là lạnh lùng nhưng thực chất không phải thế, đơn giản là Nam ít nói, không trực tiếp bộc lộ cảm xúc, kiệm lời, và đó chính là căn bệnh trầm cảm. Một căn bệnh không thuốc đặc trị chỉ chính bản thân mắc căn bệnh đó mới tìm ra đường lối đúng đắn để thoát khỏi sự im lặng, lạnh lẽo, u tối đó.

Có người bảo sói cô độc và tàn nhẫn, và có người cũng bảo trắng lạnh lùng và ma quái... nhưng họ chưa bao giờ thử làm bạn với sói để hiểu trái tim chúng tổn thương đến mức nào, cũng như chưa bao giờ hoà quyện vào trắng để hiểu tâm hồn nó rạn vỡ ra làm sao ?

Nhi mỉm lòng cảm thương số phận của Nam, cậu đã trải qua một nỗi ám ảnh kinh hoàng, thật bất công. Nếu là Nhi, có lẽ nó sẽ không qua khỏi chuyện này và không biết hậu quả ra sao? Nó sẽ thành một con người như thế nào?

- Mà khoan, nói như thế vậy ... anh và Vũ là anh em cùng cha khác mẹ hả? -Nhi chợt tỉnh hồn ngoác sang Nam

Cậu gạt đầu cái rụp.

- Hèn gì, hai anh chẳng có nét tương đồng gì cả, à chỉ được cái đẹp trai là giống nhau ..... Mẹ anh nói đúng đấy, anh đừng kếp mình như thế nữa, mở lòng ra nào, hãy luôn mỉm cười, cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị mà -Nhi nói trong vui vẻ, có lẽ nó yêu đời hơn Nam nghĩ, nhưng suy nghĩ của Nhi rất đơn giản, không thể ai cũng có thể theo định lí ấy mà sống, cuộc đời không cho phép.

Nhưng mà ... cảm nhận, đôi mắt khi nói của Nhi thật sự, thật sự rất giống người mẹ yêu quý của Nam, người cậu nhưng nhớ hằng ngày.

Nam quay sang nhìn Nhi, có cảm giác gì đó thân thuộc, bỗng chốc tay Nam kéo Nhi lại gần, ôm nó vào lòng, ôm thật chặt như thể nếu nói lòng nó sẽ chạy đi mất. Đây là lần đầu tiên Nam ôm một cô gái, thật bé bỏng, nhỏ bé đến nỗi nếu chặt tay hơn nữa có thể nó sẽ vỡ vụn.

Bên Nam thì tình cảm vậy đấy, còn Nhi, nó thộn mặt ra, trở mặt nhìn đối phương, Nam! Cậu ta đang làm cái quái gì thế?

Phía cánh cửa đồ sộ, một thân hình cao lớn dựa lưng vào tường, hai tay đút túi, mắt nhìn về phía hai con người đang sấn sủa kia. Là Vũ, đôi mắt kiêu ngạo đã không còn mà giờ đây đã chuyển thành lạnh lùng, chỉ một ít thôi nhé, Nhi và Nam ôm nhau, cảnh tượng ấy khiến Vũ khó chịu, có gì đó nen nén trong lòng, Vũ quay gót bước đi trong khi tâm trạng vẫn còn đang bức tức, hẳn không muốn thấy cái cảnh quái dị đấy nữa.

- Ê này này, anh làm cái gì đấy? -Nhi cố đẩy đẩy Nam ra, cậu ta hôm nay sao thế? Tâm trạng kinh khủng, biết thế nó khỏi hỏi chuyện xưa kia "có một thằng

lạnh lùng" làm gì

Thả lỏng cánh tay sẵn chắc, Nam có đôi chút sững người, cậu quên mất mình là ai rồi.

- Không có gì đâu.

- Thế thôi, tôi đi đây, ở lại ngắm sao vui vẻ nhé -Nói rồi Nhi giờ tay lên vẫy vẫy.

"Thằng cha này hôm nay mắc bệnh rồi, tự dưng ôm mình, mà một điều phải để Nhi siêu cấp công nhận, khẳng định rằng: Hương thơm của Nam quyến rũ quá, không biết cậu ta sài sữa tắm hãng gì nữa?"

Quanh quẩn với mớ suy nghĩ tào lao, Nhi nghĩ ra sáng kiến, sao giờ nó không thử đi tham quan luôn căn biệt thự này nhỉ? Trời ơi!! Tập đoàn họ Trần thứ năm thế giới ư? Sao mà khó tin thế? Thứ bậc hạ lưu như Nhi không thể tin nổi là đúng rồi.

Nhìn từ phía ngoài, căn biệt thự hai tầng với nhiều khu sinh hoạt, rộng về bề ngang, chia làm ba phần. Phần của Nhi và hai tên kia sống ở giữa, cũng là tâm điểm của biệt thự. Nói thật chứ đi tham quan kiểu này cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ sợ khi về phòng đến sáng mai lại bị đau chân vì lí do đi quá nhiều nữa thì thối.

Nhi há hốc mồm, đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, này giờ nó đi qua bao nhiêu phòng cũng không nhớ nữa, mà mỗi phòng lại lớn hơn cả nhà nó. Hình như căn biệt thự này có tận chục phòng khách hay sao ấy?! Còn một khu đại sảnh to chà bá lữa nữa, từ chỗ làm việc ... đến nơi cận đại với phòng khách thiết kế hiện đại tạo nên không gian đa phong cách ấn tượng. Đến khu chơi giải trí thì thật bất ngờ, chỗ này giành riêng cho hai tên kia thích chơi gì thì chơi hay sao nhỉ? Nhiều trò kinh khủng, đủ các loại luôn, mà chắc chỉ có Vũ hấn ta mới chơi thôi, chứ nghĩ đến cảnh tượng Nam chơi thì khỏi nói ... phụt nước miếng cười đau cả bụng quá!! À, chưa kể đến nơi chứa toàn những nguyên liệu, đồ dùng chế biến món ăn sang trọng, hấp dẫn nữa. Nhi bắt đầu choáng váng, nhìn chung căn biệt thự sử dụng màu vàng trong nội thất kết hợp giấy dán tường, hơn thế nữa bất cứ phòng nào cũng có bộ đèn trùm khiến người ta phải chú ý.

Bước đến trước một căn phòng, đơn giản quá. Căn phòng này không có gì đặc sắc ngoại trừ chiếc đàn Piano được đặt chính giữa trên cái tấm thảm khổng lồ màu tro xám. Tuy đơn giản nhưng cách hòa phối màu sắc với các họa tiết nhỏ cũng tạo nên cảm giác ấm cúng.

Piano sao? Nhi đặc biệt có niềm đam mê với chơi đàn, cũng đặc biệt hơn là nó đam mê đàn Piano nhất. Nhưng tại sao? Tại sao học bao nhiêu lần rồi Nhi không tiến bộ lên chút nào? Thậm chí bài đơn giản nhất cấp hai nó còn không biết đánh. Bất công! Thật bất công!

Mà khoan, sự nhớ ra chuyện ôn bài, tiêu rồi, muộn quá rồi, bye em Piano nha! Chị đi đây, mai chị quay lại.

Nhi lần mò mãi mới tìm ra phòng ngủ của mình. Ôi!! Thiên đường là đây, cái giường êm ái kiểu đáng sang trọng, bộ ga gối hoa văn chìm màu tím cùng bộ rèm cửa dày dặn với hoa văn những chiếc lá trên nền vải gấm hoa tím. Giờ Nhi mới nhận ra một điều, chiếc giường này quan trọng y như đồ ăn vậy, phải rồi, phải xếp nó vào top những thứ quan trọng nhất của Nhi mới được.

Bỏ qua chuyện học đi, giường đang quyến rũ Nhi, thôi để sáng mai dậy sớm cũng được, thời gian nhanh lên còn phải gấp em Piano nữa.

*****

----- Sáng hôm sau (5 giờ 50 phút) -----

- AAAAAA!!!! Thôi chết rồi, mình đặt chuông báo thức ba giờ mà -Nhi hét lên, vò đầu bứt tóc, cầm cái đồng hồ báo thức có hình hello kitty lên coi lại giờ cài đặt -Cái quái gì vậy? Hết pin sao? Trời ơi là trời.

Vừa tức tối vừa bực bội, mặt hầm hầm vào phòng WC, bất chợt nó quay lại bên giường cầm cái đồng hồ báo thức, phang một cái cho bõ ghét rồi đi vào WC lần nữa. Thế là tiêu Nhi, bài kiểm tra nó biết chắc không qua khỏi rồi, bây giờ trong đầu nó còn chả có cái củ khoai gì cơ.

Thay đồng phục, Nhi thiếu não đứng trước cửa phòng Vũ, gọi hấn dậy cái đã:

- VŨ!! DẬY ĐI!! TÁM GIỜ SÁNG RỒI KÌA!!

ÔI TRỜI!!!! Hét to đến nỗi "rung chuyển trời đất" mà bên trong không hề có động tĩnh gì luôn, thằng cha này là heo nái à?? Đang bực mình chuyện đồng hồ lúc này bức quá thế là nó đập cái RẦM vào cửa.

Nhi trở mắt nhìn, khóe mắt giật giật, cửa không khóa mới đau, mới đập một cái là mở luôn rồi. Như thế càng tốt, dễ gọi hấn dậy hơn, đỡ phải tốn calo.

Đến gần bên Vũ, Nhi kiểm tra ra cái loa nhỏ từ khi nào rồi. Tự dưng nó cười ka ka, nụ cười còn đều giả hơn ả Liên Châu, để cái loa trước miệng ép gần tai Vũ, hét thật lớn, lớn ơi là lớn:

- DẬY MAU!!!! MUỖI HAI GIỜ TRƯA RỒI!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Một Phen Thót Tim

- ĐẬY MAU!!!! MUỖI HAI GIỜ TRƯA RỒIIII!!!!Lấy thêm một hơi dài nữa, Nhi hết tới nỗ banh nhà lầu

- THẰNG CHA VŨ!! CÓ ĐẬY KHÔNG HẢ???

...

Ngay lập tức, Vũ cuốn ngay cái gối nhắm chuẩn mục tiêu, đích chính là Nhi, nó tức giận ném cái loa nhỏ đi, tới gần lối mạnh cái chân ra nhưng Vũ cũng phản kháng kéo lại trong khi hân đang nhắm tịt mắt. Cái chân Vũ giờ lên từ lúc nào, sút thẳng vào bụng Nhi khiến nó la oai oái, ngã lăn ra đất

- Ui ... a ... đau quá -Ôm bụng rít lên, mặt Nhi méo xệch, nhăn nhó khó tả

Nghe thấy tiếng Nhi đang kêu ca, Vũ ngồi phắt dậy, liếc liếc sang Nhi, hân là hân cũng lo lắng đầy nhưng nghĩ tới chuyện tối hôm qua là hân mất hứng, đứng dậy nói câu "xin lỗi" cứng nhắc rồi Vũ tiến thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhi khó khăn đứng dậy "thiệt là tức chết mà, đá người ta sắp thóp bụng rồi mà còn tỏ thái độ đó, thằng cha khủng!"

Con đau mê man chợt tan biến khi Nhi đề ý một chuyện, trời ơi! Cái phòng của Vũ ... căn phòng ngủ hoành tráng quá trời! Sang trọng và thanh lịch là những từ miêu tả căn phòng này. Căn phòng ngủ được thiết kế mở có hệ thống cửa kính lớn có thể nhìn ra phía ngoài khung cảnh hùng vĩ, bức tường xám ấn tượng nổi bật lên tone màu vàng cát của chân, thảm, bức tranh và đèn ngủ. Tất cả được kết hợp tinh tế, mỗi màu đều kết hợp hài hòa với màu kia mà còn làm nền cho nhau tỏa sáng. Màu xám làm không gian bức tường đầu giường thêm rộng lớn hơn, treo thêm một hình trang trí lên tường làm không gian thêm lãng mạn và lôi cuốn. Đặc biệt bộ rèm cửa màu xám bạc sạch sẽ không thể thiếu phần trẻ trung, tươi sáng. Đây quả là tuyệt tác, một căn phòng hoàn hảo với màu chủ đạo là màu xám

Giờ Nhi mới thật sự tin những lời nói của Nam là đúng, công ti tập đoàn thứ năm thế giới, ôi nghe qua như sét đánh ngang tai! Mà nghĩ kĩ thấy là lạ, thế đó giờ ông Hiền với mẹ Vũ đi đâu nhỉ? Họ không về nhà ở cùng với con sao? Kì lạ nữa là tối hôm qua Nhi mới phát hiện ra tất cả người giúp việc nơi đây chỉ làm việc ở tầng hai và các khu còn lại, ngoại trừ cái phòng khách rộng thênh thang kia, khó hiểu quá. Mà thôi kệ, nghĩ làm gì, chỉ tỏ tổn thất xám của Nhi thôi.

- Hôm nay không đi ô tô nữa hả? -Nhi thộn mặt ra hỏi khi thấy Vũ và Nam dắt ra hai chiếc xe máy cực ngầu từ gara. À, còn điều nữa là gara ở đây chất chứa toàn những siêu xe đắt tiền, sắp dần hàng loạt, không biết bán toàn bộ được bao nhiêu nữa, chắc sai cả đời vẫn còn, mà chỉ sợ bán hoài không hết được thôi.

- Ừ -Nam đội mũ bảo hiểm, sau đó ném cho Nhi một cái mũ bảo hiểm khác -Lên xe tôi đi

Vừa hay Vũ cũng dắt xe đến nơi, ngoác sang Nhi

- Lên xe tôi

- Khởi mắc công cậu -Nam đống lại Vũ -Còn đứng đó, lên nhanh lên

Nhi ậm ự, nhìn nhìn, ngó ngó, xem xét, phân vân nên đi xe của ai, và quyết định của Nhi, nó đến gần tên Vũ khiến hân mừng thầm, cất tiếng:

- Vũ, tôi sợ phiền anh lắm, tôi sẽ đi với Nam -nói rồi Nhi leo lên xe Nam, đội mũ vào, cái mũ gì đâu mà che hết sạch khuôn mặt dễ thương của nó à, làm sao mà người đi đường ngắm được chứ.

Thế là hai chiếc siêu xe phóng vút trên đường, thật sự thì tốc độ khá nhanh đó, nhưng Nhi không hề sợ gì cả. Vì sao? Nó cũng không biết nguyên do nữa.

Sắc mặt Vũ hăm hăm, trong lòng đang cực kì giận dữ, hôm qua thì ôm nhau sến sẩm, hôm nay lại ngồi chung xe với nhau, "Nhi, cô tính chọc tức tôi đấy à?" Mà mắc phiền gì hân phải tức chứ, hân nghĩ lại rồi, chẳng liên quan.

"THE KAY" - Ngôi trường quý tộc càng lúc hiện rõ, vẫn như ngày nào, mấy mẹ mê trai đẹp cứ nhao nhao lên khi thấy hai thằng cha đó, cơ mà hôm nay đỡ hơn chút xíu, chỉ nào loạn đôi chút ở ngoài cổng thôi, đi vào trong sân trường cũng bớt bớt. Nhi thờ phào nhẹ nhõm, lại câu hỏi lần trước hiện lên trong đầu: "Hai thằng này có quái gì đâu mà mấy à mê tít như mê vàng thế nhỉ?"

Cả ba đang đi trong sự yên lặng thì bất chợt phía trước có bóng một cô gái đang chạy tới, là à Liên Châu, tay à vẫy vẫy ai đó rồi nói lớn:

- VŨ !!

Thì ra là gọi tên Vũ, Nhi còn tưởng Liên Châu đến trả thù nó lần trước cơ.

- Sao giờ anh mới tới, em chờ anh từ nãy đến giờ đó.

- Có chuyện gì không? - Vũ nhàn nhạt đáp

Liên Châu đang định nói gì đó thì à bỗng nhận ra sự có mặt của nó, sắc mặt à thay đổi liền, hung hăng ... nhưng vẫn đỡ hơn hồi ở căn tin

- Là cô à? Sao cô lại đi chung với Vũ?

- Tôi thích đi chung với ai thì kệ tôi chứ -Nhi đáp tỉnh bơ, à Liên Châu thích lo chuyện bao đồng nhé?

- Hai người rốt cuộc có quan hệ gì không?

- Chẳng có gì cả.

- Thật không? -Liên Châu tiếp tục hỏi trong sự nghi ngờ

- Tôi đ ... -Nhi chưa kịp nói hết câu thì Vũ bật miệng lại, hấn nở nụ cười mà mị hỏi sang Liên Châu

- Cô muốn biết sao?

À gật đầu một cái, trong đôi mắt có chút tò mò

- Thế thì để tôi nói cho nhé -Vũ kéo Nhi lại gần, quàng tay qua vai nó tự nhiên hơn ruồi - Đây là bạn gái tôi.

"CÁI QUÁI??"

Phía gần tụi nó bắt đầu xầm xì, mấy đứa con trai thì "Ồ" lên một tiếng, con gái lại bói móc, xầm xì, chỉ trích nó.

Liên Châu như không tin vào tai mình, à sốc, lắc đầu, khuôn mặt buồn bã nhưng vẫn ẩn chứa sự ghen ghét tột độ dành cho nó.

Nhi bị một phen thót tim, trở mắt nhìn Vũ, bặm môi, hấn ... hôm nay ... có uống nhầm thuốc không? thằng cha bệnh hoạn này, nó không muốn bị lôi vô mấy vụ tình trường đâu, Nhi gắng giọng định cất tiếng thanh minh thì chợt Vũ cúi sát xuống mang tai Nhi, cất lên những lời lẽ hăm đe dọa:

- Liệu hồn với lời nói của cô, cô mà đi sai bước thì ... ngày sau cả gia đình cô sẽ phải cuốn gói ra ngoài đường đấy.

Nghe câu nói đó, Nhi sợ tái mặt, chẳng dám mở lời ú ớ gì nữa.

- Không, đây không phải sự thật đúng không? -Liên Châu tiếp tục hỏi rõ, máu à đang sôi sục sục

- Có tin hay không tùy cô.

- Cậu thôi ngay đi -Sực nhớ từ nãy giờ không thấy Nam đâu, thấy im im, tự nhiên gờm lời đầu ra với giọng nói lạnh tanh. Nhưng Nhi yêu câu nói của Nam lắm, giống như Nam đang cố thanh minh giúp nó ấy.

- Chuyện gì thế anh trai? -Hoi giật mình vì Nam không bao giờ lên tiếng trước đám đông, Vũ hỏi ngược lại

Nam chẳng nói chẳng rằng, bước đến cầm tay kéo Nhi đi về lớp, nói kéo đi thì nhẹ quá, cậu ta lôi xềnh xệch nó như lôi bao rác thì đúng hơn, để lại hai con người đứng sau hững hờ nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

Vừa bước đến lớp, ai ai cũng nhìn Nhi chăm chăm, bên cạnh là hotboy đang nắm tay tình cảm, những con mắt toàn kim gai thế kia khiến Nhi dựng tóc gáy, nó giật tay Nam ra rồi đi vào chỗ ngồi. Một lúc sau Vũ và à Liên Châu mới đến, "Liên Châu ... Liên Châu ... à ta cũng học lớp mình". Nhi quay phắt xuống, phía cuối góc lớp, sực nhớ ra, Nhi nhớ ra rồi, sao nó không để ý sớm hơn, à ta cũng học cùng lớp với nó chứ.

Tiếng chuông reo báo hiệu vào lớp

Tiết đầu là tiết thể dục, tiết thứ hai nó mới kiểm tra cơ, vẫn còn thời gian để Nhi ôn bài chút chút, hên quá!

Vào phòng thay đồng phục, bộ đồ thể dục dễ thương rất hợp với nó. Môn thể dục là môn Nhi giỏi nhất đấy, cũng chính vì thế mà mỗi lần đến tiết thể dục nó lại hào hứng như vậy.

Lớp Nhi học bóng rổ, đơn giản mấy động tác chuyển bóng làm sao làm khó được nó cơ chứ. Nhưng mà ... nhìn sang nhóm bên, nhóm con trai, họ mặc đồ nhìn ngầu quá, đặc biệt là Vũ và Nam, Thế Kì cũng vậy, quẩy rũ khó tả. Đồng phục thể dục cho nam sinh ở đây đặc biệt ghê, định khiến cho mấy em chết mê vì quá nhiều gương mặt sáng chói lóa hớp hồn à.

Đang trong mớ suy nghĩ hỗn độn, Nhi bất chợt bị một tiếng hối thúc của ai đó làm cho sực tỉnh nhưng ...

- Nhi !!! Đờ bóng kia !!!

Nó kêu lên một tiếng "A!!" ... quả bóng đã hằn những vết đỏ rực in sâu lên khuôn mặt nó, Nhi ngã một cú về phía sau, tai ù ù, mắt mờ mờ, đầu đau nhức, một lát sau nó mới thoát khỏi cái u mê mà quả bóng chết tiệt ban tặng. Thấy có gì đó ướt ướt dưới sống mũi, Nhi sờ lên xem thử, đưa tay ra trước mặt, mắt Nhi tròn lên, miệng lắp bắp:

- Máu ... máu!! Á!! Máu !!

Đám bạn chạy rần rần đến xem thử, đặc biệt là lũ con trai.

Vũ hiểu ra tình hình, vội vàng chạy đến định đưa nó lên phòng y tế nhưng hấn chậm mất một giây, Thế Kì từ đâu lao đến xem xét nó như thể nó vừa mới bị xe đụng ấy, làm quá lỗ, sau đó cậu ta đỡ Nhi đứng dậy, dẫn nó đi ra ngoài.

Một con người hụt hẫng, không, phải là hai con người hụt hẫng chỉ biết đứng trơ trọi nhìn Nhi đi cùng với tên khác. Lại cái thứ cảm xúc đó, nó cứ bủa vây trong lòng Vũ và cả Nam nữa. Khó hiểu, không diễn tả nổi đó là cảm xúc gì?

- Hậu đậu hết chỗ nói, mắt mũi cậu đề đi đâu thế? - Trong phòng y tế, Thế Kì nhét hai cái giấy vào mũi Nhi cho máu ngừng chảy.

- Mắt mũi tôi đề trên mặt chứ ở đâu.

- Cậu không biết né hay là đờ bóng à?

- Tại tôi không đề ý chứ bộ -Nhi sụt sụt mũi, cổ cãi lí

- May là quả bóng, chứ là cục đá có mà lưng đầu cậu như chơi.

- Thằng cha này, hù bà à? -Giật mình bởi chữ "lưng đầu", Nhi đập tới tấp vào người Thế Kì

- Thôi, thôi, không giỡn cậu nữa, chán không? -Thế Kì cười cười hỏi Nhi, mặt có chút gian gian làm Nhi sồn gai ốc

- Ủ, cũng chán!

Nghe được câu đó, Thế Kì tiến gần gần Nhi, đầu sát lại cứ như cậu ta muốn khoe khuôn mặt đẹp trai của mình cho Nhi thấy rõ ấy. Một vài sợi tóc hoàng kim rũ xuống khe xao động chạm nhẹ vào mặt Nhi khiến nó rùng mình. Thế Kì là người có mái tóc đặc biệt nhất trường, vàng óng mềm mượt.

Nhi lại thêm một phen thót tim nữa, hốt hoảng ưỡn người ra phía sau, "chẳng lẽ biến thái vẫn là biến thái? Ôi, ghê quá má ơi, con không muốn lại gần thằng biến thái này một chút nào nữa đâu". Nó nhắm tịt mắt lại ngay sau đó, vì cái bản mặt biến thái đó gần quá giới hạn rồi.

Thế Kì vẫn tiếp tục tiến gần hơn nữa, bất giác cậu mỉm cười, rồi nghiêng đầu sang một bên, cắn nhẹ vào tai nó ... rất nhanh cậu nhả ra, sau đó thì thầm:

- Trốn tiết không?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cúp Học Đi Chơi

Sau câu nói với ba từ lảng xẹt "trốn tiết không?!" của Thế Kì, Nhi thần thờ nhìn cậu, khóe môi giật giật liên hồi, phải nói là nhìn nó giờ đây đờ đẫn hết sức. Mà khoan thằng biến thái lúc này vừa làm gì nó nhỉ?

.

.

- Aaaaaa !!!! Thằng cha biết thái !!! Mày biết mày vừa cắn tai bà không HẢ????? -Khi đã định thần lại và nhận ra Thế Kì cắn tai Nhi, nó la làng la xóm lên, la như muốn THUNG màng nhĩ người nghe luôn.

Thế Kì không chịu nổi, cậu bịt tai kín mít, "Cái gì đây? Con nhỏ này có sức công phá quá lớn"

- Cậu muốn giết người vô tội à?

- Sao ... sao cậu dám cắn tai tôi hả? thằng bệnh hoạn, thằng vô duyên, thằng bất lịch sự, thằng BIẾN THÁI !! - Vừa nói Nhi vừa cào, cào, đập, đá, túm tóc tạt tai tát tới tấp vào Thế Kì, ôi!!! Thật tội nghiệp cho số phận hẩm hiu của hotboy đẹp trai, cậu phải ngồng gánh hết hậu quả của mình gây ra trước núi lửa đang phun trào.

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi, được chưa?

- Tên cò hó, tên mất nết, tên trốn trại ... -Nhi vẫn cứ thao thao bất tuyệt chửi rủa Thế Kì.

Bỗng nhiên Thế Kì đưa tay bịt miệng Nhi, vì quá bất ngờ và giật mình thế là nó im luôn, chẳng dám mở lời chửi ai kia nữa.

- Để tôi chuộc lỗi nhé? -Cậu cười tươi, nụ cười sáng chói lóa như thôi miên người nhìn, đẹp dã man !!

- Há??

Không hiểu gì cũng chưa hỏi được gì Nhi đã bị Thế Kì cầm tay lôi ra ngoài, chẳng biết cậu lôi nó đi đâu ... nhưng Nhi không phản kháng, để xem thằng biến thái này dẫn nó đến chỗ quái nào?

Nhi và Thế Kì ra khỏi cổng trường một cách ngoạn mục, dễ như chảnh chơi, vì Thế Kì có trong tay chìa khóa cổng, sao cậu có được nhỉ?

Chiếc xe máy lao vút trên dọc đường, vận tốc nhanh thật, từng đợt cơn gió mát rượi thổi qua khiến tóc nó tung bay trong gió, lọn tóc mềm mượt cứ thế là lướt phất phơ giữa không gian vu vù.

Băng qua những hàng thông xanh reo vi vu trong mắt Nhi dần hiện ra ... xa xa một hồ nước trong xanh yên ả. Thế Kì dừng xe ở một bãi đất trống, càng tiến lại gần trong lòng Nhi không khỏi xuyến xoa trước vẻ đẹp mặt nước trong một màu xanh, xanh biếc. Nó vui mừng nở nụ cười tươi chạy đến ngắm hồ, bất giác hai tay giang lên đón nhận mùi hương thơm ngát của sự bình yên.

Những đoàn xe di chuyển nườm nượp chốn đô thị dòng người đông đúc giúp cuộc sống ta thêm nhộn nhịp, nhưng ở đây lại hoàn toàn ngược lại, từ những cảm giác bỡ ngỡ lần đầu nhìn thấy hồ nước dần trở nên thú vị cuốn hút với những mặt sóng lăn tăn tràn đầy sự tĩnh lặng, chứa vẻ đẹp êm dịu như cuốn hút lòng người.

- Thế nào? Đẹp chứ? -Nhận ra nụ cười rạng rỡ của Nhi, bất giác cậu cũng mỉm cười theo.

- Ừm ừm, ở đây thanh tịnh mà đẹp mê hồn luôn -Nhi cứ thế chạy lượn xung quanh bên bờ hồ, nó thật sự rất thích thú, nơi đây làm tâm hồn Nhi được thanh thản, quên hết đi những nỗi buồn của sự đời. Sự nhớ ra điều gì đó quan trọng, nó vội hỏi Thế Kì -Nhưng biến thái, tiết sau là tiết kiểm tra đấy?

- Cúp tiết rồi, kiểm tra kiểm triếc gì nữa?

- Thế còn bài kiểm tra thì làm sao? -Có lo lắng đôi chút, Nhi sợ bị điểm kém rồi không lên lớp được thì ba mẹ nó giết chết.

- Thì kệ nó -Thế Kì đáp như thể chuyện này chẳng quan trọng gì cả và cậu cũng chẳng quan tâm.

- Nhưng ...

- Không nhưng nhĩ gì hết, mình còn nhiều chỗ chưa đi mà -Nhi đang nói thì Thế Kì nhảy vô hòng liến, rồi cậu lại kéo Nhi lên xe đến nơi khác.

Nhi thiết nghĩ "Hình như thằng cha này cúp tiết hơi nhiều lần rồi thì phải?? Bài kiểm tra một tiết mà cậu ta làm như chẳng có chuyện gì to tát ấy"

Bây giờ Thế Kì lại đưa nó vào thành phố chơi, nơi đây đông đúc người chen lấn nhưng nó vẫn khoái chí vì ... ở đây có nhiều đồ ăn, chắc Nhi phải tận dụng cơ hội ngàn năm có một bắt Thế Kì bao nó ăn đến sạt nghiệp luôn.

Vì hơi đông người nên Thế Kì phải nắm chặt tay Nhi, kéo lặc phải đi tìm nhau thì khổ, sao mà giống như cặp tình nhân nhĩ? Đẹp đôi gồm.

- Đây đây ... ăn cái kia đi? -Thấy xiên que, Nhi hôn hờ kéo tay Thế Kì đến chỗ đó- Mua cho tôi nhá?! Cái này, cái này, cái này nữa này, đây nữa ... -Nhi nói rồi chỉ từng cái từng cái cho chị bán hàng biết.

"Ham ăn như thế cô ta không sợ mập à?" -Thế Kì định bụng trong lòng vì nó là người đầu tiên không coi trọng ngoại hình mà cậu biết.

Mua xong rồi, Nhi vừa đi vừa ăn mà nhem nhem Thế Kì, cơ mà cậu ta chẳng thèm chút nào cả, rõ chán.

Thế là hai đứa đi hết quán này đến quán khác ăn đủ các loại thứ đồ ăn trên đời, từ bánh tráng trộn, bánh tráng nướng đến gà lặc, bắp xào rồi lại chuyển sang chè, sau đó là mấy thứ nước uống như trà sữa, dừa tắc, tàu hũ dầm ... bla ... bla ... ấy thế mà Thế Kì chẳng sợ hết tiền gì cả, chắc hẳn cậu ta là công tử con nhà đại gia nào rồi.

Hết ăn rồi tụi nó lại đổi chủ đề đi chơi, Thế Kì dẫn nó đến sở thú. Nói đến sở thú là nói đến động vật, Nhi rất thích động vật nhá, con nào càng kì lạ nó càng thích.

- Ê, nhìn kia, con kia nhìn giống cậu quá, cái mặt biến thái y như nhau -Nhi vừa cười cười vừa chỉ tay vào con trong đám khi đang leo trèo nhảy nhót

lưng tung trên cây.

- Cậu - nói - gì?

- Sao? Không đúng hả? Tôi thấy giống thật mà, đây là lời nói chân thật tận trong đáy lòng của tôi đấy -Nhi làm bộ như "con nai vàng ngơ ngác, đập nát cả rừng hoa"

- Cậu được đấy, chết với tôi -Thế Kì tức ói máu, nhào đến cù lét Nhi.

Bị cù lét nó cứ cười ha ha, sau đó lại chạy nhưng Thế Kì cứ kéo nó lại cù lét tiếp. Ôi! Dã man, lần này nó được một trận cười ha ha thấy ngứa ngáy rồi mà chả thật lòng chút nào.

- Ấy .. đừng .. ha .. nhột quá ... ha ha ... tha ... tha tôi đi - Vừa cười vừa nói Nhi giống con hươu thật.

- Tôi tha cho cậu lần này đó - Thấy nó cười quá lớn, Thế Kì chẳng buồn cù lét tiếp, cẩn thận lại bị lây từ nó với cái danh hiệu "hai đứa điên trong sở thú" do mọi người đặt ra nữa thì thối.

Sau một cuộc cười no nê, nó và cậu tiếp tục đi tham quan, xem rồi nghịch đủ các loại con: gấu, rắn, hươu, voi, dê, ngựa vằn, rồi còn cái con gì đỏ đỏ mà cổ dài ngoác lên trông kì dị nữa ...

- Đi ăn trưa đi, tôi đói bụng quá -Choi đã đến 11 giờ trưa, dạ dày của Nhi đang teo lại rồi.

- Ừm ... OK! Đi thôi!

Nó và Thế Kì đến một nhà hàng kiến trúc đặc trưng phương Tây với thiết kế thanh lịch, sang trọng tạo nên những không gian riêng biệt đầy ý tưởng. Ở đây, Nhi vừa thưởng thức những món ăn ngon vừa có thể ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp bên dưới. Thật là một nhà hàng mang không gian quý phái không thua kém gì nhà hàng hôm bữa Nhi đến mua đồ ăn.

Gọi xong tất tần tật các món ăn, nhìn thì, phải nói là ... cực ngon luôn, đỉnh của tuyệt, hương vị, hương thơm ngát ngay lan tỏa xung quanh, thơm không chịu nổi. THEM!!!

Khỏi nói đi, nó vẫn ăn như ngày nào, Thế Kì khi này cũng biết sức ăn của nó cỡ nào rồi nhưng cậu vẫn phải ngạc nhiên lần nữa vì lần này có hơi hơi nhanh hơn hồi sáng.

...

Xong xuôi tươm tất việc ăn uống, Thế Kì vẫn chưa chán mà lôi Nhi đi khắp nơi chơi tiếp, hình như nguyên ngày hôm nay Nhi bán thời gian cho thằng biến này thái thì phải. Nhi còn không nhớ nổi mình đã từng đi đâu với tên này nữa, đi nhiều quá riết nhầm lẫn lung tung chỗ rồi. Đến năm giờ chiều, người Nhi bắt đầu mệt mỏi, lờ đờ, giờ chắc cũng tan trường rồi, về thôi.

- Thế Kì, tôi phải về đây.

- Để tôi đeo cậu về.

- Thôi ... thôi ... không cần đâu, tôi tự bắt xe buýt được rồi -Sợ Thế Kì nhận ra Nhi đang ở nhà Vũ và Nam, nó hỏi ha từ chối rồi phóng vèo đi luôn.

Thật ra Nhi muốn Thế Kì đeo nó về nhà lắm nhưng cậu ta mà phát hiện nhà nó ở đâu thì không biết hậu quả như thế nào? "Sau hôm đó, nó sẽ nổi tiếng khắp toàn trường đi đôi với những từ ngữ đau tim: nàng công chúa dễ thương với suất học bổng làm OSIN cho chàng hoàng tử đẹp trai con nhà giàu" thôi ... thôi ... toàn mấy chuyện tào lao, đừng nghĩ nữa.

Tiền tiền quá đi, hôm trước đã tốn tiền mua com rồi giờ nó lại tốn tiền đi xe buýt nữa, nhưng đổi lại hôm nay Nhi được một bữa bao hoành tráng với cả đi chơi xả láng, thế được rồi. Nhưng một điều đáng lo ngại là cái bài kiểm tra của Nhi, không biết thế nó ra sao, Nhi mà không cúp tiết trốn học thì chắc bài làm của nó được bốn điểm rồi, dù sao con bốn vẫn hơn con không mà.

Chiếc xe buýt thả Nhi ngoài đường lớn, nó phải tự đi bộ từ đây vào nhà, tuy gần nhưng trời hơi tối, ông trời tắt bóng rồi, khổ nỗi là nó sợ ma nhất. Hy vọng đi đường đừng gặp phải con ma nữ trên cây nhảy xuống hay mấy con ma mặt mày bê bết máu là được . Ôi thôi!!! Mới nghĩ thế thôi mà Nhi đã hải hùng sơn da gà, lạnh cả sống lưng rồi, phải nhanh lên mới được.

Sắp đến nhà rồi, vì là căn biệt thự to nên đèn sáng khắp khu khiến Nhi nhận biết được. Bất chợt nó thấy cái bóng đen đang đứng dựa lưng vào cánh cổng không lồ của biệt thự, nhìn thì không giống ma, có chân có tay có đầu, đủ bộ phận rồi, chẳng lẽ là du côn? Hay ăn trộm?? Thằng này đến ăn trộm vì hẳn thấy nhà này giàu quá cũng nên.

Nhi càng đến gần hơn, nó bước từ từ, bỗng thằng ăn trộm quay mặt sang nhìn nó, Nhi giật mình suýt rớt tim. Ố ố ... đây là tên Vũ mà, lòng trở nên nhẹ nhõm hơn khi nó nhận ra đây không phải ăn trộm, hú hồn! Hú hồn!!

- Anh đứng đây làm gì thế? Không vô nhà à? -Nói rồi Nhi lò dò bước vào.

Vũ chống chân sang bên cánh cửa chắn ngang đường đi, không cho Nhi vào, hấn ta hỏi, trong lời nói có chút khó chịu:

- Đi chơi vui nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chị Đại Chuyển Vào Lớp

- Đi chơi vui nhĩ? - Câu hỏi mang chút bức dọc của Vũ làm tôi khó hiểu- Hớ?

- Chưa xin phép tôi mà cô đã tùy tiện cúp học đi chơi cùng thằng khác à?

- Tại tên Thế Kì kéo tôi đi chứ bộ.

- Rồi cô với nó đi chơi đến đêm tối mới về?

- À ... Ở thì ... Mà chuyện này có liên quan gì đến anh đâu?! Tránh ra cho tôi vô coi - Suy nghĩ lại Nhi thấy tên Vũ này bị rảnh à? Thích lo chuyện người khác thế nhĩ?! Nhi đẩy Vũ ra cố bước vô nhưng ...

Bất chợt Vũ nắm lấy cổ tay Nhi, nắm thật chặt khiến Nhi tê tái mặt vì đau, đôi mày nhăn nhó nhíu lại.

- Lần sau, cô còn đi chơi với thằng khác thì liệu hồn tôi.

"Hắn nói quái gì?" Nhi đơ người bởi câu nói của Vũ, thằng cha này lên con à? Vòng vằng tay Vũ ra Nhi cau có:

- Liên quan gì đến anh chứ, khùng à? Mà bỏ đi, cho tôi vào nhà cái.

- Cô có biết tôi cảm thấy khó chịu khi cô đi cùng thằng khác không hả? - Tự nhiên Vũ gào lên, đôi mắt hằn lên những tia tức giận.

- Há? Cái gì? - Nhi chẳng hiểu gì? Thộn mặt ra nhìn. Vũ vừa nói gì nhĩ? Khó chịu ư? Thằng cha này điên nặng rồi.

Trong khi Nhi còn đang trở mặt nhìn thì Vũ bỗng dưng đẩy nó vào tường, mặt hấn ép sát mặt Nhi, nó thì trên cả đơ, người nó cứng đờ không thể nhúc nhích tí gì, đến cả thở cũng không dám thở mạnh. Nhi nhẹ giọng đáp ứng:

- Đây ... đây ... anh làm gì thế?

- Cô đang làm osin của tôi, phải tuyệt đối nghe lời tôi, rõ chưa?

Nói xong Vũ bỏ đi vào trong, mặt Nhi còn đang đờ đẫn "Cái quái gì thế này?"

Nhi lao đảo bước vào, trong đầu cứ suy nghĩ lung tung, lúc này Vũ gần Nhi đã mãn, khuôn mặt mỹ nam của hắn như phóng đại ngay trước mặt nó vậy.

Tối nay Nhi khỏi phải nấu cơm vì hai anh em Vũ Nam đã đi ăn nhà hàng, thấy trời sắp tối nó còn chưa về nên hai tên đó đi ăn luôn. Nhi này cũng ăn ngập mặt rồi nên giờ no căng bụng, thế là một công đôi việc. Khỏe!!

Tắm rửa xong, Nhi lần mò đến căn phòng Piano, phải nhắc lại lần nữa, biệt thự gì mà rộng chà bá, tìm phòng muốn gãy chân luôn.

Bước đến trước phòng Piano, tiếng đàn hay ngập tràn lan tỏa khắp không gian. Bản nhạc River flows in you của nghệ sĩ dương cầm Hàn Quốc Yiruma vang lên êm dịu.

Điều đặc biệt đó là Yiruma là thần tượng của Nhi, Yiruma quả là một thiên tài với những bản nhạc như đi sâu vào lòng người. Những bản nhạc Yiruma viết không chỉ lắng đọng mà còn bằng cả tâm hồn và trái tim.

River flows in you là bản nhạc rất kì lạ, nó bắt đầu rất nhẹ nhàng, lời cuốn Nhi một cách tự nhiên trở về một miền kí ức xa xăm. Nhi hoàn toàn thu mình, thả lỏng trôi theo điệu nhạc và cứ thế trở nên mạnh hơn, thôi thúc hơn khiến tim Nhi bồi hồi nhớ lại những gì đã qua, chợt trong đầu Nhi lóe lên những hình ảnh nhòe nhoẹt như bộ phim được quay lại đã cũ kĩ. Tại ngôi biệt thự khá sang trọng, một thiếu nữ bên chiếc Piano, bên cạnh là người đàn ông và hai đứa con còn bé, tiếng đàn da diết cùng tiếng cười vang khắp biệt thự, một gia đình vui vẻ, ấm áp biết bao.

- Là cô à? - Bản nhạc bỗng dưng ngưng lại, những kí ức mờ mờ ảo ảo trong đầu Nhi cũng biến mất, Nhi lắc đầu khó hiểu rồi cũng cho qua.

Nó bước đến gần, nở nụ cười tươi:

- Nam, anh đánh đàn tuyệt quá!

- Tôi học đàn từ nhỏ, khi đánh đàn, tôi có thể tạo ra một thế giới riêng cho mình - Giọng nói của Nam đã khác chút chút so với lần đầu gặp Nhi, đã dần trở nên ấm áp.

- Vậy hả? Giống y hệt tôi luôn, này giờ tôi bị tiếng đàn của anh làm mê hoặc rồi nè.

- Thế cô không bị tôi mê hoặc?

- Há?

- Đùa cô thôi - Nam nở nụ cười nhẹ, chỉ là thoáng chốc thôi nhưng nó thật đẹp, thật hiếm.

Nhi níu cánh tay Nam, điệu bộ cầu xin

- Hay anh dạy tôi đánh đàn nhé?

Nam nhún mày không trả lời, liếc mắt nhìn xuống tay ai đó đang chạm vào tay mình. Nhi vẫn cứ nũng nịu, lắc lắc cánh tay Nam.

- Nhé? Nhé? Dạy tôi nhé?

- Được rồi.

- Thật hả? Hú hú ... vui quá! Thế là tôi có sư phụ dạy học đàn rồi. - Vui sướng khi Nam chấp nhận, Nhi nhảy tung tung lên như một con điên, lúc này nó còn nghĩ có lẽ Nam sẽ không đồng ý, nhìn cái mặt như tù đả thế kia, ai ngờ đồng ý nhanh như vậy.

- Bắt đầu từ mai, mỗi tối, ở đây - Nam nói ngắn gọn thời gian, địa điểm nơi học rồi quay gót đi luôn - Thế nhé?! - Cậu lên tiếng nhưng chân cậu vẫn bước.

- Ok! Ok! - Nhi tươi cười trả lời, ngắm lại cây đàn Piano Yamaha với kích thước lí tưởng và đẹp mắt, sau đó nó cũng đi về phòng.

===== Sáng hôm sau tại trường học =====

- Ê bà, sao hôm qua cúp học vậy? - Vừa bước đến lớp, nhỏ Lam đã lao đến hỏi Nhi, đúng là cô bạn tốt, biết lo cho Nhi đây mà.

- À ... hi hi ... không có gì đâu - Gãi gãi đầu Nhi gượng cười, sau đó liếc Thế Kì một phát muốn xước mặt.

- Hôm qua đầu bà có bị gì không đấy? Có bị trăn thương sọ não không đấy? Tự dưng không đầu bà bị quả bóng bay thẳng vào mặt, làm tôi lo gần chết.

Nhi nhìn sang Lam, hai con mắt rung rung, trái tim cảm động

- Trời ơi, bà đúng là bạn tốt! - Đang thần thiết đến sến súa Nhi lại đổi giọng trừng mắt - Nhưng tôi không bị trăn thương sọ não gì cả, trù ề à!

Nhỏ Lam cụt hứng, mặt mày bí xị, sau đó nhỏ cười hi hi cho qua chuyện.

Lớp Nhi vẫn như thường ngày, im phăng phắc và lí do thì ai cũng biết, ngủ là số một. Bà cô chủ nhiệm bước vào.

- Lớp chúng ta hôm nay có thêm bạn mới.

Lập tức cả lớp ngẩng mặt lên, chờ ngắm xem ai là người chuyển đến, xinh gái đẹp trai không? Cái viễn cảnh Nhi đã từng trải qua hiện giờ lại tiếp diễn.

Cô ngoác đầu kêu bạn ấy vào, một bạn gái xinh đẹp bước vô, ôi! Cái khuôn mặt ấy làm tỏa sáng hết các góc gách lớp học luôn

- Chào tất cả mọi người, mình là Trương Ái Vân, từ lớp 11a2 chuyển đến, mong mọi người giúp đỡ - Cô gái mỉm cười, khuôn mặt Ái Vân xinh đẹp thoát tục vẻ kiêu sa, đôi mắt tròn và sáng, đôi môi hồng khi cười trông Ái Vân thật rạng rỡ, trẻ trung, cộng với thân hình cân đối chắc chắn rằng lũ con trai đang chết mê chết mệt một đây mà.

Một vài tiếng xầm xì, Nhi có nghe thoáng qua hình như mọi người gọi Ái Vân là chị đại? Vậy Ái Vân là chị đại trong trường này thiệt hả? Nhìn cô hiền lành thế mà. Quay sang Vũ hần ta càng ngạc nhiên hơn, Vũ giờ đây mở to mắt hết sức có thể nhìn Ái Vân, lòng thầm nghĩ "Cô ta làm quái gì ở đây?"

Ái Vân cười đùa vui vẻ bắt gặp ánh mắt Vũ, cô ấy càng cười tươi hơn, chạy xuống đến gần hần ta

- Vũ, em ngồi đây được chứ?

- Cô không thấy có người rồi à? - Vũ đáp nhưng không quay qua Ái Vân, kiểu như không muốn nói chuyện.

Ban đầu Nhi bất ngờ lắm, bất ngờ đầu tiên đó là Vũ và Ái Vân quen nhau, bất ngờ hơn nữa là Ái Vân dám hỏi Vũ ngồi ở đây được không trong khi bàn này đã hết chỗ.

Nghe được câu nói của Vũ, Ái Vân không hề buồn hay tức giận mà hỏi sang Nhi với nét mặt từ nãy đến giờ, tươi như cánh nhạn lai hồng.

- Bạn nhường chỗ cho tôi với Vũ được không?

- Hề? - Nhi trở mặt nhìn, tự nghĩ lại sao nó giống người cản trở thế nhỉ?

Tuy Nhi ngồi đây làm cản trở Ái Vân nhưng cô ấy vẫn cười hiền khiến nó trạch lòng, nó đứng dậy nhưng bắt chợt bị Vũ nắm tay lại.

- Cô không cần đi.

- Không sao đâu, người ta đã nài nỉ rồi mà, tôi xuống ngồi cùng với Nam - Nhi nói rồi dọn dẹp sách vở đi xuống, dù gì Nam cũng ngồi một mình ngay sau bàn nó mà.

Ái Vân cực kì, hết sức vui mừng sau đó lập tức quay xuống Nhi

- Cảm ơn bạn nhiều nhé!

Nó chẳng biết nói gì cứ cười cười đáp lại.

Cả lớp và bà cô chủ nhiệm nãy giờ chứng kiến, xong xuôi hết rồi, bà khỏi phải xếp chỗ ngồi, đỡ mệt. Nam thấy Nhi chuyển xuống không nói gì, Vũ ngồi cùng Ái Vân cũng không nói gì, không khí căng thẳng quá! Và thế là buổi học hôm nay trôi qua nhạt toẹt như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Trương Ái Vân ... Con Người Thật ...

Kết thúc buổi học, Nhi sắp tập vở vào cặp, bỗng dung Nhi mỉm cười, nghĩ đến chuyện Nam cảm cấp về hộ nó hôm qua, lúc nó đi chơi với Thế Kì ấy khiến Nhi vui vui, nếu không ai mang cặp về cho nó thì chắc chắn tối đó nó phải đến cái ngôi trường rộng lớn này để lấy cặp. Mà Nhi hay nghe mọi người đồn mấy cái trường học càng rộng càng nhiều ma, mấy học sinh chết oan ấy, đêm đêm oan hồn hay hiện lên đi dạo quanh trường, cứ bay bay xung quanh hành lang hòa với không gian âm u cùng tiếng gió vù vù, con ma nữ với tóc tai rũ rượi, lò xo xoa che hết khuôn mặt trắng bệch, bê bết máu me ... Ý giờ ời ... vừa mới nghĩ đến đây thôi Nhi đã sợ phát hãi, nó hoang tưởng quá rồi. Chính Nam đã giải thoát cho Nhi, càng ngày Nhi càng mến Nam, nhìn cái mặt vậy thôi chứ Nam tốt phết. Nhi nhìn sang Nam cười toe toét thay cho lời cảm ơn, Nam chả hiểu gì còn nghĩ nó bị hăm nữa cơ, cậu ta nhìn nhìn Nhi sau đó ra về. Vũ cả buổi im lặng, tan trường hần cũng chẳng nói gì lẳng lặng bước đi.

Thằng cha Thế Kì không biết từ đâu lòi ra ghé sát tai Nhi nói nhỏ với điệu bộ trêu chọc khiến nó giận đỏ mặt

- Mai cúp học nữa không?

- Cúp cái búa, tại cậu mà bài kiểm tra của tôi không biết giờ ra sao đây này. - Nhi lại đập túi bụi vào người Thế Kì, cuối cùng ban tặng cho cậu ta vào lưng một cái BÓP làm Thế Kì ho sặc sụa như ho lao. Hình như trong trường này Thế Kì là người bị Nhi hành hạ nhiều nhất hay sao ấy?!

- Bài kiểm tra à? Không sao, cậu đừng lo - Tên Thế Kì xoa xoa cằm về mặt dăm chiêu vừa lắc lắc đầu

- Không sao là thế nào? Làm sao cậu biết được.

- Cậu biết thế được rồi. Bye! Nắm lùn! - Cậu ta cúi xuống sát mang tai Nhi nói rồi bỏ đi biệt tăm

.

.

.

- CÁI GÌ MÀ NẮM LÙN CHÚ? THẲNG CỜ HÓ BIẾN THÁI KIA!!! - Nhi điên tiết hét lên, đã kêu nó cũng được 1m56 cơ mà.

- Thôi bà ơi, banh nhà lâu rồi kìa, về thôi - Nhỏ Lam từ đâu nhào đến phiên trách.

Nhi vẫn chưa hả được cơn giận, "thừa nước đục thả câu", nó cãi lí:

- Gì mà banh nhà lâu, phải banh trường học mới đúng chứ? Bà tào lao.

- Ồ vâng vâng, thưa chị, chị nói chí phải ạ! Giờ thì về thôi ạ!

Được nhờ Lam nịnh bợ, tuy không thật lòng chút nào nhưng Nhi cũng khoái trí cười ha ha, sau đó nó đeo cặp cùng Lam đi về.

Nhi và Lam đang thong thả bước đi chưa kịp ra khỏi lớp thì bị ba con chặn lại, khỏi nói ai cũng biết chắc chắn là ả Liên Châu cùng hai con đồng bọn rồi. Liên Châu khoanh tay trước ngực, mặt kên kên hất lên trời như muốn ngắm sao không bằng, ả lại cất giọng siêu chảnh chọc:

- Hết Vũ rồi đến Nam há mày?

- Bạn ăn nói cho đàng hoàng chút đi - Hằng ngày tuy Lam hiền lành nhưng khi Nhi gặp nạn nhờ lại đứng cảm ơn hân, đúng là "tình bạn" có thể thay đổi mọi thứ mà

- Mày là đứa nào? Không liên quan thì đừng xía vô, kéo gấp rắc rối thì đừng trách tao - Liên Châu vẫn tiếp tục tung hoành bằng những lời lẽ như người không học thức, không tôn trọng ai cả.

- Cái ... - Nhờ Lam định phản kháng thì Nhi ngăn lại, nó không muốn bạn thân mình bị liên lụy, hiểu được ý Nhi Lam cũng không làm tới nữa, nhờ đành ngậm ngùi im lặng.

Giờ thì đến lượt Nhi, nó bắt chước ả khoanh tay trước ngực, vênh mặt nói cho dù có hơi sợ chút xíu

- Sao lại cứ bám đuôi theo người khác thế nhỉ bạn hiền.

- Bạn hiền quái gì chứ? - Một con bên Liên Châu nói đỡ

- Mày thật to gan - Con còn lại bên ả tiếp lời sau đó dí mạnh tay vào vai Nhi khiến nó lùi vài bước.

Liên Châu vừa bước đến gần Nhi vừa nói, trừng mắt với những lời lẽ đe dọa:

- Cái vụ mày là bạn gái của Vũ còn chưa xong đâu, giờ lại đến lượt Nam rồi à? Để tao giải quyết êm xuôi chuyện này trong ngày hôm nay nhé?!

Vừa dứt lời, Liên Châu vung tay lấy hết sức tát vào mặt Nhi, lần này có chút bất ngờ nên nó không đỡ được, Nhi chỉ biết nhắm tịt mắt lại.

1 giây

2 giây

3 giây ...

"Ồ ả nh? Sao chưa có bàn tay đầy phấn của ả Liên Châu chạm vào gò má xinh xinh mình Nhi?" - Nhi hé mở mắt, ngạc nhiên tột độ, cánh tay Liên Châu đã bị nắm chặt trên không bởi một bàn tay khác, của ai? Trương Ái Vân!! Cô bạn Ái Vân đang giúp Nhi, cô đỡ cái tát ả của ả Liên Châu nổi tiếng hung hăng với vẻ mặt hết sức bình thường, như thể Ái Vân đã gặp qua chuyện này nhiều rồi hay sao ấy?!

Ái Vân hất tay Liên Châu ra, ả té nhào ra đất

- Lớp có học sinh mới chuyển đến, đừng gây hình tượng xấu ngay ngày đầu tiên thế chứ? - Những câu nói phát ra từ Ái Vân hết sức lịch sự nhưng chứa đầy ẩn ý thêm một chút âm khí.

- Mày làm cái gì thế hả Ái Vân - Liên Châu đứng đứng nổi giận

- Im đi, ồn quá!! - Ái Vân quát to, sau đó quay sang Nhi với Lam - Hai bạn cứ về trước đi, chuyện ở đây cứ để mình lo.

Nhi đơ mắt mấy giây, khi này quát Liên Châu cô bạn Ái Vân rất khác, còn khi với Nhi giọng nói thay đổi hẳn. Nó chỉ biết gật gật rồi kéo tay Lam đi luôn.

Phải nói lại lần nữa, Ái Vân hình như có hai tính cách thì phải?! Con người đa nhân cách sao? Nhưng dù thế nào Nhi cũng rất biết ơn Ái Vân, may có cô nó mới không bị ả tát, nhờ vụ việc đấy mà nó càng yêu quý Ái Vân hơn.

Ra khỏi cổng trường Nhi hỏi sang Lam

- Bà thấy bạn mới chuyển đến thế nào? Trương Ái Vân ấy?

- Thật ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng Trương Ái Vân là chị đại trong trường, mà nếu là chị đại chắc chắn phải độc ác hay giang hồ rồi - Lam trả lời, nhờ hiền lành và trầm, không thích theo dõi để ý tới mấy chuyện trùm trường này nọ nên không rành lắm.

- Cơ mà tôi thấy Ái Vân vui vẻ hòa đồng, tốt tính lắm đấy.

- Chắc thế, nhưng tôi khuyên bà tốt nhất đừng dính vào trùm trường hay chị đại, chị hai trong trường này được rồi.

- Bà cứ lo quá thái, có sao đâu chứ - Nhi cười cười gỡ đầu

- Thôi kệ bà, nói nhiều tốn nước bọt của tôi.

Và cứ thế hai con trên dọc đường về nhà tám chuyện, nói cười vui vẻ. Càng tiếp xúc nhiều Nhi mới nhận ra nó và Lam có nhiều điểm tương đồng lắm chứ, cùng gu thời trang, ăn uống y như nhau, y như con heo! Rồi cả nói chuyện cũng hợp nữa. Khoảng cách giữa Nhi và Lam ngày một gần hơn, thân thiết hơn rồi.

===== Quay lại trường học =====

- Hai tụi mày về đi - Liên Châu đứng dậy sau cú hất mạnh, phui phui mớ bụi dính trên đồng phục, quay sang ra lệnh hai con bên cạnh về trước.

...

- Mày làm quái gì thế? Sao lại cản tao? - Khi hai con thân cận của mình đã về, Liên Châu nhấn nhá cau có mặt mày hỏi Ái Vân

- Con ngu, mày thật không biết lựa đúng thời cơ.

- Mày ... mày nói gì?

- Chuyện xử con nhỏ Tuệ Nhi cứ để tao lo, mày né ra một bên đi.

- Tao thích xử nó là chuyện của tao, sao mày cấm được? - Ái Vân càng lúc càng nóng mặt, tuy ả và Ái Vân quen nhau đã lâu và mọi người nói rằng hai người chơi thân nhưng thực chất chả hòa đồng chút nào, suốt ngày nói móc nhau và tuyệt nhiên Liên Châu vẫn là người thua, vì sao? Trương Ái Vân là con gái chủ tịch công ty chứng khoán lớn, là vị hôn thê của Trần Nhật Vũ đã được đính ước từ nhỏ nhưng không có sự đồng ý của hân. Vẫn biết Ái Vân là hôn thê nhưng Liên Châu không hề bỏ cuộc, lấy danh nghĩa là bạn gái của Vũ và tiểu thư nhà danh giả giàu có không kém Ái Vân, rất có thể Liên Châu sẽ đá chân Ái Vân ra khỏi cương vị hôn thê và thế chỗ đó.

Nhưng Ái Vân còn thâm hiểm và độc ác hơn những gì ả Liên Châu tưởng tượng nhiều, Ái Vân nổi tiếng với cái tên "nữ hoàng ruza" trong thế giới ngầm có nghĩa là một con người với nhiều mưu mô, quỷ quyệt.

- Mày nên nhớ, tao ... - Ái Vân chỉ vào mình - ... chính là hôn thê của Vũ, còn mày ... - Cô lại tiếp tục chỉ vào Liên Châu - ... chỉ là một con bạn gái quèn suốt ngày lẻo đẻo bám đuôi mặc dù Vũ khó chịu. Biết chưa hả?

- Mày câm miệng lại ngay!!! - Liên Châu gào lên khi mình bị si nhục

- Hừm, mày không có cửa đâu. Và tao cảnh báo trước, đừng làm hỏng kế hoạch của tao, thế thôi!

Sau khi sỏ một trảng như gàu tát nước vào mặt Liên Châu, Ái Vân bước ra khỏi lớp, để lại con người phía sau đờ đờ sất khí, Liên Châu nắm thật chặt tay hân lên những gân guốc dày cộm, miệng ả thì thầm "Mày cũng là rào cản của tao đấy, Ái Vân"

===== Tối =====

- Tại sao cô đổi chỗ?

- Tại tôi thích - Nhi thân nhiên trả lời câu hỏi của Vũ, chân gác lên bàn, tay bốc bimbim bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, mắt thì nhìn chăm chăm vào tivi coi siêu nhân.

- Cô thích ngồi với Nam hơn ngồi với tôi? - Vũ bắt đầu khó chịu

- Ừ.

- Cô thích Nam hơn thích tôi?

- Ừ, đã ừ rồi còn hỏi ..... Mà ..... HẢ?? Thích gì cơ? Tầm bậy vừa thôi - Tại để ý phim quá nên Nhi bị phân tâm, nghe không rõ câu hỏi.

- Cô ... - Tự nhiên Vũ kéo Nhi ra khỏi nghe, rồi hân nhảy vào đúng chỗ nó vừa ngồi, cầm điều khiển chuyển kênh khác, sau đó cất tiếng - Bắt đầu từ giờ, mỗi tối cô đều phải lau phòng khách này, đặc biệt phải thường xuyên lau chùi phòng tôi, còn một chút hạt bụi, phạt thêm cọ rửa toilet. Sáng cô cũng phải dậy sớm lau lại nhà lần nữa, khi tôi bước xuống nó phải sạch bong bóng loáng, biết chưa? Không nhiều nhỉ? - Nói xong rồi tên Vũ cờ hó quay sang Nhi chớp chớp mắt hỏi càng thêm khiêu khích chăm chọc nó.

Nhi đơ người, miệng há to ra

- Anh vừa nói gì thế?

- Đây, cô điếc à? Tôi đâu dư hơi để nhắc lại lần nữa.

- Tại sao anh tàn nhẫn với phụ nữ thế chứ? Tại sao vậy? - Nhi ngồi bệt xuống nền, phụng phịu - tôi không làm, nhất quyết không làm

- Cô đang là osin - của - tôi!!! - Một câu nói bay ra từ Vũ khiến Nhi giật mình, mặt méo mó biến dạng, nhưng Nhi vẫn ngang bướng

- Nhưng giờ muộn rồi, tôi không lau nhà giờ này đâu, cần biệt thự to thế này, đến khuya mới xong à?

- Tôi không biết - Vũ đáp dửng dưng

Khuôn mặt Nhi từ đỏ sang tím dần, rồi chuyển về hồng hào bình thường, bất chợt nó tiến sát đến gần Vũ

- Hay là anh hoãn hôm nay nhé? Nhà sạch mà, để ngày mai tôi lau nhé?

Vũ bị bất ngờ vì đang yên đang lành Nhi sát rất mặt mình, má hấn ửng đỏ, bộ dạng lúng túng làm Nhi khó hiểu càng tiến gần hơn nữa, gần như có thể nhìn được tàn nhang trên da của đối phương, gần như có thể nghe được nhịp tim đập của đối phương. Giờ phút này đây, tim Vũ đập nhanh hơn bình thường.

- Sao mặt anh đỏ thế kia? Anh bị sốt à? - Nhi đưa tay lên trán Vũ, sau đó lại đưa tay về trán mình - Bình thường mà, đâu nóng mảy?!

Vũ đơ người, hành động của Nhi khiến hấn sừng sốt, đôi mắt hấn mở to hết sức "Cô ta ... có biết mình đang làm quái gì không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Kế Hoạch

Nhi quơ quơ tay trước mặt Vũ "Hắn có bị sốt hay ốm đầu không nhỉ?"- NÈ!!!

Thấy Vũ cứ ngây người ra, Nhi khó chịu bật tiếng làm hấn giật mình vùng tay, không may đẩy ngã Nhi xuống nền

- Cái gì vậy trời? Tôi nhỏ nhắn xinh xắn thế này anh thủ hạ lưu tình tí được không? - Cái mông chạm mạnh xuống nền như muốn gãy xương, Nhi từ từ đứng dậy xoa xoa nơi thương tích mà cau có mặt mày.

Vũ hơi sốt ruột, người Nhi thế này mà bị Vũ hất bay xuống sàn nhà tận hai lần, cũng tội nghiệp thật! Nhưng Vũ là con người ngang tàng, không thể hạ thấp mình xin lỗi người khác đơn giản như thế được.

- Người cô là lá à? Tôi mới chỉ vùng nhẹ tay thôi mà cô đã ngã sòng soài ra đấy rồi.

- Hờ? Thăng này vô duyên nhỉ? Con người bằng da bằng thịt rõ mồn một thế này? Lá quái gì? - Những câu nói từ Vũ hết sức vi diệu, con người mà kêu là lá

- Cũng có thể người cô yếu như sên hoặc tôi quá khỏe - Nói rồi Vũ gật gật đầu mà cười đắc ý - Ha ... chắc thế rồi.

- Yếu ... yếu cái con khi khô.

Nhi không thèm nói chuyện với Vũ nữa, nó đi một lèo lên cầu thang, Vũ đứng sau còn í ới

- Nhớ nhiệm vụ của mình đấy!!!

"Nhớ quái gì chứ? Bà đây không làm", Nhi rất ghét làm việc nhà mà không công, ít ra cũng phải có thưởng chứ? Mà nó chả để ý chuyện đó là bao, nhớ đến hẹn hôm qua, Nhi đến căn phòng Piano.

Nhi hí hục gõ đầu nhìn liếc xung quanh phòng, Nam chưa đến, cũng đúng thôi, vẫn còn sớm năm phút mà.

Bước đến gần chiếc đàn sang trọng, Nhi chạm nhẹ tay vào nốt nhạc, lướt thẳng một cái tạo ra tiếng đàn nghe đến chói tai. Cơ mà Nhi thích kiểu này lắm, thấy vui vui, lạ lạ. Nó ngồi vào chỗ, mười ngón tay nhấn mạnh vào đàn không thương tiếc, âm thanh chả ra sao vang khắp căn phòng, cứ dục dục không ngừng. Nhi cười đùa thích thú mà không lo cho cây đàn tội nghiệp, nghịch miết như nó thế này cây đàn hồng sớm quá!

- Cách chơi đàn độc, lạ nhỉ? - Nam vào phòng từ lúc nào không biết, nói độ như châm chọc Nhi.

Nó ngừng tay, ngừng hành hạ đàn, đưa tay lên gỡ đầu

- Hề hề ... cũng hay nhè? - Nhi tròn mắt hỏi Nam với khuôn mặt ngây thơ.

"Hay quái gì chứ?" chắc chắn đó là suy nghĩ của Nam ngay bây giờ. Cậu ta cười nhẹ một cái rồi đến gần Nhi. Một chuyện lạ đã được Nhi phát hiện ra, Nam cười nhiều hơn hẳn, nhưng nụ cười còn gượng gạo quá, chưa khi nào Nhi thấy Nam cười một cách tự nhiên và thoải mái, không biết khi đấy trông Nam thế nào nhỉ?

...

Thế rồi tới đó, Nam tận tình chỉ dạy Nhi những yếu tố cần thiết, các bước cơ bản để học đàn và để học tốt Piano cần chuẩn bị những gì? Từ việc nắm vững các nốt nhạc đến phong cách, tâm hồn người đàn, còn phải học kỹ thuật chơi hai tay và bàn đạp đồng thời. Cái này khó nhất nè, Nhi tức điên đầu về cái vụ này luôn, cứ bị lộn xộn nhầm lẫn hai tay. Nói tóm lại nguyên buổi Nhi phải vô đầu bút tóc trước Nam sư phụ, bị Nam sư phụ cốc đầu mấy lần luôn, còn bị phiền mắng xối xả nữa, chắc nó thấm tới già.

Nhưng điều mà Nhi thần phục đó là Nam giỏi đàn cực, cậu ta còn biết tự sáng tác riêng cho mình một bản nhạc. Bản nhạc Nam viết hay tuyệt đỉnh, nó tâm trạng lắm, chỉ những ai thật sự hứng thú, có cảm hứng về âm nhạc mới viết được như thế thôi.

Học đàn được lúc sau, Nhi ngồi đó mê mẩn lắng nghe giai điệu lắng đọng truyền cảm hứng từ Nam, giai điệu như đi sâu vào lòng người đến nỗi khi đi ngủ Nhi còn mơ thấy.

*****

Sáng hôm sau.

- Cô quên những gì tôi nói rồi à? - Vũ lên tiếng hỏi Nhi khi đang đi trong sân trường, hôm nay không phải ba người nữa, không chỉ có Vũ, Nam, Nhi mà có thêm cả Lam. Nhỏ cứ bám riết đòi đi chung với Nhi, nó cũng cầu khẩn hai thiếu gia nhà giàu này cho Lam cùng đến trường. Do hai đứa Nhi, Lam lăm lăm cứ thao thao bất tuyệt nên hai tên kia đành chấp nhận.

Nhi khó hiểu câu hỏi của Nam, nhún mày

- Anh nói gì cơ?

- Sáng nay cô dọn dẹp nhà chưa, lau nhà chưa?

- Ồ ... hề hề ... chuyện đó ... à ... - Nhi chả biết lí sự làm sao? Đúng là nó quên thật, với cả sáng nó không dậy sớm được.

Trong khi đang tìm kiếm lí do thích đáng, nhỏ Lam nhào vô cướp lời hỏi

- Bà? Dọn dẹp, lau nhà gì thế?

- Thì cô ta là ô ... - Vũ đang nói nửa chừng, Nhi lao vào bịt chặt miệng không để hắn mở thêm lời gì nữa. Sau đó nó quay sang Lam cười hi hi

- Không có gì đâu, anh ta ăn nói lung tung đấy.

- Cô làm cái gì thế? - Kéo mạnh tay Nhi ra, Vũ cau gắt, đây là lần hai nó dám đụng vào khuôn mặt nữ nam của hắn đấy.

- Chả làm gì cả - Trả lời Vũ, Nhi nói tiếp - Vào lớp nhanh thôi Lam, sư phụ.

Lam và Nam gật đầu bước đi, Vũ còn ngó người đứng lại nhìn, mà khoan "Cô ta gọi anh Nam sư phụ? Sư phụ quái gì thế?"

Bước tới cầu thang, điện thoại Nhi có tin nhắn, số lạ với những câu nhắn đến khó ưa

"Đến sân tập thể dục, gần hồ bơi, muốn biết tao là ai ... có gan thì đi một mình"

"Chuyện gì đây? Thật phiền phức" Nhi đưa cặp cho nhỏ Lam xách giùm, nó nói mắc việc vào lớp trễ rồi bước đi luôn.

...

...

- Có ai đâu chứ? Đứa nào rảnh thế nhở? - Nhìn xung quanh không một bóng ai, Nhi nói nhỏ trách móc.

- Nhi! - Trương Ái Vân không biết từ đâu chạy đến gần nó, khuôn mặt hơi bất ngờ - Bạn là Huỳnh Tuệ Nhi đúng không? Cô gái bị bắt nạt hôm qua!

- Ờ ờ ... đúng rồi - Nhi gật đầu lia lịa thêm chút gượng cười

- Sao bạn lại ra đây vào giờ này thế? - Ái Vân hỏi Nhi, cô không phải người nhắn tin cho nó? Ban đầu không thấy ai cư nhiên Ái Vân xuất hiện Nhi còn tưởng Ái Vân chính là chủ nhân tin nhắn đó, nhưng thật may không phải cô.

- À ... tôi có hẹn ở đây, nhưng ra đây lại chả thấy ai, rõ vô duyên.

- Thì ra là vậy - Ái Vân tỏ vẻ hiểu chuyện, nụ cười nhếch môi hiện lên nhưng Nhi không để ý, nó còn đang liếc nhìn lung tung với điệu bộ có chút gặng giữ.

Phía sau Ái Vân là hồ bơi, cô lùi vài bước, gót chân kề cận mép hồ bơi. Nhi thì chẳng biết gì cả, chẳng biết Trương Ái Vân tốt tính trong lòng nó bấy giờ đang làm trò gì?

Ái Vân đợi thêm chút nữa, bỗng dung cô nhăn nhó, đôi mắt nhúu lại ứa ra nước

- Á ... mắt tôi ...

Nhi giật mình chột tỉnh

- Sao thế Ái Vân?

- Mắt tôi ... mắt tôi hình như có con gì bay vào ... Á ... cay quá!! - Dụi dụi con mắt, Ái Vân đang giả vờ, gạt người khác còn siêu hơn Nhi, đến chuyên gia lừa đảo như Nhi còn không phát hiện ra.

- Để tôi xem nào.

Trong bộ dạng lo lắng, Nhi tiến đến gần Ái Vân, đưa tay gần mắt Ái Vân xem xét kỹ lưỡng. Giờ phút này đây, nó đâu nhận ra nụ cười mỉa mỉ đầy thủ đoạn của Ái Vân.

Có bóng người đi ngang qua, Ái Vân nhìn thấy ... tự nhiên cô ngả người ra phía sau ...

"Ào !!!"

Ái Vân ngã nhào xuống hồ bơi, vì đây là hồ bơi cho nam sinh nên nó cao ngập đầu nữ sinh, cô đập tay tới tấp như sắp chết đuối, nước bắn tung tóe

- Á ... Á ... cứu cứu!!! Cứu!!!

"Minh đâu mạnh tay lắm đâu, sao Ái Vân ngã được chứ? Giờ sao đây?" đó chính là suy nghĩ của Nhi hiện giờ, Nhi sợ hãi không biết làm thế nào, người như hóa đá đứng đấy nhìn, nó đâu biết bơi, làm sao cứu được Ái Vân?!

Xui xẻo đâu, vừa hay bóng người lúc nãy đến chính là Vũ, thấy Ái Vân té xuống hồ bơi mà người hăm hại chính là Nhi, hấn chạy nhanh đến, lao liền xuống nước, bế Ái Vân lên trên, Vũ đặt Ái Vân xuống, xóc nước cho cô tỉnh lại.

...

Đôi mắt Ái Vân dần mở, chỉ là giả hết thôi nhưng thật hoàn hảo không một kẻ hở. Vũ liếc nhìn Nhi, khuôn mặt rõ tức giận:

- Tại sao cô làm thế?

- Tôi ... tôi đâu có ý ... tôi mới chỉ nhẹ ...

- Thôi đi! Cô đừng nói gì nữa - Nhi chưa nói hết câu Vũ đã cắt ngang lời cô mà mắng chửi.

- Nhưng ... nhưng tôi ...

- Không ngờ cô là người thế đấy? - Vũ cảm thấy kinh bỉ Nhi, kinh bỉ loại con người quỷ quyết như thế

Ái Vân cầm tay Vũ, thều thào như người mất sức

- Đừng trách móc Nhi ... bạn ấy không ... có ý đâu ...

Tên Vũ không nói gì nữa, bế sốc người Ái Vân đứng dậy bước đi, vẫn là nụ cười giả tạo đó, Ái Vân thỏa mãn kế hoạch nhếch môi.

Thật sự Ái Vân biết bơi nhưng cô giả vờ, cô đã học bơi từ nhỏ, để thoát khỏi cái hồ bơi đó không gì là khó. Còn chuyện sao Vũ lại đến đúng ngay lúc đấy cũng chính Ái Vân sắp đặt, cô gọi một thằng đệ của mình trong trường đến nói với Vũ kêu hắn có người tìm đúng chỗ này. Và thế là mọi chuyện suôn sẻ, "Vũ và mày đã có xích mích ... tạm thời là thế, Tuệ Nhi ... hừ ... người tiếp theo với mày sẽ là Nam đấy"

Phía Nhi, nó vẫn đang như người mất hồn, "Sao mọi chuyện lại thế? Minh cũng chỉ là lo cho cô ấy thôi. Mà tất cả cũng vì mình, tại mình Ái Vân ngã suýt tiêu đời, cũng tại mình! Tại mình!" ... Nhi tự trách bản thân, đưa tay lên đầu đập đập về hồi lỗi, nó càng mùi lòng hơn khi Ái Vân nói đỡ giúp nó trước Vũ, "cô thật tốt bụng và hiền lành"

...

- Nắm lùn!!!!

- ĐÚA NÀO THẾ HẢ?

Vừa bước ra ngoài, đã bị tên Vũ giận rồi, đang buồn nữa mà còn bị hù, Nhi quát lớn làm thằng gọi nó sợ gần chết. Sau khi nhận ra là Thế Kì, sắc mặt Nhi thay đổi hoàn toàn.

- Á ... tức quá!!! Sao lại vậy chứ? - Nó hét lên, Thế Kì là noi chút giận, Nhi đám đá đủ các thứ ban tặng lên thân hình đẹp trai kia không biết bao nhiêu cú đau.

Thế Kì không hiểu gì, cứ đứng đó cho nó đánh đập đến hả giận mới thôi

- Cậu sao thế? - Cậu ta cất tiếng hỏi

Nhi thở dài một cái

- Không có gì, lên lớp thôi, muộn rồi, thầy giám thị mà thấy là toi.

Cảm thấy Nhi không muốn nói Thế Kì cũng chẳng hỏi nữa, cậu thừa biết nó hay dờ dờ hăm hăm thế mà, suy nghĩ của thằng cha Thế Kì này ... Nhi mà biết có lẽ cậu ta tả toi tập bơi với nó rồi. Nhưng Thế Kì cũng tò mò lắm, thế nên cậu mới ra đây, cuối cùng chẳng có manh mối gì chỉ thấy mỗi Nhi với vẻ mặt khác lạ, ắt hẳn đã có chuyện gì? Khi nãy trong lớp không thấy Nhi, vài phút sau Vũ lại đi ra ngoài, chuyện này ... chắc là có liên quan.

- Hai em kia!!!! Đứng lại!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hình Phạt Trục Nhật

- Hai em kia!!!! Đứng lại!!!!

"Lại thằng cha nào gọi nữa đây" Nhi tức giận định bụng sẽ chửi xối xả đứa nào gọi dám nó lại, hết Thế Kì rồi đến cha này.

Nhi và Thế Kì quay phắt người ra phía sau, nó lấy hơi chuẩn bị nói thì khựng lại "Chết cha ... thầy giám thị ..."

Ông thầy giám thị mà Nhi nghe đồn là một người hết sức nghiêm khắc, làm sai trái điều gì bị ông bắt gặp thì đời coi như xong. Thầy giám thị chậm rãi bước đến, tay phải cầm cây thước nhỏ đập đập, khuôn mặt toát lên vẻ đáng sợ. Nhi nuốt nước bọt cái ực, Thế Kì cũng không khác gì sợ đến đổ mồ hôi, thế Kì thường nghịch ngợm quậy phá nhưng chưa lần nào bị phát hiện, còn lần này nhờ nó mà phá kỉ lục rồi.

- Hai em làm gì ở đây? - Vẻ mặt ông chẳng thể nào tìm nổi thêm cái biểu cảm gì nữa.

Nhi nhe răng cười cười:

- Ô hề hề ... em chào thầy ạ ... hơ hơ ... Hôm nay thầy đẹp trai quá ... hơ hơ ...

Sự thật là ông già nua như quả cà chua bị héo rồi, đẹp trai khi khô gì được.

Thế Kì thấy nó nịnh bợ mà phát ọc, "mình soái nữ nam như thế này mà Nhi bây giờ chưa khen được câu gì?"

Thầy giám thị nghe Nhi nói mát cả tai, nhưng cái vẻ mặt ông vẫn chả thay đổi chút nào, ông lại cất giọng:

- Tôi hỏi hai em đang làm gì ở đây?

- Có làm gì đâu thầy ... tụi em lên lớp mà, nhè? Thế Kì? - Nhi trả lời thầy rồi hỏi sang Thế Kì.

Cậu ta nghe vậy cũng gật gật mà tiếp lời:

- Đúng đúng thầy. Hết chuyện rồi, em chào thầy em đi ạ! - Nói xong Thế Kì kéo tay Nhi chuồn lẹ. Từ trước đến giờ, để bị thầy giám thị bắt gặp mà thoát được cũng là chuyện lạ Việt Nam, là một kỉ tích thì đúng hơn.

- Đứng im đó!

*****

Vẫn không có cái kỉ tích gì cả, và hiện tại Nhi và Thế Kì đang ở trong một nhà kho rộng lớn, dưới chân là cả đồng vật liệu: chổi cao su, chổi quét, cây lau nhà, khăn lau trắng, xô nước, bàn chải cứng và các thứ lung tung. Sự thật đau lòng, cả hai bị ông thầy giám thị bắt phạt dọn dẹp sạch sẽ nơi đây.

- Đây là nhà kho hở? - Ngo ngác khi nhìn cảnh tượng trước mắt, Nhi hỏi Thế Kì, cái nhà kho này là cái bãi rác à? Trường học sạch sẽ khang trang như thế mà nhà kho quái nào vậy?

Thế Kì lắc lắc đầu trả lời

- Không! Đây là khu ổ chuột!
- Ôi tíá má ơi!!!! Con phải dọn cái đồng này hở? - Nhi la làng, mặt méo mó mếu máo.
- Đứng rồi con!
- Con cái đầu cậu, sút cho bay đầu bây giờ?

Mất mấy giây sau, tự dưng nét mặt Thế Kì thay đổi, trở nên đều giả vô cùng. Một điều Nhi mới sực nhớ ra, thằng cha Thế Kì là tên biến thái và ... nó đang chỉ ở cùng cậu ta trong căn phòng này. Đừng nói thằng cha này lại giờ cái thói biến thái đấy nhé?

- Sút thử tôi xem nào?! - Thế Kì lên tiếng về thăm hiem, đôi mắt cậu ta chắc chắn đang nói lên một điều "Đứng sút!! Đừng sút thật nhé!!!"
- Ê! Thằng cha biến thái! Cậu có hiểu được nghĩa cái câu thế nào là "đầu ra đi người ở lại không"?
- Há? - mặt Thế Kì thộn ra nhìn Nhi.

Nó thấy thế mà mắc cười, ôm bụng bật cười ha hả càng khiến Thế Kì khó hiểu hơn "Chẳng lẽ bị phạt nặng quá? Không chịu nổi cú sốc nên Nhi lên cơn hâm rồi?!"

- Lèm bèm quá! Dọn dẹp mau đi kìa ...

Sau một trận há hê Nhi mới dừng lại. Nó và Thế Kì bắt đầu công việc.

Đưa lau nhà, đưa xếp đồ đạc rồi đến lau tường, tủ, bàn ghế các thứ. Khi Nhi nghĩ kĩ lại, sao trùng hợp thế nhỉ? Hai tụi nó bị phạt đúng lúc nhà kho như cái ổ chuột, lao công trường đâu hết rồi? Trường giàu cỡ này cơ mà, thật phi lí!

...

...

Dọn dẹp đến trưa trời trưa trệt, người cả hai đứa mệt lã, mồ hôi nhễ nhại. Nhi ngồi xuống dựa lưng vào tủ đựng dụng cụ hóa học, Thế Kì ngồi bên cạnh, cả hai thở hổn hển như trâu. Thế Kì bỗng chốc mỉm cười, ở cùng Nhi thế này thật là vui, cậu ta ước gì ngày nào cũng được như vậy? Thật là một điều ước viễn vông.

- Vui nhỉ? - Quay sang Nhi Thế Kì hỏi, một câu hỏi hết sức ngớ ngẩn đến Nhi cũng phải ngớ người.
- Cậu ám đầu à? À ... cũng phải thôi, người đồ mồ hôi tèm nhem kìa.

Nhi nói một hồi mà Thế Kì không trả lời, cậu ta cứ im im, không gian yên tĩnh bao trùm khắp căn phòng.

Bất chợt Thế Kì quay phắt sang Nhi, hình như cậu ta nhớ ra việc gì mà hỏi:

- Sáng nay, đã có chuyện gì thế?

Ban đầu Nhi còn lưỡng lự, nhưng nó cần gì phải giấu nhỉ? Thôi mặc kệ, Thế Kì cũng đâu phải người xấu gì, kể cậu ta nghe cũng được.

Thế là Nhi kể tất tần tật từ đầu đến đuôi cho Thế Kì nghe, từ cái lúc nó nhận được tin nhắn đến khi bị ông giám thị bắt phạt trực nhật. Thế Kì ngồi nghe gật gù gật gù, rồi tự dưng cậu ta phá lên cười.

- Ha ha ha ... cái gì mà người tốt? Ha ha ... cậu làm tôi buồn cười quá đấy ...
- Có quái gì mà buồn cười chứ? - Nhi khó hiểu

Cậu ta ngưng cười, nét mặt nghiêm nghị:

- Trương Ái Vân, người tốt của lòng cậu ấy, không đơn giản là tốt đâu, nó còn hơn thế nữa.
- Tôi nghĩ quả không sai mà, cô ấy còn trên cả tốt cơ. Nhi?
- Há? - Khóe môi Thế Kì giật giật, "Nhi không hiểu mình đang nhấn mạnh cái gì à?"
- Há gì?
- Không, không có gì - Thế Kì lắc đầu nguầy nguậy, cậu ta đã phát hiện ra cái gì đấy "quá sơ hở rồi cô bé?"

Mãi dăm chiêu suy nghĩ, Thế Kì đảo mắt qua Nhi, nó thiếp đi từ lúc nào không hay, có lẽ nó mệt quá rồi.

Thế Kì nâng nhẹ đầu Nhi lên dựa vào bờ vai rộng lớn của cậu, nhìn ngắm nó kĩ càng. Khuôn mặt nó khi ngủ thật bình yên, khác hẳn cô bé lấm mồm thường ngày. Đôi mắt nhắm nghiền với hàng mi khẽ rung động, đôi môi chúm chím nhỏ nhắn xinh xinh, làn da mịn màng ẩn sâu mờ nhạt là những vết sẹo nhỏ và cả một vết sẹo lớn phía bên trái sau cổ. Tại sao Nhi lại có nhiều sẹo như vậy? Đến cả Thế Kì cũng nhìn mặt khó hiểu.

Một giọt nước mắt lăn nhẹ xuống thái dương, Nhi đang khóc trong mơ, mắt nó vẫn nhắm nghiền, cô bé đang mơ gì thế?

Bỗng môi nó khẽ mấp máy thành tiếng gì đó.

- Cháy ... cháy ... - Giọng nói rất nhỏ nhưng đủ để Thế Kì nghe thấy. Câu nói của Nhi càng làm cậu thêm dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu. Nhi, nó thật bí ẩn.

Gạt qua những suy nghĩ đó đi, tay Thế Kì lục lọi gì đó, cậu ta lôi ra cái điện thoại, nhưng đây là điện thoại của Nhi.

Sau khi bấm bấm gì đó trên màn hình, môi cậu ta nhấc lên mỉm cười, nụ cười ấm áp hiền dịu.

*****

- Xấu hổ quá nghĩ tiết phải không? - Vũ nói với ngữ điệu kinh bỉ, hần ngồi ở ghế sofa lên tiếng mà không ngước lên nhìn Nhi, cảnh tượng y như Vũ nói chuyện với Ái Vân hôm bữa.

- Anh bỏ ngay cái thái độ đó đi nhá? Đâu phải tôi cố tình đẩy cô ấy xuống đâu!

- Không ngờ cô mặt dày đến thế - lại là những lời lẽ chỉ trích, kinh thường Nhi của Vũ.

- Lúc đó là tôi đến xem mặt Ái Vân thế nào. cô ấy bảo ... - Nhi đang cố giải thích nhưng Vũ ngắt lời.

- Cô thôi lí sự, giải thích đi, tôi không muốn nghe!

Vũ ngồi dậy bước đi một cách thờ ơ, Nhi rất buồn và cũng rất tức, tại sao lại không để nó giải thích chứ? Tồn thời gian của hần lắm sao? Hần nghĩ nó là loại người như vậy sao? Làm có gì để nó phải hại Ái Vân chứ? Có liên quan không chứ? tại sao hần lại như vậy? Nhi không muốn có cảm giác bị người khác xem thường như thế đâu! Nó không muốn.

...

...

- Bỏ chôn tập đàn lên đây? - Câu chữ không đầu không đuôi thì đích thực là Nam, cậu ta từ xa bước đến, đến gần một cô gái đang có nỗi buồn trong lòng, Nhi ngồi dưới nền lưng tựa thành lan can, thấy Nam xuất hiện nó giật mình đứng dậy.

- Lân nào đến cũng làm tôi giật mình thế?

Nam chỉ cười nhẹ đáp lại.

Lại là không gian yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ nghe tiếng gió thoảng qua bỗng chốc lại mạnh lên dữ dội khiến làn tóc mềm mượt của cả hai như đan xen vào nhau rũ rượi.

- Tay cô? - Khi phát hiện tay Nhi bị thương, Nam mới lên tiếng, giọng nói trong sự tĩnh lặng rõ ràng và lắng đọng nhưng nó nghe sao xa lạ quá!

- À ... không sao.

Chả là lúc còn ở nhà kho, khi tỉnh dậy, đập vào con mắt Nhi là gương mặt đẹp trai của tên biến thái lòi ra, Nhi hoảng hốt gấp người về phía sau làm mấy vật liệu hóa học rơi xuống, không may chúng nhẹ tay Nhi, ban đầu rất lắm nhưng về sau cũng đỡ. Phiền phức hơn nữa là Thế Kì cứ cầm khư khư cái tay của Nhi mà đòi băng bó, xem nó ra làm sao?! Bị nặng không hay như thế nào? Rõ khổ!

- Đưa tôi xem - Mặc kệ Nhi từ chối nhưng Nam vẫn cố kéo nhẹ tay Nhi lại - Vết thương không nhẹ, để tôi băng bó lại.

Nhi không phản kháng nữa, dù gì vết thương nơi băng bó của nó chả ra sao, khéo không cẩn thận bị nhiễm trùng thì chết, để Nam băng lại là tốt nhất!

...

...

Tại một nơi khác.

Ánh đèn trắng mờ ảo chiếu rọi, phía dưới cây xao, gần khu vườn cỏ lạc xen lẫn vài cây cỏ khác tạo nên một thảm xanh vừa cho hoa đẹp mà giúp thảm cây thêm phần sinh động, bắt mắt.

Có hai bóng người đang đứng nói chuyện, chỉ nhìn cái bóng thôi cũng đủ để ta hình dung ra sự sang trọng thoát tục của hai người này. Chàng trai khôi ngô tuấn tú, cô gái xinh đẹp đáng yêu. Nếu như người ngoài nhìn vào mà cứ nghĩ hai người là một cặp thì quả là ghen tị, trai tài gái sắc đúng là không chê vào

đầu được.

Đột nhiên chàng trai cất giọng, điềm đạm nói:

- Cũng khá lắm đấy!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bị Nhốt

- Tại sao cậu ở đây? - Cô gái nhũn mày, không ai khác chính là Trương Ái Vân, còn chàng trai kia là Phan Thế Kỳ.- Cậu nghĩ chỉ làm như thế là đã thỏa mãn ý nguyện sao rồi sao? - Thế Kỳ nhếch mép cười

- Ý cậu là gì?

- Trong trường này, tôi hiểu rõ con người cậu nhất đấy.

Ái Vân nghe thế không trả lời, Thế Kỳ dừng nói một lúc rồi lại cất giọng nghiêm nghị:

- Tốt nhất đừng đụng vào Nhi, tôi cảnh cáo trước! - nói xong sắc mặt Thế Kỳ thay đổi, khuôn mặt lảo đảo như mọi ngày lại hiện lên - Hết chuyện rồi! Bye nhé!

Ái Vân phía sau đăm chiêu nhìn "chàng hề Thế Kỳ thích con nhỏ đó? Hừ! Thật quá mù quáng" nghĩ rồi cô bước đi.

*****

Nhi đi dạo quanh trường, hưởng thụ từng đợt con gió mát lạnh thổi thoảng qua, đến giờ ăn trưa rồi nhưng Nhi không có hứng ăn, cứ đầy bụng làm sao ấy!

"Àooooo"

Một xô nước lạnh đổ ào xuống người Nhi, nó giật mình, bậm môi ngược mặt lên nhìn nhưng không thấy ai. Chắc chắn có người đứng trên tầng hai đổ xuống người nó. Mà còn là nước lạnh nữa chứ, đùa chớ nào bỏ đá vào nước nó mới lạnh thế vậy. "Chuyện quái gì không biết?!"

Bây giờ người Nhi ướt sũng, tóc tai rũ rượi lòa xòa, từng giọt nước lạnh thấm qua da thịt khiến người nó run lên từng đợt, môi Nhi tím tái nhợt nhạt. Bỗng chốc một cơn gió thoảng qua càng khiến cơn lạnh chạy đến thấu xương. Nhi tức giận trợn mắt, nó nghĩ chắc chắn là à Liên Châu chứ không còn ai vào đây nữa.

Từ xa Ái Vân chạy đến, vẻ mặt lo lắng nhìn Nhi.

- Bạn bị sao thế này? Sao người lại ướt hết thế kia! - cô vừa nói vừa đảo mắt xung quanh người nhi, cúi xuống nhếch mép đều giả.

Nhi cất giọng có chút run run:

- Có người đổ nước vào người tôi ... lạnh quá ...

- Ai lại độc ác như thế?! À đúng rồi ... ở phòng hội họa có một bộ đồng phục mới đó. Bạn đến lấy thay đi khéo cảm lạnh đấy.

Nhi gật đầu cười nhẹ, Nó co rúm người lại, chân tay tê cứng nhưng vẫn phải cố chậm rãi bước đi.

Phía góc tường, một chàng trai nhét điện thoại vào túi quần, miệng còn lẩm bẩm "Tôi đã cảnh cáo rồi mà"

...

...

Nhi từ từ bước vào, căn phòng này u ám quá. Đây là phòng hội họa nhưng đã bị bỏ hoang được một năm rồi, vì cách bố trí căn phòng không được thuận tiện cho việc học nên nhà trường đã cho xây căn phòng mới vừa dùng để vẽ và học nhạc luôn, còn phòng này bỏ trống.

Nhi thiết nghĩ tại sao Ái Vân lại biết trong đây có bộ đồ nh? Mà thôi bỏ qua đi, có đồ mặc được rồi, nó sắp bị chết rét đây này.

Đúng như Ái Vân nói, một bộ đồng phục mới toanh đã gấp gọn gàng được đặt trên chiếc bàn gỗ. Nhi vội vàng bước nhanh đến, cầm trên tay bộ đồ, nó vui mừng thầm cảm ơn Ái Vân. Lò dò chuẩn bị bước ra Nhi bắt ngờ giật mình bởi tiếng RẦM! Căn phòng đã bị khóa từ phía ngoài.

Nó sợ hãi lao đến, tay đập rầm rầm liên hồi vào cửa, miệng không ngừng kêu cứu:

- Ai ở ngoài đây thế? Có người còn ở trong này! Ai thế? Làm ơn mở cửa ra đi!

Tiếng bước chân cộp cộp phía ngoài nhỏ dần rồi tắt lịm. Nhi bắt đầu hoảng hốt, tim nó đập thình thịch, người run sợ gào lên:

- MỞ RA!! CÓ NGƯỜI!! LÀM ƠN MỞ CỬA RA, MỞ CỬA RA ĐI MÀ.

Nó cứ thế vừa gào vừa đập cửa, gào đến hết hơi, gào đến kiệt sức, trong sự vô vọng nó ngồi phịch xuống nền, nước mắt trực ứa ra, Nhi nấc lên từng đợt, bất chợt trong đầu Nhi lại hiện lên những hình ảnh mờ nhòe nhoẹt. Một cô bé nhỏ đang thu mình ngồi một góc trong căn phòng chỉ là không gian xám xịt, tăm tối. Cô bé đó run lay bầy, đang khóc thút thít không ngừng, người cô chỉ toàn là máu và những vết rách, vết xước do bị roi quất. Cô bé sợ lắm, sợ nơi này lắm! Cô bé muốn được thả ra ngoài, ở trong căn phòng u tối này một giây một phút nào nữa khiến cô bé phát hãi, thêm nỗi ám ảnh.

Nhi giật mình choàng tỉnh, tại sao lại có những hình ảnh đấy trong đầu Nhi chứ?! Nó bật dậy lại tiếp tục đập tay vào cửa, đập thật mạnh gào thét mà khóc:

- MỞ CỬA RA GIÙM TÔI! CÓ AI KHÔNG? MỞ RA! MỞ CỬA GIÚP TÔI! LÀM ƠN! CÓ AI KHÔNG? HÍC ... - giọng Nhi trầm xuống - mở cửa giúp tôi đi mà ... híc ... tại sao ... híc ... tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ? Tại sao? híc ... híc ...

Bình minh buông rèm, trời dần tối, bầu trời xám lấp dần ánh sáng mặt trời.

Tại một căn biệt thự.

- Cậu gọi tôi lên đây làm gì thế? - Nhỏ Lam lên tiếng hỏi, hiện nhỏ đang ở trong biệt thự nhà Thế Kì, cậu ta gọi nhỏ đến đây nhờ chút việc càng làm nhỏ khó hiểu.

- Tôi nhờ cậu chút việc được chứ? - Thế Kì nhâm nhi li trà.

- Việc gì, cậu cứ nói.

- Mang cái này đến biệt thự nhà Vũ, nói với cậu ta có người gửi. Chỉ thế thôi! - Nói rồi Thế Kì đưa một chiếc hộp cho Lam cầm, trên hộp còn dính một bì thư sang trọng.

- Sao cậu không trực tiếp mang đến lại nhờ tôi?

- Đơn giản là tôi không muốn lộ diện.

Lam gật gù, trong đầu nhỏ vẫn còn nhiều thắc mắc. Nhưng điều nhỏ lo nhất là trưa đến giờ nhỏ không thấy Nhi đâu, hỏi Vũ hần không trả lời, hỏi Nam cậu ta lắc đầu. Không biết Nhi có xảy ra chuyện gì không nữa? Lam lo lắng không kém phần khó hiểu.

Đứng trước biệt thự nhà họ Trần, Lam nhẹ nhàng bấm chuông.

Có người đến mở cổng, nhỏ từ từ bước vào trong, ngỡ ngàng là cảm xúc đầu tiên của nhỏ, nói chung nhỏ ngỡ ngàng y hệt lần đầu Nhi đến. Căn biệt thự hoành tráng, rộng lớn uy nghi trắng lẹ.

- Có chuyện gì vậy? - Trong phòng khách, Vũ nhíu mày hỏi Lam, khách không mời mà đến khiến hần khó chịu.

Nam ngồi đọc báo nhăn nhó mặt mày không khác gì Vũ.

- Có một người nhờ tôi đem đến thứ này - Lam giơ ra chiếc hộp nói.

Vũ nhận lấy chiếc hộp tò mò, hỏi thêm

- Người nào? Là ai?

- Tôi không biết, hết chuyện rồi, tôi đi đây! - Cúi chào cung kính Lam bước đi.

Vũ ngả người xuống ghế, đưa chiếc hộp ra trước mặt xem xét mà ngẫm nghĩ.

- Mở đi - Chát giọng ngang phè của Nam vang lên.

Đằng nào chả phải mở, Vũ từ từ mở nắp hộp, một cái máy điện thoại và thêm một phong bì.

Vũ cầm chiếc điện thoại lên xoay qua xoay lại mà khó hiểu. Hần mở phong bì, từng dòng chữ cẩn thận nắn nót hiện ra.

- NHI!!! CÔ Ở ĐÂU? - Vũ la lớn gọi Nhi.

- NHI!!! - Nam cũng đi tìm nó.

Sau khi đọc xong bức thư trong phong bì, kèm theo cái máy điện thoại. Bức thư yêu cầu mở máy ghi âm trong điện thoại ra, sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

Một cuộc đối thoại đã được ghi âm lên:

"- Chị hai cần gì ạ?

- Một con nhỏ bị nhốt trong phòng hội họa, đến xử nó!

- Có thường không chị hai?

- Làm tốt sẽ có thưởng

- Vâng! Bọn em đi liền.

- Tốt! Đi đi!"

Vũ và Nam đều nghe thấy rõ, đích thị là giọng Ái Vân. Cả hai vô cùng bất ngờ, hốt hoảng lao nhanh đến trường tìm Nhi, "nó sắp bị đánh ư?" không được, phải nhanh chân lên mới được, chắc hẳn nó bị nhốt trong phòng hội họa rồi. Nam sốt ruột lo lắng cho Nhi, thảo nào đến giờ chưa thấy nó đâu. Vũ thì lòng nôn nao vừa tức giận, Trương Ái Vân, một cô gái hiền lành vui vẻ hẳn từng biết lại là một con người độc ác, xảo quyệt như thế?

- TUỆ NHI!! CÔ CÓ TRONG ĐÓ KHÔNG? - Phòng hội họa ở ngay trước mắt, cửa phòng không khóa, Vũ và Nam lo sợ nhào vô phòng.

Cảnh tượng trước mắt là bàn ghế gãy đổ lung tung, đồ đạc nằm vạ và tràn lan khắp phòng. Đảo mắt một lượt xung quanh, không thấy Nhi ở đây. Nam đi đến một góc tường, chỗ này âm u ướt đẫm kỉ lệ khiến Nam nhũn mảy khó hiểu.

Vũ cắn môi, tay nắm chặt tạo thành nắm đấm "Nhi, cô đã đi đâu chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Trần Thương Sợ Nỗi

Quay lại thời gian trước. Sau khi nhờ Lam giúp việc đưa chiếc hộp đến biệt thự họ Trần, Thế Kì nhanh chân chạy đến trường. Cậu chỉ muốn làm rõ sự việc cho Vũ biết, nhưng cậu không muốn người cứu Nhi lại là Vũ. Vừa chạy bán sống bán chết, Thế Kì thầm nghĩ mà nheo mắt cười méo mặt "Trần Nhật Vũ, tôi không ngờ cậu lại khờ đến thế".

Trước cửa phòng hội họa, phía ngoài đã có người khóa cửa, "Trương Ái Vân!" Thế Kì cắn môi tức giận khi đã không sớm ngăn cản Ái Vân trước khi sự việc diễn ra như thế này, đáng lẽ cậu không nên buông thả cho con người độc ác như vậy, Thế Kì trách lương tâm vì đã gián tiếp hại Nhi.

Cậu lấy một cái bình xịt chữa cháy đập mạnh hết sức vào cửa, đập gần cả chục lần chốt cửa mới vỡ, Thế Kì lao vào bên trong. Cảnh tượng trước mắt khiến Thế Kì chưa xót mùi lông, cô gái đáng thương mình mấy ướt sũng nằm bất tỉnh dưới góc tường, trên khuôn mặt bé bỏng thoáng chút đọng lại vài giọt nước, hàng mi dài cong nay đã thấm đầy nước mắt. Có lẽ Nhi đã khóc quá nhiều vì sợ hãi. Thế Kì đi đến gần Nhi, định bế nó lên thì bên ngoài có tiếng đá cửa cái RẦM!!! Tiếp sau đó là sáu thằng đồ con giang hồ bước đến, trên tay gậy gộc đủ thứ, vừa nhìn thôi mà đã phát hãi.

Một thằng trong đám du côn kia lên tiếng.

- Mày là thằng nào?

- Tao là thằng nào cũng chả có quái gì liên quan đến bọn bay - Thế Kì nhếch mép sau câu nói.

- Á a ... thằng này lão! Tụi bay đâu, kẻ nào gán chân đều xử hết, lên cho tao. - Tên du côn cầm đầu ra lệnh, ngoác đầu đàn em.

Lập tức cả bọn nhào lên, Thế Kì không vừa cũng lao vào. Tiếng đấm đá, tiếng gậy đập nhau chí chóc, khung cảnh giờ đây thật hỗn loạn. Sáu chọi một, mấy thằng du côn đúng là không biết nhục, như thế mà đòi làm du côn, quèn quá!

Sau khi Thế Kì hạ được bốn tên, mắt cảnh giác không may bị tên thứ năm dùng gậy đập một pháp vào lưng, cậu ta gấp người đau điếng nhưng cố chống

trả. Lúc này Nhi khẽ nhắm mắt choàng tỉnh, do âm thanh quá ồn ào làm Nhi chói tai, đưa nào ngủ say lắm chắc cũng chẳng ngủ nổi được đâu.

Nhi giật mình tròn mắt, phía sau Thế Kì có một tên chuẩn bị đánh lên, nó sợ hãi hốt hoảng lao nhanh đến mà gào lên:

- THẾ KÌ!! CẦN THẬN!!

Nghe được giọng Nhi, Thế Kì bất chợt quay lại thì ...

"Phịch!"

Một âm thanh lạ tai vang lên, một con người đã gục ngã xuống nền. Tim Thế Kì đau nhói, mắt mở to hết sức chỉ biết trợn ngược lên mà nhìn, Nhi đang nằm bất động, một vài giọt máu từ từ tràn ra và sau đó lan rộng tạo thành một vũng máu nhỏ. Nhi bị một phát chí mạng vào đầu bởi cái gậy sắt.

Thế Kì nghiêng răng ken két, gân guốc nổi lên hằn trên khuôn mặt nữ nam của cậu đến phát sợ, mắt cậu đỏ rực như có ngàn nỗi căm hận, con thịnh nộ dâng tràn. Và hậu quả ai cũng biết, hai tên du côn còn lại chắc chắn đã nằm yên phận và đang hôn đất mẹ thân yêu.

Gấp gáp Thế Kì bế sốc Nhi lên đưa vào bệnh viện, nó sẽ không sao đâu! Nó sẽ không có vấn đề gì đâu! Cô gái Tuệ Nhi thường ngày rất mạnh mẽ mà! Chính những suy nghĩ đó tự hiện lên trong đầu Thế Kì để cố gắng trấn an, trấn tĩnh tâm trạng của cậu hiện giờ. Lòng cậu nôn nao như lửa, tim bồi hồi lo lắng không siết. Thế Kì cứ đi qua đi lại trước cửa phòng khám không ngừng nghỉ, đầu óc cậu giờ đây chỉ chất chứa hình ảnh của Nhi thôi, Nhi đã xâm nhập toàn bộ vô trong bộ não của Thế Kì rồi.

Và một điều cứ đang phảng phất trong tâm trí đến cậu cũng khó hiểu "Chẳng lẽ ... cậu đã thích Nhi?"

Tại căn biệt thự sang trọng.

Hàng mi khẽ xao động, đôi mắt dần hé mở. Nhi nhắm mắt khi có ánh sáng lọt qua mắt mình. Đập vào mắt nó là khuôn mặt hết sức lo lắng của Thế Kì. Thấy Nhi tỉnh dậy, Thế Kì vội vàng sắp tới hỏi tía lia.

- Cậu tỉnh rồi à? Cậu sao rồi? Thế nào rồi? Không bị gì chứ? Vết thương có đau không?

Về mặt Nhi ngỡ ngác, đôi mắt đầy khó hiểu, nó bật thành tiếng yếu ớt:

- Cậu ... là ai thế?

Thế Kì há hốc mồm "Cái gì? Nhi vừa nói quái gì?" Cậu như không tin vào tai mình, lao đến gần Nhi lay lay người nó.

- Cậu nói gì thế? Cậu không nhận ra tôi à? Thế Kì đây ... thằng mà cậu hay gọi là biến thái đây này! Cậu nhớ không? Nhi?

Nhi vẫn cứ trưng ra cái bộ mặt ngây thơ như con nai tơ, đôi mắt Thế Kì chợt trùng xuống ánh lên nét buồn bã có chút tiếc nuối. Rồi bất chợt Nhi bật cười, phán một câu xanh rờn:

- Biến thái!

- Hả? - Thế Kì há hốc mồm lần hai.

- Có chết tôi cũng không bao giờ quên cái tên dê xồm như cậu đâu - Nói đến thế Nhi ngoác mồm cười.

Còn Thế Kì thì như từ địa ngục bay lên thiên đàng, cậu ta mừng rỡ ôm chầm lấy Nhi làm nó giật bình thoáng chút bất ngờ.

- Cậu nói đấy nhé! Có chết cũng không được quên tôi đâu đấy.

- Hơ hơ ... ừ ừ ... không quên ... mà ... bỏ ra giùm cái ... tôi đang bị thương đấy! - Mặt Nhi méo xệch cười phờ phạc.

Thế Kì dần buông tay, rồi xa hơi ấm từ người nó, giờ thì có chút tiếc nuối thật. Bỗng nhiên nhớ ra gì đó Nhi lên tiếng hỏi Thế Kì.

- Có chuyện gì vậy? Cái lúc tôi bị nhốt trong phòng hội họa, sao cậu lại ở đấy với cả một đám du côn đang đâm đá nữa? Chuyện là thế nào?

- Có người muốn hại cậu.

- Hại tôi sao? Ai mà rảnh đời thế? Tôi có làm quái gì đâu để hại tôi chứ?

- Hiện giờ cậu cứ nghỉ ngơi trong nhà tôi đi, khi nào khỏi hẳn vết thương tôi sẽ kể rõ - Thế Kì vẫn lo lắng cho Nhi, cậu sợ vết thương ở đầu nó đang đau mà nghe tin người nó từng kính trọng và xem là hiền lành lại hãm hại nó, có khi nó bị sốc mà bất tỉnh cũng nên.

- Vết thương tôi thường à! Không sao hết ... nhìn này ... có sao đâu - Nhi lấy tay chọc chọc nhẹ lên đầu - A!! - nó rít lên một tiếng, đầu đau như búa bổ, đề bình thường thì không sao, vừa chạm nhẹ một cái lại đau điếng. Nhưng một điều Nhi thắc mắc lắm, tại sao nó lại toàn thấy những hình ảnh nó không biết trong đầu mình, nhưng mà những hình ảnh đấy lại rất thân quen với nó, thật khó hiểu!

Thế Kì sốt ruột vội vàng lên tiếng khiển trách Nhi.

- Thấy chưa, còn đâu mà cứ cố. cậu nằm xuống nghỉ ngơi đi, tôi xuống nấu ít cháo mang lên cho.
- Không! - Nhi phản bác lại ngay sau đó
- Sao thế? - Nhi nói thế làm thế kì bất ngờ, chẳng lẽ Nhi bị chấn thương đầu nặng quá đến việc quên mất mình ăn như một con heo?
- Sao lại ít cháo? Nhiều nhiều vào, bụng tôi đang đói meo này!

Mất Thế Kì giật giật, đúng là "giang sơn dễ đổi bản tính khó dời", Nhi thì vẫn là Nhi! Thế Kì mỉm cười âm áp bước ra khỏi phòng.

Nhi ngồi lại ngẫm ngía, "phòng này không tồi, rất đẹp đấy chứ, không thua kém gì ở biệt thự nhà Vũ" nó ngồi phán xét phòng vừa trầm trồ khen ngợi.

- Nhi ở nhà tôi, cậu không cần lo. - Thế Kì nói chuyện qua điện thoại. Cậu định thông báo cho Vũ và Nam biết để hai người khỏi phải đi tìm.
- Nhi có sao không? Có bị thương gì không? - Ở đầu dây bên kia, Vũ sốt ruột hỏi, hần lo lắng cho nó lắm, cũng rất nhớ nó!
- Bị thương! Thế thôi, hết chuyện rồi, tôi cúp máy.

Thế Kì nhanh tay tắt máy, chưa kịp để Vũ hỏi thêm câu gì nữa.

...

...

Nửa tiếng sau.

Cậu bụng tô cháo lên phòng Nhi, hiện tại là một cô gái trông cực ngố đang đứng trước khung cửa sổ. Nhi đang mặc đồ Thế Kì, ôi nó vừa dài mà nó vừa to, vừa nhìn thôi đã không chịu đựng nổi mà bật cười ha hả rồi.

Cố nín cười Thế Kì đi đến, đặt tô cháo lên bàn.

Vừa thấy đồ ăn Nhi đã sáng mắt ra, nhanh tay nhận lấy tô cháo thơm phưng phức, mùi cháo lan tỏa đến sống mũi Nhi, nó thềm đến nỗi bụng kêu sùng sục, đánh trống tùng tùng.

Nhi sẵn tay áo lên, cầm lấy cái thìa, xúc một miếng to dùng vừa bỏ vào miệng ...

- Nhi!! Cô có sao không?? - Vũ không biết từ đâu lao thẳng vào phòng, cái giọng nói đột ngột đó tự nhiên vang lên bắt chợt làm Nhi giật người ho sặc sụa, cháo sặc đến tận mũi "Thằng cha Vũ đến vào lúc nào không đến! Đến ngay vào lúc bà đang ăn là thế quái nào hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vào Nhầm Phòng

Nhi cứ ho sặc sụa như ho lao, mũi nhức lên khó chịu vì bị sặc, mặt nó nhăn nhó. Còn Vũ vẫn thế, cứ lao như điên đến gần Nhi, sắp tới hồi hạn không ngừng, tên này hồi hận nên thế ấy mà.

- Cô bị thương ở đâu thế? Sao băng đầu tùm lùm thế kia?

Một lúc sau Nhi mới ngước mắt lên nhìn, đôi mắt sặc bén gườm gườm Vũ lẫn sang Thế Kì làm Thế Kì giật mình lạnh sau gáy. Đôi mắt Nhi đang ánh lên câu hỏi "sao thằng cha Vũ lại đến đây?"

Thấy Nhi vẫn không trả lời, Vũ lại hỏi tiếp.

- Bị sao cô nói đi chứ? Cứ câm lặng này giờ là sao?
- Bà bị mày làm sặc gần chết đây!!! - Tự dưng Nhi quát lên một cái làm Vũ giật bắn mình ra phía sau.

Hắn vuốt vuốt ngực.

- Cô làm gì mà gào lên thế hả?

- Tôi tức tôi gào thì sao?

- Cô ... - Vũ chỉ biết nuốt cục tức xuống họng, tại Nhi đang bị thương thôi nhá! nó mà không sao hắn đã sút cho nó một phát rồi.

Đến lúc này Thế Kì mới bật tiếng khô khan.

- Cậu tự tiện quá nhỉ Nhật Vũ?

- À hà ... xin lỗi vì đã đến đây mà không báo trước nhé? - Nói rồi Vũ quay sang Nhi - Tôi đến đón cô về đây, đi về thôi.

Nhi đang xúc từng miếng cháo to dùng bỏ vào miệng ăn mà thản nhiên đáp.

- Về đâu?

- Về nhà tôi chứ về đâu.

- Không, tôi thích ở đây hơn, không về! - Nhi trả lời mà sắc mặt vẫn thế, không màng đến khuôn mặt đang dần chuyển đỏ tức giận của Vũ. Thế Kì khẽ mỉm cười, trong lòng cậu trực dâng lên cảm xúc khó tả nhưng len lỏi trong lòng cảm giác thoải mái đến hạnh phúc.

Vũ gần lên từng chữ, khiến răng ken két.

- Huỳnh Tuệ Nhi!!!!

- Hở? Tôi đây! - Nhi ngược mặt lên nhìn Vũ, đôi mắt chớp chớp tỏ vẻ ngây thơ như con nai tơ.

- Tôi không cần biết, giờ cô phải về ngay! - Thế là Vũ cầm chặt tay Nhi cố lôi nó ra khỏi phòng mặc dù cho nó la í ới "Không về! Không về!", Nhi túm tóc Vũ, đâm đá hắn lung tung nhưng hắn mặc kệ, quyết lôi nó về bằng được.

- A!!!! - Bất chợt Nhi rít lên một tiếng, nó ngồi phịch xuống nền ôm đầu nhăn nhó mặt mày.

Thế Kì và Vũ tròn mắt ngồi xuống xem xét nó, "Hai thằng này lo lắng thái quá, bà chỉ giả vờ thôi mà" nghĩ thế Nhi cười gian tà, rồi nó lại tiếng tục mếu máo ôm đầu.

- Cậu sao thế? - Thế Kì hỏi lòng sốt ruột

- Cô bị đau à? - Vũ tiếp lời ngay sau đó.

- Tôi đau quá! tôi đứng lên là bị đau à! - Sau khi cau có, Nhi quay sang Vũ mà đôi mắt cầu khẩn tha thiết đến tội nghiệp - Tôi không đứng lên nổi, không đi về được đâu. Tôi đành phải ở đây vậy.

- Không sao, tôi bế cô lên là được.

- Há? - Nhi thộn mặt ra, khoe mắt giật giật, Thế Kì nghe sau câu đó cũng phải khó chịu - hơ hơ ... không cần đâu, cứ ... cứ cho tôi ở đây được rồi .. hơ hơ
- Nhi xua xua tay, mặt thộn ra trông ngu ngu, cười méo mặt.

Vũ định lên tiếng gì đó nhưng Thế Kì ngăn lại.

- Không phiền cậu đâu, Nhi ở đây được rồi.

Nó nhìn hai thằng, gật đầu lia lịa, thầm cảm ơn Thế Kì "Ui chu choa!!! Cảm ơn cậu nhiều nhé Thế Kì!!! Yêu quá cơ!!!!"

*****

- Hơ hơ ... chán quá má ơi, chả có gì chơi hết. Chán quá đi mất!!!

Ngồi trên giường, Nhi than vãn, nó ở đây mãi tới nỗi nhớ từng chi tiết của căn phòng này rồi, ý tưởng đầu Nhi chợt lóe lên, nó thử đi dạo coi xem nhà thằng biến thái này như thế nào? Chắc không tồi.

Dạo được một lượt, vừa đi Nhi vừa trầm trở về thán phục, tuyệt đẹp là từ để diễn tả căn biệt thự này, phong cách có chút khác biệt hơn biệt thự họ Trần, ở đây sử dụng nhiều kính cường lực khiến cho ngôi nhà thường ngày rất sáng sủa, sang trọng. Biệt thự này có một ban công đẹp cực, vừa rộng vừa mát mẻ vì ban công có rất nhiều loài hoa và cây trang trí tạo nên khung cảnh xanh tươi trồn thiên nhiên ngập tràn không khí thoáng đãng.

Nhi vào từng phòng từng phòng khám xét, đến một căn phòng rộng lớn màu trắng nó dừng lại ngắm nghĩ. Phòng này nổi trội hoàn toàn so với các phòng khác, mà nó không biết nổi trội ở chỗ nào cơ? Đây là một phòng ngủ có màu đen trắng chủ chốt, chiếc giường gỗ sang trọng được đặt trên tấm thảm trắng

bông không lồ làm nổi bật lên sự tao nhã không kém phần quý phái, bên trái chiếc giường có cửa lớn dẫn ra phía ngoài, ở ngoài chắc chắn là nơi ngắm cảnh hóng gió đầy mà, bộ ghế sa lông được đặt gọn gàng ở đó, xung quanh có dàn dây leo trông thật bắt mắt.

Trong sự mơ màng về cảnh đẹp của căn phòng, bỗng nhiên có tiếng động lạ kéo Nhi về thực tại. Hình như là tiếng mở cửa, Nhi đi đến gần với tiếng động ấy, trước mặt nó, một cảnh tượng hết sức kinh hoàng.

- Aaaaaaaaaa!!!!

Nhi hét toáng lên nhanh tay che mắt lại. Thăng Thế Kì biến thái từ phòng tắm bước ra, trên người quấn chiếc khăn trắng đủ để che những nơi cần thiết trên thân thể, để lộ cơ bụng bốn ngăn, à nhầm, bốn múi "Ồi mẹ nó, đây là phòng của thằng biến thái á hả?"

Thế Kì ban đầu ngạc nhiên lắm, nhưng nhìn thấy điệu bộ của nó, cậu nhếch mép đến gần sau lưng nó, cười bật tiếng dê xồm rồi nói.

- Cậu bị thương mà vẫn có tâm trạng tò mò thân thể trai đẹp sao?

- Tò mò con khi khô, mặc ... mặc đồ vào. - Nhi vẫn cứ che tay, nó thấy ghê quá, thằng cha này đúng chất biến thái mà.

- Không mặc, để đây cho mát.

- Hả? Cậu có điên không? Mặc vào không tôi lột chiếc khăn ra cho mát toàn thân cậu bây giờ, tôi cảnh cáo đấy ... cậu mặc ... mặc vào nhanh đi! - Nhi lắp bắp, dù sợ hãi nhưng nó vẫn lên tiếng đe dọa, Nhi nghĩ chắc đe dọa cậu ta sợ mà mặc vô thôi.

- Lột thử tôi xem đi - Ngữ điệu châm chọc, biến thái của Thế Kì thách thức Nhi, cậu biết rõ nó đâu có dám.

- Tôi ... tôi nói là làm thật đấy.

- Ủ! Tôi xem cậu có gan đó không? - Nói xong Thế Kì cười nham hiểm, cậu ta thật không biết sợ là gì?

Nhi tức giận bặm môi, "xem thường bà à", nó quay phắt lại, bỏ tay xuống nhìn về thân mình, còn nhìn chăm chăm nữa cơ "Eo ôi ... ghê quá! Lần đầu con nhìn thân thể trai thế này đây" Cho dù rất sợ nhưng Nhi vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lấy tay chọc chọc vào bụng cậu ta, mắt chớp chớp.

- Một, hai, ba, bốn - đếm xong các múi bụng của cậu ta, Nhi nói tiếp - múi đồ, khỏe gớm, cậu đi tập thể hình đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khốn Nạn Đòi Trai

Thế Kì ngây người vì hành động của Nhi, há hốc mồm bởi câu nói hết sức vô duyên của nó. Ban nãy cậu thấy nó sợ đến nỗi che mặt mà, thế mà giờ dám đụng chạm vào thân thể của cậu, còn nhìn chăm chăm nữa chứ. Thế Kì thiết nghĩ "Nhi chắc hẳn đã bị mê hoặc bởi body siêu đẹp của mình rồi". - Sao? Thân thể tôi thế nào? Quyên rũ không? - Thế Kì mỉm cười tà mị, nụ cười đầy gian tà.

Nhi cảm thấy tình hình không ổn, thằng biến thái này không biết sợ mà cố làm tôi, chắc nó teo rồi.

- À... ờ... cũng tạm tạm... - Nhi trả lời có chút run run trong lời nói, nhưng nó cố lấy lại bình tĩnh, hất mặt lên nói tiếp - Chắc... chắc... nhưng mới bốn múi chưa là gì cả. Body phải sáu múi như Justin Bieber mới được chứ!!! - Nhắc đến Justin Bieber, mắt Nhi long lanh lấp lánh, lấp lánh đến nỗi cả trái tim lên.

- Cậu thích body sáu múi đúng không? - Nụ cười biến thái hiện lên trên khuôn mặt dê xồm của Thế Kì, cậu vừa tiến bước vừa hỏi Nhi.

- Ờ... ờ... có lẽ... chắc... thích... - Nhi lù lù, miệng thì cố gắng gượng cười nhưng thâm tâm đang sợ gần chết.

- Thế tôi cố gắng tập luyện... được sáu múi, ngày nào cậu cũng được ngắm thoải mái nhé!!! - Càng nói Thế Kì càng tiến sát.

Nhận ra tình hình giống lần đầu tiên Nhi gặp Thế Kì, phía sau là tường nhà, trước mặt lại là Thế Kì còn ăn mặc mát mẻ nữa chứ. Thằng cha này mới tắm xong có mùi hương thơm quá, lôi cuốn Nhi vào hương thơm nam tính quyến rũ đó. Nhưng nó là ai? Huỳnh Tuệ Nhi siêu cấp không bao giờ bị đồ ngực trước con trai dù đẹp hay xấu. Nó nhanh chóng đưa ta ra trước mặt.

- Xi tốp!!! Đừng tiến gần. Tôi biết ý đồ của thằng biến thái như cậu rồi.

- Thế à? Ý đồ gì, cậu nói thử tôi nghe đi.

- Ê, này này, thằng dê xồm, bước thêm một bước thử xem, chị lột cái khăn đấy ra luôn nhá!!! - Nhi nhìn nhìn vào tấm vải trắng Thế Kì đang quấn ngang

ngươi, nuốt nước bọt cái ực sau câu nói đầy tội lỗi của mình. Ôi ôi... nó chỉ nói thế để tự vệ thôi đấy! Đừng nghĩ tào lao.

- Cậu làm tôi sợ quá đấy. - Thế Kì tiếp tục bước gần đến, đôi môi cậu khẽ mỉm cười, hàng mi cong lên khẽ xao động.

- Dừng lại, dừng lại... hơ hơ... xì tóc xì tóc.

Nhi sợ hãi nói đến thế nhưng Thế Kì có chịu dừng lại đâu, cậu cứ tiếp tục kế hoạch trên ghẹo nó, vì khi đó, nó dễ thương chết đi được. Bộ dạng lúng túng với khuôn mặt hấp tấp của Nhi khiến Thế Kì cảm thấy thích thú.

Thế Kì là chọc phá Nhi đấy, nhưng Nhi đâu có biết. Nó sợ Thế Kì làm thật, thằng này là ai? Phan Thế Kì biến thái từ đó đến giờ, Nhi không sợ mới lạ. Nhi sắp bị dồn vào đường cùng rồi, bức quá nó cần môi đưa tay nắm chặt khăn quần giật ra. Chiếc khăn trắng nhẹ nhàng tiếp đất và... nằm im trên sàn nhà gạch trơn mát mẻ.

...

...

Thế Kì trợn mắt, mắt cậu chớp chớp nhìn xuống dưới. Nhi há hốc mồm, nó vừa làm gì thế nhỉ? Nhi nuốt nước bọt, vội vã quay mặt đi chỗ khác làm ngơ.

- Hơ hơ... nóng quá nhỉ? - Nói rồi Nhi từ từ cúi xuống nhặt chiếc khăn lên, mắt Nhi cứ đảo lung tung, cảnh tượng trước mắt thật ghê gớm - Trời nóng cũng đừng ăn mặc kiểu đó chứ, cảm lạnh đấy - Nhi đưa chiếc khăn đấy cho Thế Kì, lúc này Thế Kì vẫn đơ đơ người mà nhận lấy che che vùng cần che, chắc cậu còn sốc lắm

Nhi thì vuốt vuốt tóc, đỏ mồm hời tía lía.

- Hết chuyện rồi, tôi đi đây - Nói xong Nhi quay gót bước đi bình thản, nhưng đâu biết rằng lòng nó đang hối hận gào lên "Aaaaaa!!!! Con vừa làm gì không biết. Shit shit shit shit!!!! Từ giờ làm sao dám nhìn mặt Thế Kì được nữa" Nhi nhăn mặt mếu máo, ngượng chín mặt Nhi rồi.

Về phía Thế Kì, cậu ngơ ngác nhìn Nhi ra khỏi phòng, được một lúc sau, cậu nhẹ nhàng quần chiếc khăn lại như ban đầu. Về mặt như người mất hồn bước vào trong phòng tắm.

- KHÔN NẠN ĐỜI TRAI!!!! - Thế Kì gào lên ngay sau đó. Chội ôi chội ôi!!! Thật cảm thương cho số phận của Thế Kì, thế là xong, cậu bị Nhi nhìn thấy hết rồi. Cũng tại cái tật thích ghẹo gái, "gây mình đập lưng mình"!

Chiều đến.

Nhi đi dạo ngoài khuôn viên biệt thự. Khuôn viên này có hồ nước trong xanh, xung quanh trồng nhiều cây hoa và cỏ nhân tạo khiến cho kiến trúc và cảnh quan biệt thự hài hòa thành một thể thống nhất.

Khi thấy hồ nước lấp lánh gọn sóng, Nhi chạy ào đến nghịch nước, từng giọt nước lẫn lẫn bắn tung tóe do nó lấy chân đạp đạp.

- Ở đây đẹp dã man, chả biết ông nào thiết kế mà đẹp thế không biết?! - Gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng Nhi trầm trồ khen ngợi.

- Chào! - Một giọng nói của con trai vang lên từ phía sau chào Nhi. Nó cũng vui vẻ đáp lại.

- Chào! Cơ mà trong nhà gặp nhau hoài rành hơi chào làm gì? - Nó đang nghĩ đấy là Thế Kì. Vì nhà này chỉ có Thế Kì là con trai, còn lại là mấy nữ giúp việc và ông quản gia già lụm khụm, làm sao có giọng nói men như thế được?!

- Cô thích ở đây? - Giọng nói ngay một gần.

- Ờ... ở đây cũng được.

Người đó tiến đến ngồi xuống bên cạnh Nhi, nó vẫn giữ nụ cười tươi quay đầu lại, nụ cười tươi biến thành nụ cười gượng ngay tức khắc. Hình ảnh soái ca lạnh lùng là Trần Thiên Nam đập ngay vào mặt nó.

- Nam, anh hử? Sao anh lại ở đây thế?

- Vừa đến, có tiếng người ở đây ra xem thử, ra là cô.

Lập tức khuôn mặt Nhi rạng ngời đến chói lóa, mắt nó mở to tròn đầy đáng yêu, miệng không ngừng tía lía.

- Thế anh đến đây thăm tôi hả? Ôi ôi... vui quá!!! Vui quá!!!!

- Nghe nói cô bị thương - Nam nói với khuôn mặt lạnh, thì vẫn thế thôi, vẫn như ngày nào. Nhi cũng thấy nhàn rồi nên chả để tâm.

- Chỉ bị "chấn thương sợ hãi" tí thôi... hê hê. - Nhi cười híp mắt chỉ tay vào đầu, đúng nơi bị thương. Vì nó ghét phải băng bó nên nó tự tháo bỏ băng gạc ra mặc dù không biết có sao không?!

- Tại sao thế?

Ban đầu Nhi còn ngỡ ngác, vì Nam nói ngắn gọn quá không hiểu được ý nghĩa câu hỏi, nhưng rồi nó cũng ngộ ra.

- À... tôi đỡ một gậy cho Thế Kì.

- Cô... cứu cậu ta?

- Ủ! - Nhi trả lời chắc nịch.

Nam dần hiểu ra mọi thứ, thì ra chính Thế Kì đã đến trước Nam và Vũ, và chắc chắn đã xảy ra đánh nhau ở đó, chính vì thế bàn ghế mới gãy đổ lung tung. Có chút gì đó nhen nhen trong lòng, Nam cảm thấy hơi buồn. Nếu khi đó cậu rơi vào hoàn cảnh giống như Thế Kì, Nhi có cứu cậu không? Những suy nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu Nam đến khó hiểu. Cậu bật thành tiếng khô khan trong vô thức y hệt như suy nghĩ của cậu.

- Nếu khi đó tôi rơi vào hoàn cảnh giống Thế Kì, Nhi, cô có cứu tôi không?

- Hà? - Nhi thộn mặt ra, nó vừa nghe gì thế nhỉ? - Anh hỏi tào lao gì thế?

- Ồ, chắc chỉ là tào lao - Nam cười nhẹ, khẽ nói nhỏ. Nhi không nghe thấy nên nó rất khó chịu, cố gắng vành tai nghe mà Nam nói nhỏ quá, thôi đành bỏ qua vậy.

Không gian im lặng bủa vây, những tiếng chim hót đâu đó vang đến, tiếng động của cành lá lao xao, tiếng giọt nước lăn tăn trên mặt hồ gợn sóng. Hai con người với hai suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Nam "Chắc hẳn khoảng cách của Nhi với Thế Kì ngày càng rút ngắn, điều đó làm mình thật khó chịu, tại sao chứ?"

Nhi "Ôi chội ôi!! Đói bụng quá đi mất, ước gì bây giờ có cái đùi gà thơm phức ngay trước mặt nhỉ?"

- Hai người tình cảm quá nhỉ? - Từ xa Thế Kì đi đến, không biết cậu còn nhớ cái chuyện đáng xấu hổ khi bị Nhi nhìn hết không nữa.

- Ủ ừ... tình cảm lắm đây - Nhi cười nhếch mép quàng tay qua vai Nam nói, ra điệu thân thiết tình cảm như lời Thế Kì vừa nói, chọc tức cậu ta chơi. Nam thoáng chút bất ngờ, vòng tay Nhi thật ấm áp, lòng cậu dâng lên cảm giác hạnh phúc đến khó tả.

Thế Kì có chút bực tức, vội bước đến gạt phăng tay Nhi ra khỏi người Nam. Nhi giật mình nhúm mày hỏi:

- Làm quái gì thế?

- Tay cậu xấu thế mà dám chạm vào thân thể quý tộc của Nam như vậy à? - Kiểm đại lí do Thế Kì nhàn nhã nói, câu nói Thế Kì như gàu tát nước vào mặt Nhi vậy, nó tức giận, trợn mắt.

- Thế đấy, tôi biết tay tôi xấu rồi. - Nói xong Nhi quay qua kéo tay Nam, để mặc tên Thế Kì như tự kỉ một mình - Nam, dẫn tôi đi ăn đi, đói quá!

- Được - Nam trả lời lạnh nhạt thế thôi, nhưng thật ra cậu rất vui khi Nhi tỏ ra thân thiết với cậu.

- Cho tôi đi với! Nhé! Nhé! - Thế Kì từ đâu chen ngang vào, tách Nhi và Nam ra. Khuôn mặt Thế Kì hớn hỏ, hàng mi cậu ta cong lên đầy đáng yêu nhìn Nhi.

- Ồ, đi thì đi.

- Được rồi, đi thôi!! Đi thôi - Thế Kì kéo nhanh tay Nhi đi, thật ra cậu không muốn Nhi thân thiết với Nam chút nào hết, khi thấy Nhi cầm tay Nam Thế Kì rất tức, chẳng lẽ cậu ghen?!!

Nhi gật gật ờ ờ "Thế Kì hôm nay sao thế nhỉ? Sao hôm nay cậu ta đáng yêu thế? Hành động cứ như trẻ tiểu học ấy, khuôn mặt lại tí ta tí tưng như trẻ mầm non. Ôi ôi... yêu quá đi mất!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Về Nhà

Không khí mát dịu đầy tấp nập của thành phố trong nền chiều tà mùa đông. Người qua người lại chen nhau đông đúc, âm thanh inh ỏi của các phương tiện

giao thông, tiếng cười nói của những cô cậu, bà tám nhiều chuyện, tiếng máy móc từ các công trình xí nghiệp. Tất cả đã hòa quyện vào nhau tạo nên khung cảnh đầy sống động, nhộn nhịp. Ở phía bên kia đường, nơi đông nghịt người chen chúc, Nhi thắc mắc dòm lên bảng hiệu "CUỘC THI ĂN BÁNH" to tướng hiện lên. Bắt đầu khoan khoái, mắt Nhi long lanh trái tim, miệng chẹp chẹp ngoác ngoác hai tên kia.

- Ê ê, Nam, Thế Kì, ở kia có cuộc thi ăn bánh kia!!!

- Đâu đâu? - Thế Kì quay đầu lung tung dòm ngó hỏi. Mắt thẳng này đúng là có vấn đề, ở ngay trước mắt thế kia mà còn ngó nghiêng ngó sọc. Chả giống như Nam, cậu ta nghe Nhi nói một cái đã thấy rồi, đôi mắt Nam lạnh nhạt nhìn về phía nơi tổ chức trò chơi, sau đó cậu quay qua Nhi, khuôn mặt thêm thường của nó khiến cậu bật cười thành tiếng trong vô thức.

- Kia kia... qua đây coi thử đi - Nói xong Nhi vội vàng kéo tay hai tên kia băng qua đường, điệu bộ nhí nha nhí nhảnh như con cá cảnh.

...

- Quao quao!!! Cái bánh to khủng khiếp! - Nhìn vào trong ghế dự thi, Nhi há hốc mồm.

Đây là "Cuộc thi ăn bánh" thường được tổ chức ở vỉa hè thành phố, rất ăn khách, và vui là chính. Nhưng đối với Nhi, phần thưởng là chính, giải nhất của cuộc thi đó là nhận được tiền mặt một triệu đồng. Chu choa... Nhi nổi hứng rồi đó, nó quyết định phải giành được số tiền đó mới được.

- Cậu định chơi cái đó à? - Thế Kì nhìn cái bánh rồi quay qua Nhi hỏi, cậu hơi lo lắng, lẽ đâu nó bị nổ bụng thì sao?!

- Ủ ừ... tất nhiên.

- Cô ăn nổi không? - Nam tiếp lời, cả hai người này chắc chắn cũng hơi lo sợ đây mà.

Nhi vẫn vui vẻ, mắt không rời chiếc bánh to đùng kia mà đáp.

- Yên tâm, không sao, tôi ăn được.

...

...

- Mời mọi người vào vị trí, đã đầy đủ hết chưa! - Ông chủ tổ chức trò chơi lên tiếng, chuẩn bị bắt đầu cuộc thi - Ok! Nếu đã đầy đủ, tôi xin thông báo quy luật cuộc thi ăn bánh này. Sau khi tôi nói câu "bắt đầu" thì mọi người bắt đầu ăn, trong vòng năm phút, ai ăn xong đầu tiên sẽ trở thành người thắng cuộc và đạt giải nhất. Nhưng nếu trong năm phút đó vẫn chưa có người ăn xong thì cuộc thi này sẽ không có người thắng cuộc. Mọi người đã nghe rõ chưa?

- RỒI!!

Nhi hào hứng phấn khởi, quay sang người bên cạnh cười tít mắt. Thật ra Nhi lười theo Nam và Thế Kì vào chơi cùng, nhưng Nam kiên quyết không chịu, đành năn nỉ Thế Kì đến mới lười đau cổ họng cậu ta mới đồng ý. Thế là Nam ở ngoài cổ vũ, Nhi và Thế Kì vận cơ bụng to lên chuẩn bị lột dạ.

Ông chủ cuộc thi nhìn đồng hồ bật tiếng:

- Ba... hai... một... BẮT ĐẦU!!!

Sau câu nói, lập tức cả đám nhanh chóng ăn tới tấp, mồm đưa nào đưa này đều phồng to ra trông đến dị dạng. Nhất là chàng trai đô con cao lớn kia, mới đây thôi mà cái bánh to khổng lồ đó đã chỉ còn một nửa. Nhi không để ý tình hình gì hết, nó cứ liên hồi ăn, ăn không ngừng nghỉ. Còn Thế Kì thì cậu ta đang sắp buồn nôn đây này, bỏ vào miệng chút bánh đã muốn ứa ra, thẳng này hơi bị kén ăn. Những người phía bên ngoài cổ vũ rất nhiệt tình, Nam nhìn nó ăn thôi cũng phải khâm phục, chắc cậu phải báỉ nó làm sự phụ bởi cái bộ môn "ăn" học quá!

Đã sắp hết thời gian, còn 20 giây nữa, mọi người vẫn tiếp tục cố gắng khi đã ngán đến tận cổ.

- Hú!!! - Tiếng reo ngân dài lên, theo sau đó là tiếng vỗ tay rần rần.

Chàng trai đô con lúc này đã ăn sạch sẽ hoàn toàn. Nhi ngược lên nhìn, cảm giác tiếc nuối dâng tràn, để nước mắt chảy ngược vào trong tim, nó vẫn cố gắng ăn, nếu không nhất thì cũng phải nhì.

- Thời gian sắp hết rồi! Năm giây nữa... bốn... ba... hai... một... hết thời gian - Tiếng ông chủ vừa dứt cũng chính là lúc Nhi đặt đĩa trống không xuống bàn cái bốp. Nó vừa kịp lúc ăn xong, ôi! May quá!!!

- Ọe! Ọe!! Khụ khụ!! - Thế Kì ho sặc sụa, cổ họng như mắc nghẹn, muốn nôn bánh ra nhưng không nôn được.

- Xin lỗi nhé! Tôi không nên rủ cậu chơi - Nhi vỗ vỗ nhẹ tay vào lưng Thế Kì, điệu bộ hối lỗi.

Thật tình thì Nhi cũng hối hận lắm, nó muốn kiếm giải nhất để được một triệu cơ, ai dè bị giải nhì, được có hai vé xem phim miễn phí toàn bộ. Chán ồm! Nhi thầm trách ít ra giải Nhi cũng phải được năm trăm nghìn đồng chứ.

- Khụ khụ! Khụ! - Nhìn mặt mày Thế Kì khổ sở thế kia khiến Nhi cảm thấy... Thế Kì yếu như sên ấy! Mới ăn có chưa được nửa bánh đã thế rồi... chắc... chắc.

- Nước đây - Nam đi mua nước giờ mới về, cất giọng ngang phè đưa nước cho Thế Kì.

Thế Kì ngửa cổ tu một hơi dài. Uống xong cũng thấy bớt khó chịu chút xíu, cậu nhăn nhó nhìn sang Nhi.

- Cũng tại cậu đấy!

- Hơ hơ... xin lỗi rồi mà.

- Chuộc lỗi đi!

- Chuộc kiểu gì? Tôi không có tiền đâu nhá!

- Không! - Thế Kì liếc sang hai tấm vé coi phim Nhi đang cầm trên tay - Bao tôi đi xem phim!

- Hà? Tôi đang tính đi coi phim với Nam - Nhi nói lí nhí, nhưng đủ để ai đó nghe thấy tức đến ói máu, còn một người nữa cũng vô tình nghe được mà mỉm cười.

- Cậu không thấy tôi ra nông nổi này vì ai à? - Có chút bực tức Thế Kì cau có.

- Vì ai? - Nhi ngờ ngác hỏi ngược lại làm khuôn mặt Thế Kì từ đỏ chuyển sang tím dần. Cậu định lên tiếng nói gì đó nhưng bị Nhi chặn họng lại bằng vẻ mặt hóm hờ - A! Đúng rồi, ở đây gần nhà tôi, hay hai người về nhà tôi chơi đi!!!

- Nhưng...

- Anh đi không Nam? - Thế Kì lại bị Nhi chặn ngang lời nói lần nữa. Nó kéo kéo tay Nam hỏi.

Cậu nhìn nó cười nhẹ một cái.

- Ừm đi.

Thế là Nhi và Nam đi trước để lại tên Thế Kì đứng sau với khuôn mặt sa sầm tối thui như đêm ba mươi. "Nhi, cậu đang chọc điên tôi đấy có biết không hả?"

- Còn làm gì ở đây Thế Kì, đi mau lên, tôi bỏ cậu lại bây giờ. - Nhi quay lại nói lớn.

Thế Kì hăm hăm bước nhanh đến, đôi mắt đẹp quầng rừ liếc xéo Nhi khiến nó lạnh sau gáy đến rùng mình.

Thành phố đã lên đèn, những khu công viên, siêu thị, những tòa nhà cao tầng đã lấp lánh ánh đèn lung linh huyền ảo.

Tại một căn nhà, từ xa vọng ra giọng nói của cuộc trò chuyện.

- Con bé không sao là tốt rồi - Người đàn ông đứng tuổi khuôn mặt lo lắng đã bớt đi phần nào chuyển sang an tâm.

- Xin lỗi hai bác vì đã không chăm sóc cô ấy cẩn thận - Chàng thanh niên cất giọng trong veo như giọng con heo.

- Không sao đâu cháu, nó bình yên là hai bác an tâm rồi - Người phụ nữ đứng tuổi còn lại cũng lên tiếng - Phiền cháu quan tâm nó nhiều hơn giùm bác nhé!

- Tất nhiên rồi!

Cuộc trò chuyện ngưng lại khi có tiếng người và tiếng bước chân, cả ba đều tò mò dòm ra ngoài.

- Ba mẹ yêu quý!!!! - Nhi chưa kịp chào hỏi gì hết đã chạy nhanh vào nhà mà nhào vô ôm cổ mẹ nó nói.

- Nhi!!! Con về sao không nói trước - Mẹ nó bất ngờ, vui mừng cười rộ lên, ba nó không kém phần hạnh phúc khi thấy con gái yêu của mình vẫn khỏe mạnh.

- Chào hai bác - Nam và Thế Kì đi phía sau, đồng thanh cất tiếng chào.

- À... xin giới thiệu với ba mẹ, đây là hai thằng bạn thân thiết ở trường mới của con, đẹp trai không? đẹp trai không ạ? - Giới thiệu xong, Nhi tí ta tí tưng hỏi ba mẹ mình, chắc Nhi đang tự hào khi mình có hai thằng bạn đẹp mà ngẫu thế này.

Nhi tươi cười tí cả mắt, lâu lắm rồi nó mới được gặp ba mẹ thân yêu của nó đấy. Cơ mà hình như có cảm nhận ở đây dư một người thì phải? Nhi đảo mắt về phía trước ghé đôi điện, Vũ!!! Khuôn mặt Vũ đập ngay vào mắt nó. Nhi tròn mắt, Vũ cũng rất bất ngờ khi nó và cả Nam, Thế Kì đều đến đây. Cả hai

người đều trở mắt nhìn nhau, miệng Nhi lắp bắp:

- Vũ... Vũ... Anh làm quái gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp Ma U?

Nam và Thế Kì cũng không khỏi sự ngỡ ngàng, Vũ tự dưng xuất hiện ở đây, hẳn có bao giờ đến nhà người khác đâu, mà còn thứ bậc hạ lưu như gia đình Nhi nữa, khó tin! Thế là cả bốn đứa trở mắt nhìn nhau, ba mẹ Nhi không hiểu gì cũng ngỡ ngàng nhìn. - Đẹp đẹp đi, rảnh hơi đứng nhìn nhau hoài - Mọi mắt vì phải trợn lên này giờ, Nhi xua xua tay phản bác.

- Có mặt đông đủ nhỉ? - Vũ lên tiếng liếc sang hai thằng đang đứng trợ trụ trước cửa.

Nam vội về mặt chả tìm thêm được cái biểu cảm gì, còn Thế Kì thì khỏi nói, bỗng nhiên cậu ta cười tươi tít cả mắt, đi nhanh đến bên ba mẹ Nhi.

- Hai bác là ba mẹ Nhi đấy à? Chội ôi... nhìn ai cũng tươi tắn trẻ đẹp như tuổi thanh xuân ấy! - Những câu nói nịnh bợ của Thế Kì khiến Nhi suýt phát ọe, sém sẩm đến nỗi cả da gà da óc. Không chỉ mình Nhi đâu, Vũ Nam cũng phải rùng mình dựng tóc gáy bởi chiều trò nịnh hót cũ rích nhạt toẹt của thằng cha Thế Kì này.

Ấy vậy mà ba mẹ Nhi nghe thế vẫn tùm tùm cười đến mát cả lòng.

- Ahaha... cháu cứ nói quá! - Mẹ Nhi bật cười ha hả.

- Ấy ấy... hai cháu cũng ngồi xuống đây đi - Ba Nhi cung kính mời Nam và Thế Kì ngồi, sau đó liếc nhìn cả ba thằng, trầm trồ phán xét - Chà! Coi này, ai cũng bảnh trai thế này, Nhi nhà bác đúng thật là có phúc.

- Cảm ơn bác đã quá khen - Thế Kì ngoác mồm cười, nhanh nhẩu đáp. Vũ Nam chắc chắn cũng đang vui lắm khi được khen mà không nói ra, tỏ vẻ soái ca lạnh lùng đồ.

- Hờ hờ... ba mẹ nên nói sự thật đi chứ! - Nhi liếc sang ba mẹ, rồi nó đồng dục nói to trong sự uy nghiêm - Mấy thằng đó phải tự hào khi được làm bạn với một cô gái xinh đẹp dễ thương như con đây này! Hahaha.

Cả ba thằng kia nghe xong cũng muốn phát ời, không ngờ Nhi còn bị bệnh tự tin khoe cá tính.

- À quên! Đây là Phan Thế Kì, biệt danh con đặt cho cậu ta là "biến thái", nhìn mặt đẹp trai thế thôi chứ cậu ta biến thái dê xòm lắm - Nhi chỉ chỉ tay về phía Thế Kì giới thiệu, thân nhiên bảo Thế Kì biến thái trước mặt ba mẹ mình khiến tên Thế Kì đang uống trà cũng bị phun hết ra ho sặc sụa "Con nhỏ này, có cần nói thẳng toẹt ra như thế không hả?". Quay lại Nhi, giới thiệu xong Thế Kì, nó đưa tay chỉ về phía Nam - còn đây là Trần Thiên Nam, sư phụ dạy Piano cho con đây, cũng là anh trai họ của trần Nhật Vũ, tên đang ngồi kia kìa - Nói đến đó Nhi hất mặt đưa mắt về phía Vũ.

Ba mẹ Nhi ngồi nghe gật gật ừ ừ, khuôn mặt lúc nào cũng hớn hờ như vớ được vàng, lúc có Nhi ở nhà một mình sắc mặt ba mẹ có rạn rỡ như thế đâu, chắc là khách quý?!

- Vũ thì ba mẹ đã biết lâu rồi. -Ba Nhi cười, đưa tay nâng ly trà nhấp một ngụm - không ngờ cháu còn có người anh họ tuyệt thế này!

Vũ cười đáp lại, Nam nghe thế có chút khó chịu, cậu không muốn dính líu đến Vũ, đơn giản vì cậu vẫn hận Vũ, Vũ cũng là một phần chia cắt gia đình Nam ra nông nổi này.

- Ba đưa đều ở đây, hay là tối nay ở lại với gia đình bác ăn cơm luôn nhé! - Mẹ Nhi hiền hậu nói.

Nhi đáp lại ngay tức khắc.

- Mẹ, nhà mình có dư cơm đâu chứ?

- Được đấy - Nam cất giọng ngang phè nghe đến rùng mình.

- Đã thế, Nhi - Vũ chột lóe ra ý tưởng quay sang nó - Cô nấu ăn không tồi, vào bếp nấu đi.

- Hà? - Nhi thộn mặt ra, trong người có chút run run, nó đâu biết nấu ăn. Chẳng lẽ Vũ còn nhớ cái món ăn nó mua trong nhà hàng, thằng này nhớ giai thế?

- Ý kiến hay đấy, Nhi nấu ăn đi, cho tôi thử tài nghệ nấu nướng của cậu coi sao - Thằng cha Thế Kì không giúp đỡ được gì còn cố thêm dầu vào lửa nữa,

kiểu này ngày mai Nhi phải lôi thằng này ra túm tóc đập cho bầm dập luôn.

Ba mẹ Nhi có đôi chút sững sờ, ở nhà Nhi có biết nấu cái quái gì đâu? Đến món trứng chiên con nít nó còn biết mà Nhi chả làm ra củ khoai gì cả. Nhưng mà sắc mặt ngạc nhiên được chuyển đổi sang vui mừng ngay lập tức, họ thiết nghĩ Nhi đi được một thời gian, có lẽ nó đã sống tự lập mà học cách nấu ăn rồi, đúng là điều đáng mừng! haha.

- Ô hơ hơ... mẹ tôi nấu ăn ngon hơn đó... để mẹ tôi nấu là được rồi - Nhi giọng cười khéo léo từ chối.

- Không, cô nấu đi. - Vũ cương quyết, hình như hắn đang mong đợi từ món ăn như thuốc độc của nó thì phải?!

Nhi chả biết nói gì nữa, nhìn ba mẹ đang tươi cười thế kia thì họ đồng tình là cái chắc rồi, thằng cha Thế Kì cũng chả giúp ích được gì, quay sang Nam, ôi cái mặt lạnh như băng là niềm hi vọng nhỏ nhoi nhất thôi, mắt Nhi long lanh hướng về phía Nam cầu cứu. Nam bất chợt định mặt vào đôi mắt đáng yêu của Nhi, tim cậu khẽ đập mạnh, hình ảnh cô bé dễ thương trước mắt khiến tim cậu xao động. Gạt bỏ suy nghĩ vớ vẩn, Nam nhắm hờ mắt che đi hình ảnh đó, khuôn mặt và dáng vẻ của Nhi đang luẩn quẩn trong đầu Nam làm cậu khó chịu như vậy, hàng mi đen dài khẽ chau lại.

Ánh mắt to tròn trở nên ỉu xiu đầy thất vọng, cả Nam cũng không giúp, chẳng lẽ nó phải hạ thấp mình nói rằng "Ahii... Vũ Nam yêu dấu, thật ra món ăn lần trước không phải do tôi nấu đâu" hay "hê hê... cái món canh chua cá lóc ấy là tôi mua ở nhà hàng đây... hê hê" sao? Ôi ôi... nghĩ thế thôi đã thấy nhục mặt rồi, ngẩng mặt lên nhìn mọi người, Nhi cười gượng gạo, thế mà ai cũng trong trạng thái hôn hờ chờ đợi Nhi chuẩn bị trở tài nấu nướng. Hết cách rồi, Nhi đành ngậm ngùi lững thững bước vào trong bếp với nỗi lòng cay đắng chĩa vào ba thằng kia. BÀ THÙ!!!

- Có gì đó khang khác - Nhìn các món ăn được bày biện trên bàn, Vũ cảm thấy không ổn, sao chưa nhìn mà đã hết hứng ăn thế nhỉ?

- Khác khác cái quái gì? Không thích thì thôi khỏi phải phân xét - Nhi hậm hực cãi lại, nó hơi hơi sợ, không biết món ăn của nó có giá trị như thế nào?

- Được rồi, để tôi thử trước cho - Thế Kì nhanh tay gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng nhai nhồm nhồm, lòng Nhi từ lo sợ chuyển sang nhẹ nhõm "món ăn mình nấu đâu tệ lắm nhỉ?". Bất chợt Thế Kì khựng lại, ngừng nhai, cậu ta chớp chớp mắt, cổ nuốt thức ăn xuống họng.

Mọi người đều trở mắt dòm Thế Kì, từng cử chỉ nhất động của Thế Kì được soi mói kĩ càng, Vũ vẫn tròn to mắt mà hỏi:

- Thế nào? Ngon không?

Nuốt trôi thức ăn xuống, Thế Kì nhe răng cười, gắng nặn ra từng chữ với nét mặt tươi nhất có thể.

- Ng... on...

Mọi người nghe được câu nói này yên lòng, cười phở lớ rồi cùng nhau gấp thức ăn. Nhi cảm thấy có gì đó bất bình thường, ôi thôi... thằng cha Thế Kì tính troll mọi người rồi, nó cần môi nhắm tịt mắt.

...

...

Sau khi được thưởng thức món ăn kinh tởm của Nhi, ai nấy cũng phải tới tập vọt lẹ vào phòng vệ sinh nôn ra tứ lung tung thứ. Thế Kì ban đầu khoái chí ngóatic mỉm cười bởi troll được hai thằng kia, nhưng thật ra cậu ta bị nặng nhất, Thế Kì đã nuốt trọn mớ kinh tởm vào bụng, cậu ta độc chiếm luôn WC tậ nửa tiếng.

Nhi ngồi đó cắn lưỡi hồi hồi nhìn bọn họ, chỉ biết cúi gằm mặt, còn ba thằng kia cũng chả hỏi đâu thuyết giáo nó nữa, mặt đura nào đura nấy cũng bị tím lè tím lẹt, đầu tóc xơ xác bị rối tung. Mà công nhận ba mẹ Nhi hên thật, may là cả hai chưa ai thử hết, chứ không bài "thánh ca buồn" sẽ rửa Nhi suốt buổi tối đó mất.

Đêm khuya đã đến, ba tên đó ngủ lại nhà Nhi luôn, tên Thế Kì còn lấy cớ là tại nó đầu độc thực phẩm, chân tay bủn rủn không bước nổi, không về nhà được. Nhi cứng họng chả biết cãi lại gì nữa, lí do của tên biến thái đúng thật chứ, đành để ba tên đó ở lại đây vậy!

Nhà Nhi hai tầng, tầng dưới một phòng ngủ ba mẹ Nhi sở hữu rồi. Còn tầng trên có hai phòng à, Nhi quăng ba thằng đó vào một phòng, thích chia lãnh thổ gì thì chia, còn nó một mình một phòng, khôn!

Bóng tối bao trùm khắp không gian, Nhi giật mình choàng tỉnh, tự dưng nó bị thức giấc vậy nhỉ? Đang ngủ ngon lành, Nhi ngáp một cái rồ dài, gãi gãi đầu bước ra khỏi phòng đi vệ sinh.

Vì ngày nào Nhi cũng đi vệ sinh đêm nên quen rồi, khỏi bật điện làm gì cho tốn tiền điện. Nhi mắt nhắm mắt mở, thap thững bước đi trong sự mê man của cơn buồn ngủ.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ và rất nhỏ, hình như ở phía trước, Nhi dần dần tỉnh ngủ, nó dụi dụi neho mắt nhìn. Một bóng đen cao lớn đang từ từ bước đến gần, tim Nhi đập mạnh liên hồi, cảm giác lạnh dọc sống lưng, mồ hôi đổ tía lia, nó nuốt nước bọt cái ực, chân tay run lẩy bẩy. Chẳng lẽ là... MA!!!

Cái bóng đen đó vẫn chậm rãi tiến gần hơn, ngày một gần. Tim Nhi càng đập nhanh hơn trong sự sợ hãi, nó không muốn gặp ma ngay trong nhà mình đâu, ma trong nhà vệ sinh sao? Lòng ngực... lồng ngực Nhi sắp nhảy vọt ra ngoài rồi, nó bị bệnh nhát ma mà. Còn vài bước nữa thôi, con ma đó sẽ đến và tóm đó đi. Nhi run rẩy lùi vài bước, từ trong bóng tối, khuôn mặt con ma dần lộ ra. Là khuôn mặt bê bết máu me, mắt to mắt nhỏ, răng môi lẫn lộn sao? Nhi nhắm tịt mắt, nước mắt không biết từ đâu ứa ra lúc nào. Cánh tay con ma khẽ chạm nhẹ vào vai Nhi, nó rung mình sồn gai ốc khuy xuống hết lên.

- Áaaaaa!!! MA!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhi, Cô Đã Từng Thích Ai Chưa?

- Áaaaaa!!! MA!!!! - Nhi vừa hét lên nhưng ngay tức khắc bị bàn tay con ma bịt chặt miệng lại. Nhi trợn mắt, cổ vùng vẫy kéo tay con ma ra nhưng lực bất khả kháng, chẳng lẽ Nhi sẽ bị bắt thật sao? Nó hoảng hốt í ới vô ý thức cắn mạnh một phát vào tay khiến con ma giật mình rụt tay lại. Đến lúc này, con ma từ trong bóng tối mới lộ ra hoàn toàn, khuôn mặt quyền rũ hoàn hảo của Trần Nhật Vũ với nụ cười nhếch mép thích thú của hắn đập vào mắt Nhi. Nó ngó người, há hốc mồm, khóe mắt còn đọng lại một giọt nước mắt như muốn đông cứng, thời gian như ngừng ngay trong lúc này, một màn đêm tăm tối chỉ có hai bóng dáng con người. Một người với ánh mắt cuốn hút đến mê hồn, người còn lại chỉ biết chớp chớp mắt, hàng mi rũ xuống thăm vài giọt nước mắt. Bỗng dưng Vũ khẽ cúi người xuống, ghé sát tai Nhi, từng hơi thở nóng của Vũ phả xuống người Nhi làm mặt nó tái xanh như tàu lá chuối, hắn bật cười thành tiếng nhỏ, thì thầm:

- Nhát ma lắm sao? Đồ ngốc!

Mắt Nhi giật giật "cái quái gì?", thằng cha Vũ tính trên người người khác à? Rốt cuộc là hắn muốn dọa ma Nhi ư? Nhi điên tiết bặm môi, nó suýt chết vì bị hờ tùm phai nhập viện rồi đây. Quay phắt qua một bên, Nhi lấy hết sức lực có trong quai hàm của mình, cắn thật mạnh vào cổ của Vũ. Hắn bị một phen giật mình lần hai, đang tỉnh rụt tay lại nhưng rồi Vũ khẽ nhếch môi, đề đầu cho Nhi thoải mái cắn tiếp.

Mặt thằng cha này dày y như da, đúng là mặt nào da nấy, cắn tới thế rồi mà cả kêu ca gì cả, lại còn ngồi đó mà cười nữa chứ. Nhi khó hiểu bỏ tay Vũ ra.

- Tôi cắn mạnh thế mà anh chả kêu gì cả? Không đau à? Hay rằng tôi không được sắc nhỉ?

- Cô không biết à? - Vũ nhìn Nhi cười đều, đến lúc này, Nhi mới để ý rõ, trong bóng tối, sức quyến rũ của Vũ không hề giảm chút nào, trông Vũ thu hút đến lạ.

Nhi nhàu mày.

- Biết quái gì?

- Cô đang đánh dấu chủ quyền đây.

- Đánh dấu chủ quyền? - Nhi đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Vũ hỏi, hắn gật đầu mỉm cười mà ị. Sau đó mắt Nhi sáng lên, khuôn mặt rạng rỡ như hiểu ra gì đó - Á!!!! Đánh dấu chủ quyền!!!! - nó gật gù gật gù - Là cái quái gì thế???

- Này, cô tính giả ngu hả đồ ngốc? - Nụ cười ma ị trên môi Vũ vụt tắt, mặt hắn tối sầm lại.

- Anh không nói sao tôi biết được thằng hâm này!!!

- Cô cắn vào cổ tôi - Vũ chỉ tay vào cổ, ngay vết cắn của nó, ôi... chỗ đó sưng tấy hẳn lên những vết cắn hình răng của Nhi - Cô đang đánh dấu chủ quyền đấy!!

- Hờ... - Khóe môi Nhi giật giật - Này, thằng cha mặt dày, tôi cắn là cắn, chứ chả có đánh dấu chủ quyền quái nào ở đây nhá!

- Ai biết được cô, lẽ đâu cô thích tôi mà cô không dám nói thì sao?! - Vũ nhún vai thờ ơ nói, cái bản mặt nhìn thấy ghét, Nhi chỉ muốn cào nát nó ra như micro thôi.

Nghe Vũ nói xong câu đó, trông bộ dạng Nhi càng dờ dẩn xơ xác hơn. Cái thằng này, bị bệnh tự tin giai đoạn cuối mất rồi.

- Tôi thích anh á? Con trai trong thành phố này không còn hay chết hết tôi cũng không bao giờ thích anh đâu nhá! Đừng tưởng bở.

- Thật không? - Đôi mắt Vũ chợt trùng xuống, ánh lên nét buồn bã có chút gì đó thất vọng. Vũ cúi gầm mặt, để mái tóc mềm mượt khẽ xao động che đi đôi mắt ấy.

Nhi hơi bất ngờ, bộ dạng gì đây? Trông hắn ta có vẻ tủi thân quá!! Nhưng như vậy có phải dễ thương như chú cún con không? Nhi mỉm cười đưa tay xoa

đầu Vũ, mái tóc Vũ mềm mượt nay thành rối tung, hần bắt ngờ ngược mặt lên. Nhi vẫn mỉm cười, hàng mi cong lên đầy đáng yêu.

- Tôi nói đùa chứ, anh mà không cộc cần thô lỗ có khi tôi thích anh rồi cũng nên... hê hê...

Nghe được câu nói của Nhi, Vũ thoáng chút ngạc nhiên, tim hần bỗng đập mạnh, bàn tay ấm áp của Nhi như đang lấp đầy sự thất vọng của cậu trước đó bằng sự hạnh phúc. Nhi chớp chớp mắt, rút tay về, nó vừa làm hành động gì thế? Chắc có một sự sơ suất nhỏ, Nhi cứ tưởng hần là con chó bông yêu quý mà hằng ngày nó hay ôm.

- Cô đã từng thích ai chưa Nhi? - Vũ hỏi Nhi, giọng nói nghe dịu dàng đến lạ.

- Hề?

- Từ nhỏ đến giờ, cô đã thích ai chưa?

- Anh hỏi ngớ ngẩn gì thế? - Mặt Nhi méo xệch. Vũ im lặng, vẫn không nói gì, Nhi lên tiếng nói tiếp - Chắc rồi!

- Ai? - Nét mặt Vũ có chút biến sắc, có vẻ... hần đang mong đợi gì đó.

- Tôi thích anh đấy! - Nhi thản nhiên trả lời, không để ý sắc thái của Vũ có gì đó bất bình thường, đôi mắt hồ phách của Vũ sáng lên như đèn pha ô tô. Bỗng nhiên Nhi bật cười, xua xua tay, vẫn về mặt hững hờ nói tiếp - Đùa anh đấy, đừng sốc quá mức nhá! ha ha.

- Cô... đồ ngốc! - Tự dưng Vũ nổi cáu.

- Không vui sao? Tôi đùa tí thôi mà đâu cần bức mình thế? Biết vậy khỏi trêu anh làm gì cho tốn nước bọt.

- Nào phẳng!

"Vũ nói quái gì?" Thằng cha Vũ, nào nó có nếp nhăn đang hoàng, đúng là thằng cò hó. Chỉ mới trêu đùa chút xíu thôi mà đã dỗi như con nít, Nhi không thèm chấp nữa.

- Đi ngủ - Đứng phát dậy nói câu nhạt thếch, Nhi lững thững bước vào phòng, vừa đi vừa ngái ngủ.

Vũ ngồi đó, vành tai vẫn đỏ rực do còn tức giận, Nhi đùa kiểu nào thì đùa, nhưng đừng có đùa cái kiểu đó chứ, làm Vũ như từ thiên đàng rơi xuống địa ngục ấy "Nhi, ít ra cô cũng đừng nói đó là đùa được không hả? Đồ nào phẳng!"

*****

Sáng hôm sau.

- Ôi!!! Trường học rộng lớn thân yêu!!! - Vừa bước đến trường, Nhi vờn vai một cái, cuối cùng nó cũng được đi học lại. Nhưng có một điều Nhi rất khó chịu, ba thằng kia cứ lèo đèo theo sau Nhi từ nhà đến tận trường, cứ giống như nó đang bị giám sát ấy!!! Nhi cực kì cực kì ghét điều này, chả được tự do gì cả, sao nó giống như con chim non bé bỏng bị nhốt trong lồng thế nhỉ?!

- NHI!!!! - Nhỏ Lam từ xa chạy tới, vẫy vẫy tay vởi về mặt hồ cười tươi sáng. Nhi thấy Lam nở nụ cười tươi như hoa, nó nhớ Lam lắm chứ, mấy ngày rồi chưa được gặp nhỏ mà.

- Lam!! Nhớ bà quá đi mất!! - Nhi ôm Lam nhảy tung tung lên.

- Bà bị thương đúng không? Ở đâu thế? - Lam trở lại nét mặt lo lắng ngó lung tung người Nhi xem xét.

- À... chỉ bị thương ở đầu thôi - Nhi cười xả lả - Mà sao bà biết tôi bị thương mà không đến thăm?!

Lam nghe đến thế mặt mày tối sầm, liếc sang ba tên đang đứng sau. Ba thằng kia thấy thế bót chốt quay chỗ khác làm ngo. Nhi hiểu chuyện, đôi mắt lạnh lùng sắc bén nhất từ trước đến nay quay qua gùm gùm cả ba thằng.

- Các người đã làm gì? - Cả giọng nói của Nhi cũng đầy tính sát thương.

- Tôi chỉ sợ cậu bị làm phiền không nghỉ ngơi được thôi mà! - Thế Kì cười cười híp cả mắt, trông đến ngố!

- Hừ!

Nhi hừ một cái xong cầm tay Lam bước đi, để mặc ba tên kia đứng sau lạnh cả sống lưng. Nhi định thay đổi từ nhí nhố chuyển sang thể loại soái tỷ lạnh lùng à, chắc hần đó là đôi mắt lạnh lùng nhất từ đó đến giờ họ được thấy từ Nhi! Thật đáng sợ, ngang tàng xứng đáng làm đối thủ với Nam rồi.

Trên tầng hai, Trương Ái Vân đứng chống tay vào lan can trường, đôi mắt không có biểu cảm gì hết, trong lòng cô đang suy tính gì đó. Hôm trước, Vũ đã đến nói chuyện với Ái Vân rồi, hần không làm gì cả, hần là Vũ và Ái Vân có hôn ước, hần không muốn có chút xích mích gì giữa hai bên gia đình để gây thêm chuyện lớn, ảnh hưởng đến công việc của ông Hiền - Ba Vũ Nam. Nhưng Vũ đã cảnh cáo cô, không được đụng vào Nhi, lần đầu và cũng là lần cuối Vũ tha cho Ái Vân. Cô thầm nghĩ "cả Vũ và Thế Kì đều có những hành động khác lạ, chẳng lẽ cả hai đều thích con nhỏ đó? Không hay rồi đây, mình có đến hai vật cản lớn, phải xử nhanh nó, đề phòng chuyện sau này" cô nghĩ rồi bước vào lớp, trong đầu ắt hẳn đã có âm mưu gì đó.

Từ phía bên kia cửa lớp, Hoàng Liên Châu khoanh tay đứng nhìn, à chỉ biết đứng chờ xem kịch, không được hành động gì cả. Tuy rất tức nhưng à phải nhẫn nhịn chịu đựng "trước tiên phải gạt chân mày ra đã, Ái Vân à!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bạn Trai Tôi Đây!!!

- Hơ hơ... mấy cha kia ồn ào quá đi mất, ra ngoài đây ôn bài cho chắc ăn! - Khuôn mặt thiếu não của Nhi lừ đừ bước ngoài hành lang, thật sự thì hết thằng cha Vũ lại đến tên biến thái dê xòm lăm nhăm không ngừng bên cạnh Nhi, inh ỏi nói đủ điều muốn điếc cả lỗ tai, tại sao hai thằng đó không im lặng được như Nam thế nhỉ? Nhi phải ôn hết lại bài tập và những thứ nó chưa được học trong thời gian nghỉ, lẽ đâu mấy ông bà thầy cô kiểm tra đột suất thì nó teo mất.

Rảo bước khắp sân trường, không để ý mình đã đi tới đâu, Nhi vô tình đi lạc vào một nơi rộng lớn xanh mát. Chẳng lẽ đây là khuôn viên trường ư? Sao nó đẹp quá vậy! Thiết kế nổi bật với phong cách cổ điển cùng rất nhiều cây xanh và hoa nở rộ đón chào mùa mới, ở nơi này rợp bóng cây, những tán lá rộng lớn là lá chắn che đi những tia nắng chói chang phủ xuống khắp ngôi trường, đúng là nơi ở lí tưởng.

...

...

- Nghe nói đại ca sắp trở về rồi đây - Một giọng nói lạ vang lên giữa không gian yên tĩnh không tiếng động.

- Vài ngày nữa, thông báo với tất cả mọi người đi - Lại thêm giọng nói lạ hoặc lạ huơ.

- Được...

Có hai thằng gì đó đang vừa đi vừa nói chuyện, cùng chỗ đó, phía trên cây, một cô gái nheo mắt choàng tỉnh, bởi tiếng động đột ngột của hai thằng kia. Không ai khác, đó chính là Nhi, gãi gãi đầu, Nhi đưa tay lên che miệng ngáp ngủ, cái miệng há to bỗng nhiên bất động, mắt nó trợn ngược "Mẹ! Mình ngủ quên từ lúc nào vậy hả?" đảo mắt xung quanh, bầu trời sáng nay giờ đã hóa trưa, cái nắng gay gắt xâm chiếm tia nắng dịu buổi sớm. Chết nó rồi, tại sao nó có thể chợp mắt lâu như thế chứ? Lòng Nhi nôn nao sợ hãi, nghĩ mấy tiết lặn, không biết nó có bị ghi trong sổ đầu bài rồi đem ra kỉ luật không đây? Nghĩ thế Nhi cắn môi, đưa tay lên vỗ đầu khiến từng sợi tóc dài đen óng của nó từ sườn mượt đến rồi tung. Lúi húi trên cây chuẩn bị nhảy xuống, đôi mắt Nhi bắt gặp bóng dáng hai thằng con trai ở phía dưới. Nó thờ dãi, đánh ở trên đây vài phút nữa, cho hai thằng kia đi đã, lẽ đâu bị bắt rồi đình chỉ học thì có nước nó nghỉ học là cái chắc.

Từ trên cây cao rộng lớn, phía sau những tán lá xanh, cô gái tròn tiết đang trở mắt vành trãi lên nghe trộm, ấy thế mà hai thằng phía dưới chả biết gì hết.

- Nhớ sai đàn em đón tiếp đại ca cẩn thận đây!

- Đến nơi đó luôn à?

- Ừ, tao chuẩn bị chờ sẵn ở đó.

"Hai thằng kia nói khi gió gì thế?" Nhi nhủ mày khó hiểu, gì mà đại này nọ, chúng nó bị bệnh máu giang hồ hử? Còn bé tí tuổi đầu bày đặc làm người trong giang hồ, cẩn thận có ngày bị mấy ông trùm cái gì mà thế giới đêm hay ngầm gặp rồi đâm cho chết cũng nên.

Nghĩ này nghĩ nọ, Nhi sợ ý trượt chân một cái suýt té, nó giật mình re lên "Ồi mẹ ơi, xúu nữa là con bị què dờ rồi!" Nhi vuốt vuốt ngực trấn an.

- Ai đấy? - Cả hai thằng bên dưới nghe thấy tiếng động phía trên đều lần lượt ngẩng đầu lên.

Nhi hốt hoảng, hai thằng đẩy giang hồ, có khi nào nghe lên một tí cũng bị đem ra xử đẹp luôn không? Nghĩ vậy Nhi có đôi chút sợ hãi, mò mẩn trong túi lôi ra một chai nước, nó phang thẳng mục tiêu vào đầu một thằng, nhưng tay nghề còn kém, chai nước bay với vận tốc bình thường đâm thẳng vào bụng thằng lên tiếng lúc nãy, hần ta la oai oái ôm bụng nhăn nhó, thằng còn lại thấy thế làm bộ mặt lo lắng nhìn.

Thời cơ đến tới nhảy vọt xuống dưới chạy bán sống bán chết.

- Con nhỏ kia! Đứng lại! - Sau tiếng gọi là tiếng bước chân chạy rầm rầm như khủng long của Nhi và cả hai thằng phía sau đang rượt đuổi nó.

Sở dĩ hai thằng gọi nó lại chỉ để nhắc nó khéo mồm khéo miệng mà im lặng, chuyện đại ca gì đó về phải được giữ bí mật theo đúng như lời đại ca hai thằng đó căn dặn. Ấy mà bị Nhi nghe trộm, còn Nhi sợ bị trả thù chai nước và tật nghe lên nên nó cứ co dờ chạy như gió.

Trước mắt, Nam đang hừng hờ bước đến, Nhi thấy Nam, mắt nó sáng lên. Nhi nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nam, cậu ta thấy nó ở đây càng khó hiểu, tròn học mấy tiết rồi giờ lại xuất hiện, cậu tưởng nó về nhà ngủ luôn rồi chứ?!

Hai thằng ở phía sau vừa kịp đuổi đến, chúng nó thờ hồn hèn như trâu lên tiếng khó nhọc.

- Cô em kia! Lại đây!

- Lại cái shit, lũ đầu anh đánh tôi thì sao? - Nhi ôm khư khư cánh tay Nam phản bác.

- Ném trúng anh mày ra như thế rồi còn lên giọng hả? - thằng bị ném bắt đầu bức dọc, chắc bụng hần ta vẫn còn đau lắm!

- Chuyện gì đây? - Quả đúng thế, chất giọng lạnh lùng của Nam chẳng cảm xúc làm không khí đang nóng nực bỗng lạnh đến thấu xương, khuôn mặt lại như kẻ bất cần đời.

- Ô, Trần Thiên Nam à? Không có chuyện của cậu đâu, đừng bận tâm. - Hai thằng đó có chút kiêng nể Nam thì phải? Giọng đã dịu lại có đôi phần bẽ tôi.

Nhi biết thế, khoe môi nhếch lên, nó đồng đặc uy quyền nói.

- Các anh coi chừng đấy, đụng vào tôi cũng như là đụng vào Nam đấy!

- Lớn tiếng nhể? - Nói rồi một thằng quay qua Nam - Trần Thiên Nam mà lại quen thứ hạ lưu như cô bé à?

- Ồ ờ, quen đấy, Nam là bạn trai tôi đấy! - Nhi hất mặt lên, không hiểu sao có Nam ở đây ngay bên cạnh nó chẳng sợ quái gì hết?!!

Câu nói của Nhi khiến Nam bất ngờ, cậu khựng lại, quay qua Nhi. Còn hai thằng kia thì phá lên cười ra cả nước mắt:

- Cái gì? Bạn trai? Ahaha... Cô bé tưởng anh mày là trẻ con hả?

- Đùa ai chứ đừng đùa hai thằng này nhé, anh mày không ngu mà tin những lời tầm phào của cô em đâu. - Cả hai thằng thật sự chẳng thể tin nổi câu nói của Nhi được, thì câu nói đó cũng đâu phải sự thật đâu. Với lại Nam nổi tiếng khó gần, tuy rất nhiều gái theo và hâm mộ nhưng chưa bé nào lọt vào mắt xanh của Nam, và từ đó đến giờ, Nam chưa có bạn gái. Nếu có bạn gái ít ra cũng phải tiểu thư cao quý danh giá, chứ Nhi thì đúng thật là khó tin. Hèn gì hai thằng kia ngoác mồm lên mà cười ha hả là đúng rồi.

- Nếu đúng thì sao? - Đến giờ Nam mới lên tiếng, lập tức tiếng cười như hai thằng điên ngưng lại, kèm theo đó là sự ngạc nhiên tột độ. Nhi cũng thế, nó chỉ nói thế để bảo vệ mình thôi, nó còn sợ Nam giận nó cơ, không ngờ cậu cố nói đỡ nó. Nhi quay sang Nam, cái bản mặt lạnh lùng kia sao có nhiều hào quang bao vây thế, sao giờ Nam cao thượng thế? Ồi... yêu quá!!!

- Bạn gái tôi, đừng đụng vào! Rõ chưa?

- H... há??? - Giờ đến lượt hai thằng kia há hốc mồm, Nhi ngoác mồm cười đắc ý, thăm ngưỡng mộ Nam, cậu ta ngầu thế không biết?

- Đi! - Nam quát một câu rõ nhạt nhưng đầy tính đe dọa.

- Nhưng... - Một thằng đang cố nói thêm gì đó nhưng bị thằng còn lại nhanh ý kéo đi, nói chung là chúng nó sợ dây dưa đến hoàng tử lạnh lùng với ánh mắt đẹp vô hồn không kém phần kiêu ngạo.

Nhi đứng đó nhìn hai thằng kia đang co dò bỏ đi mà trong lòng dâng trào cảm giác sảng khoái, Nam có mặt thật đúng lúc, nếu không có Nam, chắc giờ nó đã bị hai thằng này bắt đi hay bị tra tấn lung tung rồi. Với đôi mắt lấp lánh ngôi sao, Nhi cất tiếng đáng yêu:

- Cảm ơn anh nhiều nha!!

- Ừ - Cậu ta đáp trả chỉ bằng một từ cụt lùn làm Nhi mất hứng, một lúc sau Nam nói tiếp - Chuyện là thế nào?

- Chỉ là tôi vô ý phang nhầm chai nước vào bụng một tên thôi - Nhi nhe răng cười, phang trúng là vào đầu rồi còn gì?

- Thế thôi? - Nam nhúm mày.

- Ừm! Mà... cũng xin lỗi, nãy tôi nói đùa bạn trai cho họ tin thôi, anh thông cảm nhé... hơ hơ... - Nhi gãi đầu cười gương, Nam chỉ trưng ra hai con mắt lạnh tanh nhìn nó, về bên ngoài đúng là ai cũng nói Nam không cảm xúc, nhưng trong đôi mắt hừng hờ đấy, có chút gì đó siêu lòng. Nam bị cuốn hút bởi chính bộ dạng ngây thơ đáng yêu của Nhi. Rốt cuộc là Nam đã hay sắp thích Nhi không? Cậu cũng chẳng hiểu và biết được câu trả lời là gì?

Chiều đến.

Trong giờ ra về, Nhi có gặp Trương Ái Vân, nhìn vẻ mặt cô có vẻ đã gặp chuyện gì buồn, Ái Vân hẹn gặp Nhi vào lúc 7 giờ tối nay, địa điểm cô sẽ nhắn tin sau với Nhi. Nó không hiểu sự tình gì, tự nhiên Ái Vân hẹn gặp nó, nhưng rồi Nhi nghĩ chắc Ái Vân gặp chuyện buồn, cô muốn tâm sự với một người nào đó thì sao?

Suýt bị hai thằng giang hồ bắt đi, vậy mà Thế Kì và Vũ cứ sắp tới hỏi nó sao lại nghỉ tiết, đã đi đâu làm nó điên cả đầu. Đến cả nhỏ Lam cũng tiếp tay cho gác tra tấn lỗ tai Nhi.

- Cô đã ở đâu thế? - Vũ lại hỏi câu này, có câu duy nhất mà hỏi đi hỏi lại đến tận chục lần - Vừa mới đi học lại mà dám trốn tiết, cô gan thật!

- Đứng rồi đấy, bà đi đâu mà nghỉ đến mấy tiết thế Nhi? - Nhỏ Lam tiếp lời cho thẳng cha Vũ.

Ôi... nó điên đầu mất, chót vãn là Nam tốt nhất, cậu ta có hỏi hay nói cái gì đâu chứ? Sao hai người kia nhiều chuyện thế nhỉ>

- Đi ngủ - Nhi thần thờ trả lời đại, có câu trả lời chúng nó bốt lải nhải bên tai là tốt rồi.

- Cô dám trốn tiết để đi ngủ hả?

- Ồ! Chỉ là ngủ quên thôi, lỡ rồi ngủ luôn.

- Ở đâu? - Vũ hỏi câu cụt lủn.

- Cái gì ở đâu?

- Cô trốn tiết ngủ ở đâu?

- Trên cây!

- Tại sao lúc đấy cô không bị ngã xuống què chân luôn nhỉ? - Vũ nói độ châm chọc, tay lại xoa xoa cằm. Nhìn mặt thẳng cha này, sao Nhi chỉ muốn cào cho nó rách ra khỏi mũi nam đẹp trai, khỏi gãi theo luôn nhé?

- Đùng trù tôi, tôi cần đấy! - Vẫn sắc thái ỉu xiu của Nhi, nó nói một cách thờ ơ.

Vũ khẽ nhếch môi, "suốt ngày nhếch môi, cười thì cười đại luôn đi" Nhi đang nghĩ thế đấy, rồi Vũ đưa tay lên mỉm cười mà mị cất tiếng.

- Cần đi, tôi cho cần!

- Xàm quá! - Nhi gạt tay Vũ ở ngay trước mặt ra "Thằng này thích bị cần lắm hơ?" tốt nhất là Nhi nên tránh xa tên này ra, ở gần có khi bị lây bệnh thích bị cần của hắn cũng nên. Bé Lam đi bên cạnh chỉ biết vánh tai lên nghe Nhi và Vũ nói chuyện tầm phào rõ chán.

Nam suốt chặng đường chẳng nói chẳng rằng, cậu chỉ đắm chiêu suy nghĩ về câu hỏi đang lẩn quẩn trong đầu mình thôi. Và một câu hỏi nữa chưa có câu trả lời lại xuất hiện "Thái độ, cử chỉ, biểu hiện của cậu là gì đây, Vũ?"

Nhi vừa tắm rửa thay quần áo xong cũng là lúc chuông điện thoại nó reo lên, có tin nhắn, dòng chữ "Ái Vân" hiện lên trên màn hình.

"Gặp nhau ở Quảng Trường nhé!" Chỉ một dòng tin nhắn thế thôi, Ái Vân không nói cặn kẽ chỗ nào sao Nhi biết được?

Nó vội vàng đeo túi sách xuống phòng.

- Đi đâu đấy? - Vừa bước ra khỏi phòng, bản mặt soái ca của Nam ở ngay trước mắt với giọng nói vẫn như ngày nào.

- Tôi đi ra ngoài chút việc thôi!

- Việc gì?

- Không có gì đâu, anh bận tâm làm gì - Nhi gãi đầu nhe răng cười, sau đó chạy mất tăm.

Bầu trời đêm tối vẫn lung linh huyền ảo không kém phần thơ mộng, vẫn rộn ràng nhộn nhịp như ban ngày, càng làm cho cảnh tượng ban đêm không bị búa vấy bởi sự tĩnh lặng mà bao trùm không gian ấy đầy sự tập nập.

Quảng Trường đã hiện ngay trước mắt, một Quảng Trường rộng lớn chủ yếu cho các cặp tình nhân trò chuyện hẹn hò, thêm vào đó là các trẻ thơ thường được ba mẹ chở lên đây vui chơi nô đùa.

Nhi lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó, nó gửi tin nhắn để hỏi chính xác địa điểm ấy mà. Hồi âm của Ái Vân "Ghé đá gần vòi phun nước nhé, tôi đang ngồi chờ ở đấy!". Nhìn vào dòng chữ, Nhi cất chiếc điện thoại vào túi sách, ngoảnh về phía vòi phun nước, một cô gái quỳn rũ sắc sảo đích thị là Trương Ái Vân, trong bóng tối, nét đẹp của cô không hề phai nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sợi Dây Chuyện

Nhi đưa tay lên vẫy vẫy Ái Vân từ phía xa, vẻ mặt rạng rỡ cười tươi như hoa nói lớn. - Ái Vân!!! Tôi đây!!!

Cô thấy Nhi rồi, chỉ nở nụ cười nhẹ đáp lại, nụ cười đẹp đến thế, nhưng không ai biết hay đoán được phía sau nụ cười đó là những toan tính xảo trá gì?! Nhi chạy lại gần, nghe răng cười với Ái Vân, nó bỏ túi sách xuống ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt cô vẫn có nét gì đó buồn buồn, nó khó hiểu bật tiếng hỏi:

- Nè, gọi tôi ra đây làm gì thế?

Ái Vân nghe rồi nhưng im re, một lúc sau cô mới mấp máy thành tiếng, giọng nói rất dịu dàng.

- Trước tiên... cho tôi xin lỗi chuyện hôm bữa nhé!

- Chuyện nào cơ? - Nhi nghiêng đầu hỏi.

- Cái chuyện Nhi bị nhốt trong phòng hội họa... - Ái Vân ngẩng mặt lên nói lớn, rồi giọng nói được kiềm chế và trầm xuống - Cũng do tôi nên mới thế...

- A... chuyện đó hở?! Tôi không để ý đâu, cũng đâu phải lỗi hoàn toàn do cậu đâu - Nhi cười cười, nó chỉ biết tin và cảm thấy Ái Vân vô cùng tốt bụng, còn chuyện nó bị nhốt hay không đâu liên quan tới Ái Vân là bao mặc dù Nhi không hay biết chính Ái Vân là kẻ cầm đầu. Ấy thế mà Ái Vân vẫn đóng kịch với nét mặt ủ rũ y như thật cho được, đúng là một con người hai mặt.

- Cảm ơn nhé - cô nở nụ cười hiền nhất có thể.

Nhi nhìn Ái Vân, vẫn bộ dạng buồn bã như đã gặp chuyện gì đó, chẳng lẽ cô bị mất đồ hay thất tình? Nó trưng ra hai con mắt lo lắng mà hỏi:

- Hình như cậu có chuyện gì buồn đúng không? Kể tôi nghe...

Nói đến đây Ái Vân bật khóc thút thít, nước mắt nước mũi sụt sịt như thật, chắc hẳn cô phải nghĩ đến chuyện mất mát đau buồn nhất từ trước tới giờ mới có thể khóc được như vậy. Nhi lại cứ nghĩ và khó hiểu, Ái Vân đã gặp chuyện gì thế nhỉ?

- Híc híc... Vũ... híc... anh ta nói, anh ta có người khác rồi... huhu - Khó khăn lắm cô mới nói hết một câu, Nhi ngộ ra, thì ra là chuyện liên quan đến thằng bị bệnh muốn cắn. Nhưng Ái Vân thích hẳn lắm, Nhi mùi lòng theo cô, nó xoa xoa lưng cô lên tiếng trấn an.

- Thôi nào, anh ta nói thế rồi cậu bỏ đi, theo thằng cha đó làm gì?

- N... nhưng Vũ nói, Vũ thích Nhi... híc!

- Hả hả? - Nhi há hốc mồm, tròn mắt, không tin vào tai mình, cái gì mà thích chứ? Thằng này rảnh đời không còn câu gì để nói nữa à? Thằng cha Vũ ăn nói xăng bậy, lão toét! Đúng là thằng hách dịch! Nhưng rồi Nhi chợt nhớ ra, hồi đôi co với Liên Châu, thằng này cũng đã nói Nhi là bạn gái hẳn để tránh phiền phức, có khi nào hẳn cũng nói thế với Ái Vân để tránh né cô?! Nhi gật gù gật gù, "Ừ, chắc thế rồi, suy luận của mình đúng thật thông minh".

Trương Ái Vân liếc sang Nhi với đôi mắt sắc bén thâm độc, cô chỉ nói thế để xem phản ứng của nó thôi, đúng như cô nghĩ, Nhi chưa hay biết gì hết! Rồi đôi mắt đáng sợ của Ái Vân lại chuyển sang bộ dạng đáng thương nhìn Nhi, cô cứ thế sụt sịt mũi khóc thút thít như em bé mầm non. Nhi cười gượng, đưa tay lên lắc lắc mà người đỏ mồ hôi hột.

- Không phải đâu, anh ta nói đùa để trêu cậu đấy, đừng tin như vậy chứ...

- Nhưng... huhu... - Ái Vân ngày một khóc to hơn, Nhi cảm thấy tình hình không ổn, chẳng lẽ Ái Vân thích thằng cha Vũ sâu đậm đến thế sao? Cơ mà mới lớp 11 thôi mà, sao tâm lý phát triển sớm thế? Mà thôi kệ, chuyện tình cảm người ta nó xem vào làm gì! Nhi hồi hả đứng dậy.

- Để tôi mua chút gì đó uống, cậu ngồi chờ ở đây đây!

Nói rồi Nhi chạy đi luôn, để quên cả túi sách lúc nãy, nó chạy đã xa, Ái Vân ngước đầu lên từ từ, hai mắt chứa đầy mùi hắc ám, khóe miệng cô nhếch lên. Ái Vân quay qua cái túi sách của Nhi, moi ra chiếc điện thoại, cô cầm lên ve vãn "Nhi, cậu tốt thật đấy! Sẽ được đáp trả xứng đáng thôi".

Một lúc sau Nhi quay lại trên tay với hai cốc cà phê nóng, nhưng lạ thay, Ái Vân đâu rồi ta? Trên ghế chỉ còn cái túi sách nãy nó quên mang theo, đã nhấc là ở đây ngồi chờ nó rồi mà. Đừng nói với Nhi, Ái Vân nản quá tự tử nhá? "Hơ hơ... đừng nghĩ đại thế chứ!" Nhi hay thích quan trọng hóa vấn đề thế đấy, nó nghĩ thế mà ớn lạnh, chỉ hi vọng cô đừng làm chuyện dại dột, nó cầm túi xách lên lưng thững đi về. Chỉ tiếc tiền hai cốc cà phê nóng thơm lừng mà không ai uống.

*****

Sáng hôm sau.

Giờ ra chơi, sau tiết thể dục sáng khoải, đứa nào đứa nấy cũng hí hửng tí tưng, vì lớp Nhi được nghỉ nguyên cả tiết thể dục bởi thầy bộ môn đi vắng. Cả lớp nhao lên la hét vui sướng, thế là được ngồi trong lớp quây cả tiết, thằng con nào mà không khoải chí mới lạ!

- Này, trả đây cho bà coi thằng kia - Nhi với tay la oí oí, chuyện là thằng biến thái Thế Kì đang cầm khur khur trong tay sợi dây chuyền vô tình đánh rơi của nó. Sợi dây chuyền đó Nhi đã đeo từ nhỏ rồi, nó nghĩ chắc là ba mẹ tặng nên bảo quản rất tốt, luôn luôn đeo bên mình phòng bị mất. Sáng nay sơ ý đụng mạnh vào người Thế Kì, sợi dây chuyền rớt từ khi nào không biết, đến khi tìm thấy thì nó đã nằm im thín thút trên tay thằng biến thái mất rồi. Dây chuyền, ít ra mày cũng phải chọn đúng người mà nằm chứ?

Thế Kì cầm dây chuyền treo lủng lẳng giờ ra trước mặt ngấm ngĩa, soi mói kĩ càng, thằng này muốn làm thám tử nghiên cứu dây chuyền à? Có cần trợn hai con mắt lên để nhìn kĩ càng thế không?

- Nhi, hình lục giác trên mặt dây chuyền có nghĩa gì vậy?

- Làm sao tôi biết được - Nhi nhú mày, nó hơi khó chịu khi người khác giữ đồ của mình.

- Thế còn chữ B chính giữ hình lục giác là sao? - Thế Kì vẫn nhìn chăm chăm con mắt vào sợi dây chuyền mà hỏi.

- Hỏi gì hỏi lắm thế thằng khùng, trả đây coi - Nhi với tay chụp dây chuyền nhưng Thế Kì nhanh tay né được.

- Từ từ đã chứ, gì mà nóng thế? - Thế Kì đang ngấm ngĩa về sợi dây chuyền, nó khá đặc biệt, hình như cậu đã thấy qua thì phải? Sợi dây chuyền rớt cuộc là thế nào? Nó khiến cậu ong ong đầu nghĩ mãi không tài nào nhớ nổi.

- Hó???? - Bất chợt Nhi há miệng bất ngờ như có chuyện gì kinh thiên động địa chứa mủi về phía sau Thế Kì, cậu ta tò mò quay đầu lại. Nhi mỉm cười "hiền hậu", ngoạm chặt tay Thế Kì, cắn mạnh như cắn thịt bò, thiết nghĩ thằng này không được rồi... nhẹ dạ cả tin quá! Haha

- A... a... đau - cậu lắc mạnh tay nhưng Nhi vẫn kiên cố trụ như đỉnh đóng cột, đến lúc Thế Kì sơ hở, nó chụp nhanh sợi dây chuyền rồi mới nhả ra. Tay Thế Kì đã sưng tấy lên đỏ rực, răng sắc thế không biết? Thế Kì quay qua lườm Nhi, nó nhìn thấy "con trai mà đi lườm con gái", Nhi chẹp chẹp miệng, nhún vai rồi hững hờ bước đi. Để lại cậu ta đứng phía sau, nhăn mặt ôm tay đau điếng "Sao cậu không cắn ở cổ vậy hả?", nhưng rồi cậu lại nở nụ cười quyền rũ, nhìn xuống cánh tay bị cắn "đáng yêu đây chứ"

Nhi bước vào chỗ ngồi, sự thật khó hiểu, hình như Nam đánh dấu chủ quyền chỗ ngồi của mình thì phải, cậu đến lớp là y như rằng ngồi ý ở đấy, không đi đâu cả, Nhi khề thờ dài, đôi Nam như thể nhạt thếch à. Nó bắt giác đưa tay lên khước miệng Nam, cậu đang nhắm hờ mắt cũng phải bất ngờ, Nhi lấy tay nâng khước miệng Nam nhếch lên tạo thành nụ cười đẹp trai, lẳng tử đậm chất quyền rũ. Nhi nhìn Nam, cười tươi rồi rời.

- Đó, như vậy có phải đẹp trai, có sức sống hơn không! - Nói xong Nhi bỏ tay xuống, Nam vẫn còn ngẩn tò tè, đôi mắt đẹp mê hồn quay phía Nhi, Nam đang ngấm nó, đôi môi trong vô thức khẽ mỉm cười không hề giả tạo chút nào, sợi tóc mềm mượt của cậu khẽ xao động, một cảnh tượng hết sức bay bổng chàng trai lạnh lùng lẳng tử với đôi mắt đẹp đắm chiều ngấm nhìn cô gái đang yêu, Nam thầm nghĩ "chắc thế thật rồi".

- Nhi ơi - Bỗng nhiên Ái Vân quay xuống bật tiếng gọi Nhi, nó giật mình choàng tỉnh quay đầu lại, Ái Vân không nghĩ đại, hện thật!

- Có chuyện gì thế?

Cổ ngoác ngoác đầu Nhi lại gần khề nói nhỏ.

- Cậu có số điện thoại Vũ không? Cho tôi đi.

- Cậu không có à? - Nhi trợn mắt hỏi lại.

- Tại Vũ đổi số mới rồi, tôi không biết để liên lạc được.

- À... ra vậy. - Nhi móc điện thoại ra bấm bấm, Ái Vân cũng vậy, hai con chụm đầu sát lại nhau lí nhí như đang hú hí mờ ám, giống hai con Yuri quá!

- Xong, cảm ơn cậu nhiều nha! - Ái Vân cười tươi, quay lên bàn thì nụ cười vụt tắt, liếc xéo ai đó. Cô vờ mở nắp lưng điện thoại ra, thốt lên hoảng sợ.

- Tôi... tôi bị mất tiền rồi!!!

Cùng lúc đó, tiếng chuông vào lớp vừa dứt, cô giáo chủ nhiệm vừa hay bước vào. Cả lớp đồng loạt quay về phía người mất tiền, trung tâm ánh nhìn chính là Trương Ái Vân. Từ khung cảnh hỗn độn đầy tiếng nói cười nay thành im re không tiếng động, chỉ có những tia nhìn tò mò không kém phần khó hiểu. Nét mặt bà cô giáo lo lắng, bà nhú mày nhìn xuống dưới nhưng số tiền được Ái Vân kẹp trong ổ lưng điện thoại đều mất hết.

- Có chuyện gì? - Bà cô bước xuống dưới hỏi han.

- Cô... trước tiết thể dục, em kiểm tra số tiền kẹp trong ổ lưng điện thoại có đầy đủ - Ái Vân đưa chiếc điện thoại ra đã được mở ổ lưng nhưng không có gì, cô nói tiếp - Nhưng sau tiết thể dục vào lớp, kiểm tra lại thì đã mất toàn bộ ạ!

Cả lớp sững sờ, lớp có kẻ ăn trộm!! Tin động trời đối với lớp học đặc biệt, bà cô giáo tức giận, chuyện này mà lan tin đến hiệu trưởng thì nhục mặt. Bà gõ mạnh thước lên bàn, giọng nói đánh lại hăng hắc.

- Ái Vân và lớp trưởng đi kiểm tra toàn bộ cặp sách của tất cả học sinh trong lớp cho tôi, tôi mà phát hiện ra ai là người lấy cắp thì liệu hồn tôi.

Ái Vân và lớp trưởng đứng lên đi dò xét từng người. Ái Vân lại trưng ra bộ mặt đáng sợ như người mất của, cũng phải thôi, ai mất của mà chả hận kẻ ăn cắp. Nhưng người mất của bây giờ lại cực kì xảo trá và đã sắp đặt ra tất cả mọi chuyện.

Đi ngang qua người Nhi, Ái Vân vờ đưa tay quét qua bàn nó, chiếc điện thoại của Nhi để trên bàn vì ban nãy lấy ra đưa sổ cho Ái Vân rút mạnh xuống nên vỡ toang hoang, pin và ốp lưng đều văng ra ngoài. Nhi quay xuống định nhặt điện thoại lên thì Ái Vân lại thốt lên lần nữa.

- Sổ tiền của em ở đây!!!

Nhi tròn mắt nhìn xuống, chiếc điện thoại thân yêu của nó đang nằm vật vã dưới nền bên đồng tiền mặt. Cả lớp lại nhao lên, Vũ, Nam, Thế Kì là ba chàng trai ngạc nhiên nhất, chuyện gì chứ chuyện Nhi ăn cắp thì không thể nào? Nó không phải dạng người đó, cả ba chàng đều nhìn vào nó, cô gái Tuệ Nhi đang rất sốc và hoảng loạn, chân tay Nhi đang run lên lay bẩy, chắc chắn không phải nó làm, tuyệt đối. Hoàng Liên Châu thì nhăn mặt nhăn mày "chuyện gì đây?" Lớp bắt đầu xì xầm to nhỏ, chủ yếu là chĩa mũi dao với lời lẽ kinh bi hương vào nó, Ái Vân cúi đầu nhếch mép đều giả, cô đã thỏa mãn ý nguyện và mọi chuyện đang tiến triển rất tốt. Nhi như không tin vào mắt mình, tai nó ù ù, mắt nó chao đảo gần như rung rung vài giọt nước mắt "đồng tiền đó là sao? Như vậy là sao? Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thông Báo

Xin chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều. Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải có thời gian để đọc lại truyện mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng tử này. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam
2. Nhi x Vũ
3. Nhi x Thế Kì

Mình mong rằng các bạn vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện. Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm này của tác giả.

*****

(Viết thêm cho đủ số chữ. Đừng rảnh mà đọc. :VV)

Xin chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam
2. Nhi x Vũ
3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả! Xin chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam

2. Nhi x Vũ

3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam

2. Nhi x Vũ

3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam

2. Nhi x Vũ

3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam

2. Nhi x Vũ

3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm.

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam

2. Nhi x Vũ

3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả chào mọi người! Tác giả của truyện đã trở lại. Thành thật xin lỗi mọi người vì đã quá lâu mình không ra chương mới. Vì một số lí do cá nhân khó nói, nhưng mình tuyệt nhiên sẽ không bỏ truyện đâu, từ giờ, mình sẽ cố gắng ra chương truyện đều đều.

Tình hình là có thể các bạn đã quên hầu hết các tình tiết trong truyện, mình cũng vậy nên mình cần phải đọc lại mới ra chương mới được, mong mọi người thông cảm

Thật ra tác giả vẫn rất phân vân nên ship Nhi với ai trong ba thằng hoàng. Mọi người cho tác giả ý kiến nhé.

1. Nhi x Nam
2. Nhi x Vũ
3. Nhi x Thế Kì

Một lần nữa, cảm ơn mọi người đã đọc những lời chia sẻ tâm tình xàm xàm của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tôi Thật Sự Vô Tội

- Huỳnh Tuệ Nhi! Em lên phòng giám thị cho tôi ngay! Nhi giật thót, nước mắt lưng chừng như muốn ứa ra. Cả lớp im bật. Còn Trương Ái Vân nhún vai, nhếch môi một cái rõ đều. Nhi quay sang Nam, đầy mắt nó như muốn Nam hiểu rằng nó vô tội. Nam không nói gì, cậu mỉm cười nhẹ, gật đầu một cái rồi lên tiếng:

- Yên tâm. Không sao cả. Cô cứ đi đi.

Thế Kì lưng tựa thành ghế, hai tay khoanh trước ngực đưa đôi mắt mát mẻ thiện cảm nhìn Nam. Thế Kì nheo mắt, nhìn theo bóng dáng cô bé, tại sao Nhi lại nhìn Nam chứ? Nhi thích Nam?

Nhật Vũ chẳng khác cảm xúc của Thế Kì là bao. Nhưng có điều vẫn làm hắn khó hiểu, đúng là Nhi lấy cắp của Ái Vân? Hay có người hãm hại. Hắn cúi gằm đầu, rồi lại ngẩng mặt lên vò đầu bứt tóc. Lần đầu tiên, Vũ lại suy nghĩ cho một người nhiều như vậy.

*****

Tại phòng hiệu trưởng.

- Chào thầy!

Một chàng trai mở cửa bước vào. Cúi người chào hỏi lễ phép. Hiệu trưởng khuôn mặt từ thù lù chuyển sang tươi roi rói, hiệu trưởng nhanh chóng cất tiếng.

- Cậu về khi nào đây? Bất ngờ thật đấy.

- Tôi cũng vừa về thôi.

Anh ta là Lâm Khiêm Bảo, là một đứa trẻ mồ côi. Lâm Khiêm Bảo quen biết hiệu trưởng từ nhỏ trong một lần tình cờ gì đó. Cũng nhờ hiệu trưởng nuôi nấng, dạy bảo nên cậu vô cùng yêu quý và kính trọng hiệu trưởng như bố nuôi của mình.

- Cậu ngồi xuống đây đi. - Hiệu trưởng chỉ tay xuống ghế mới ngồi, ông rót trà cho Bảo. Nhấp một ngụm, ông gặng hỏi. - Cậu về đây có chuyện gì phải không?

- Phải. - Bảo cười mỉm, một nụ cười đẹp, rất đẹp nhưng sao khi nhìn vào lại vô hồn đến thế? - Tôi vẫn chưa tìm thấy. Nên tôi đến trường này hỏi thầy. Lỡ đâu...

- Cậu vẫn chưa quên được sao? - Hiệu trưởng cất ngang lời anh. - Bảo, cậu đừng nuôi hi vọng như thế mãi nữa, cuối cùng vẫn chẳng có kết quả nào đâu.

Khiết Bảo cảm lạnh. Phải rồi, chỉ là anh nuôi hi vọng mãi thôi, chỉ là anh ảo tưởng mãi thôi. Bảo nâng ly trà nóng lên, đôi mắt chứa nỗi buồn sâu kín khó diễn tả kia nhìn vào ly trà, tại sao lại yên ắng và trống trải đến thế?

*****

Nhi lúi thủi bước vào lớp, đầu nó cúi gằm. Thấy nó, cả lớp nhao lên, rộ ra những lời mắng mỏ khinh miệt. Thực sự, nó không muốn thấy cảnh này chút nào. Ngay lúc này nó chỉ muốn hét lên rằng tôi bị oan! Tôi không biết gì hết! Nhưng sao nó không làm được, những lời miệt thị cứ thế giai giã bên tai Nhi, ù ù. Đến cả Nam, cả Vũ, cả Thế Kì cũng không lên tiếng chút nào.

- Mọi người thôi đi! - Nhi giật mình, Trương Ái Vân nhanh chóng bước đến gần nó. Tò ra hiểu nó, thông cảm cho nó. Ái Vân nhỏ nhẹ. - Cậu yên tâm đi. Minh tin cậu mà.

Nói xong, Ái Vân nhanh chóng quay xuống dưới lớp, ra về hiền thực.

- Số tiền đó chưa chắc là do Nhi lấy, hai chúng tôi tuy chưa thân nhau, nhưng Nhi không phải người xấu như các cậu thấy đâu. Cậu ấy rất tốt, tôi hôm qua hai chúng tôi gặp nhau, cậu ấy còn an ủi tôi rất nhiều. Nhất định không phải là cậu ấy làm.

Nhi nước mắt long trùng vì xúc động, Ái Vân vẫn bên vực Nhi khiến nó khẽ cười thầm trong lòng.

Hoàng Liên Châu nói thật là chẳng hiểu ra cái mô tê gì cả. Còn Nam chột khựng người. Hình như...

- Trương Ái Vân. Cậu cần gì phải bên vực con đó.

- Nó lấy chứ còn ai vô đây nữa.

- Tôi qua hai người gặp nhau, chắc chắn là nó lấy rồi.

- Trương Ái Vân, cậu là chị đại mà tốt quá.

- Cậu đừng bên vực nó, nó chỉ giả vờ thánh thiện thôi đấy...

Hàng loạt tiếng nói rộ lên, Nhi nghe rõ mồn một. Một lần nữa, Trương Ái Vân nâng nhẹ khóe môi đã lấp, cô không ngờ, màn kịch này lại hoàn hảo đến thế.

"Rầm!"

Hai tiếng đập bàn đồng loạt vang lên, là Vũ và Thế Kì. Giương mắt hai người ngập tràn sát khí. Không phải họ không tin nó, nhưng thật sự, họ cũng chẳng có cách nào để chứng minh nó vô tội. Vũ định lên tiếng gì đó thì bị chặn ngang họng ngay lập tức.

- Đi thôi.

Nam lạnh lùng kéo tay Nhi đi trước sự ngỡ ngàng, ghen tỵ, ganh ghét của bao nhiêu người trong lớp. Kể cả Vũ và Thế Kì.

...

...

- Ngồi đây đi.

Nhi ngồi xuống, Nam ngồi bên cạnh. Nhìn bộ dạng của nó hiện giờ, Nam thật sự chẳng thích chút nào. Con nhóc tươi cười ngày nào của cậu bay đâu hết rồi.

- Cô cười lên tôi coi.

- Anh điên hả? Lúc này còn cười với coi cái gì. - Nhi bực lên phát cáu.

- Mà. Sao cô hiền quá vậy?

- Hửm? - Nhi khó hiểu. Lúc này thật Trần Thiên Nam chẳng còn thể diện của lãnh lạnh lùng được nữa. Cậu chỉ muốn xả một hơi chửi mắng nó một trận cho đã. Nhưng nghĩ lại tội Nhi, Nam thôi dãi.

- Bị mọi người trên lớp chửi, cô không biết giải thích hay tự mình oan cho mình à?

- Lúc đó tôi còn nói được từ gì nữa đâu. Mọi người cướp hết lời tôi rồi. - Nhi nói với giọng buồn chán uể oải, nhưng rồi ánh mắt Nhi chợt tươi lên. - Cơ mà không sao, vẫn có Ái Vân tin tôi là tôi vui rồi.

- Cô... - Nam cau có, nhú mày rồi lại thở dài lần hai. - Rốt cuộc cô gốc cỡ nào vậy Huỳnh Tuệ Nhi??

- Anh... - Nhi khựng người, trợn mắt, khuôn miệng nó từ từ trở nên méo mó, méo máo dần. - Hức hức... huhuhu... hức... Nam... mắng tôi... hức hức... huhu... hu... hức...

- Tôi xin lỗi. - Con gái trước mắt bị cậu làm cho khóc, Nam tròn tròn mắt rồi rít xin lỗi. Lần đầu, cậu lại trở nên lúng túng thế này, trông đáng yêu phết. - Tôi đi mua chút gì đó, cô ngồi đây chờ tôi.

Nam đi rồi, Nhi vẫn khóc, không chỉ vì bị Nam mắng chửi, nó đang cố xả luôn cơn giận trước đó. Bị mọi người khinh miệt, bị mọi người xa lánh. Thế Kì và Vũ, hai người có tin nó không? Nhi vẫn cứ sụt sùi, nước mắt nước mũi tèm nhem, muốn nín lắm nhưng không nín được, sau khi khóc, nó cứ bị nấc hoài, thế là nước mắt cứ muốn ứa ra cho đến khi cạn kiệt.

- Lớn rồi còn khóc nhè hả? Cô bé!

Nhi cảm nín quay lại, con nấc đường như tan biến, khi bắt gặp, một nụ cười ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Đại Ca Lâm Khiêm Bảo Hai Mặt

Mắt Nhi tròn tròn, con ngươi long lanh lấp lánh như lần đầu tiên được thấy trai đẹp. Thì đúng là đẹp thật, Lâm Khiêm Bảo hai tay đút túi, đưa đôi mắt Nhi đẹp đến lạ lùng, hàng mi khẽ xao động lại càng quyến rũ. Thoáng qua trong con gió nhẹ, từng sợi tóc đen mỏng của anh khẽ đung đưa theo nhịp gió.- Vô duyên.

Nhi cất giọng nói ngang phè, thù lù nhìn Khiêm Bảo. Đùng nói là Nhi tròn mắt bởi độ đẹp trai sáng láng của anh, chỉ là Nhi bất ngờ thế thôi. Khiêm Bảo bật cười trước khi bất ngờ nhẹ, anh nhanh chóng bước đến gần Nhi.

- Được tôi quan tâm như thế, em không vinh hạnh sao?

- Hở??? Quen nhau không mà vinh hạnh? - Nói rồi Nhi nhủ hàng mi lại, co quắp đôi lông mày ra về than thở, hai tay nó giờ lên quơ quơ trước mặt anh. - Rõ điên.

- Khóc nhè này giờ, tôi tưởng em bánh bèo lắm chứ.

- Điên. Khóc cái cục shit. - Nhi nhanh chóng lấy lại phong độ, cất giọng lên với vẻ uy nghi hằng ngày. - Chỉ là nước mắt chảy ra thôi chứ tôi không khóc.

Sau câu nói, Lâm Khiêm Bảo nhủ mày, rất nhanh anh lại bật cười, chỉ là câu nói của Nhi nó ăn khớp với nhau ghê. Nhi nhìn anh ta mà lòng khó hiểu, rốt cuộc là thằng này có bị gì không mà cười miết vậy? À, bị nó chửi mà vẫn cười được. Bỏ tay.

- Đại ca, đại ca!!!

- Hửm? - Cả Nhi và Lâm Khiêm Bảo không hứa hẹn đồng loạt quay lại. Nhi há hốc mồm, trố mắt nhìn.

- Là con nhỏ đó. - Hai thằng cha hôm bữa rượt nó cũng tròn mắt lên khi nhìn thấy Nhi, thấy nó, một trong hai thằng lại cay cú cái vụ ăn nguyên chai nước nó phang vô bụng. Nhi thì sợ, còn chúng thì khẽ cười đều, có phải là chuyện không hay không đây? Nhi thiết nghĩ đồ mồ hôi hột. Mà khoan đã, đại ca?

Nhi quay đầu về sau, rồi lại quay sang trái, sang phải, rốt cuộc vẫn chỉ có nó và Lâm Khiêm Bảo.

- Đại ca? Chúng nó ghét mình, muốn trả thù mình thì đầu điên mà gọi mình là đại ca. Thế chốt là, chúng nó gọi thằng cha này là đại ca rồi. - Nhi khẽ chỉ tay sang Lâm Khiêm Bảo, gật đầu cái rụp tán thưởng. - Hm... suy luận của mình chuẩn không cần chỉnh, mình đúng tài thật. Hahaha... haha... ha... ha... hả? há??? ĐẠI CA??

Nhi há hốc mồm lần nữa, nó rú lên, đưa ánh mắt đầy vẻ tội lỗi nhìn Bảo. Đại ca cũng đồng nghĩa với từ người trong giang hồ rồi đúng không? Xin đừng nói với nó đây là sự thật.

"Rõ điên"

"Điên"

- Hơ hơ... - Sau khi ngẫm nghĩ lại câu từ khó nuốt của nó giành cho anh ta, Nhi khẽ nuốt nước bọt nhìn sang Khiêm Bảo. - Hơ... đại ca. Dạ em chào đại ca. Thuộc hạ tìm đại ca kia!! Đại ca đi vui về!! Hê hê.

Hai thằng rượt nó đứng đó bỗng chợt bật cười. Hôm bữa nó sung miệng, mạnh miệng lắm cơ mà. Giờ nhìn nó đây chả khác nào đang hạ thấp danh dự khiến chúng hả lòng hả dạ vô cùng, thay phiên nhau mà cười ha hả.

Ừ, tình hình Nhi đang nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn kiểm đầu cục đá chọi thẳng vào mặt chúng nó để chúng im mồm cho xong. Lòng nó vẫn nhẹ khi sắc mặt của Bảo vẫn chẳng thay đổi là bao, hiển hiện mãi mãi là một nụ cười. Nó mừng thầm, chắc rằng nó đã gặp được một thằng đại ca nhân từ, thật là an tâm.

- Là con nhỏ này sao? Hử.

Hử? Nhi ngẩn người. Lâm Khiêm Bảo thay đổi sắc mặt nhanh như chong chóng. Anh ta khẽ nhích môi, hai tay chống xuống nền, đôi chân bắt bắt chéo. Đôi mắt chẳng thể nào là thánh thiện nổi nữa.

- Vốn tính chơi đùa với cô em một chút, nhưng lộ rồi thì thôi vậy.
- Cái gì? - Nhi còn chưa kịp thông nào thì hai thằng đứng dưới kia đã cướp lời.
- Đại ca để chúng em xử con nhỏ này đi.
- Bọn em phải trả mỗi thù cái đã.

Nhi giật thót, mồ hôi đổ ra tía lia. Cảm giác chạy dọc sống lưng xuất hiện liên hồi. Đứng nha, nó nuốt nước bọt cái ực, chỉ còn hi vọng mong manh vào thằng đại ca "thánh thiện" này thôi. Ít ra cũng phải tha cho gái chứ, đúng không?

- Tùy chúng mày.

Ôi teo!!! Cái quái gì thế này???

- Nhục thật.

Một giọng nói mới của ai đó vang lên phía sau. Nam một lần nữa xuất hiện với độ ngẫu nhiên vô đối. Nhanh chóng kéo tay Nhi về phía mình. Lâm Khiêm Bảo nhếch mép, từ từ đứng dậy phủi mớ bụi cho có lệ. Anh ta hách dịch không còn từ nào để diễn tả, chưa nói đến ngôn từ, chỉ nhìn cái vẻ mặt và dáng vẻ của anh ta thôi Nhi đã biết anh ta hách dịch cỡ nào. Tại sao trước đó nó lại có suy nghĩ vớ vẩn về việc gắn ghép thằng đại ca này với 4 từ "hoàng tử ẩm áp" cơ chứ? Ok, thằng cha này đúng là cái đồ hai mặt.

- Lâu rồi chưa gặp. Hẹn không gặp lại mà rớt cuộc vẫn đụng mặt nhau thế này, khó tưởng thật. - Lâm Khiêm Bảo lên tiếng chẳng mấy thiện cảm. Còn Trần Thiên Nam vẫn luôn trung thành với thái độ ngày xưa, thái độ gì thì khỏi nói đi.

- Lâm Khiêm Bảo. Chào.

- Nào nào. Cậu cứ ôm khư khư cái tính cách thế này thì bao giờ mới lớn đây hả?

Gì gì? Nhi vừa nghe thấy cái gì đây? Sao nó thấy mấy lời vừa nãy của thằng cha Bảo giống như lời mẹ dạy con thế này? Nghĩ thế nó buột miệng cười nhưng may còn kiềm chế được. Lâm Khiêm Bảo nhú mày khó chịu. Còn Trần Thiên Nam gắng hỏi theo sau chất giọng ngang phè.

- Cười gì?

- Không... không có gì.

- A! - Mắt Khiêm Bảo chợt lóe sáng. - Một "thằng cha" lạnh lùng như cậu lại quen con nhỏ này sao?

- Không liên quan. - Phang câu nói không đầu không đuôi, Nam quay xuống hai con người đang chôn chân dưới kia, đôi mắt sắc lạnh như dao găm khiến chúng phát hãi. - Hiểu rồi? Đụng đến bạn gái tôi thì liệu hồn.

- Bạn gái? - Lâm Khiêm Bảo nhướn mày, ý định chi nó. - Là cô ta sao?

- Không còn chuyện gì nữa, tôi đi.

Nam phớt lờ câu hỏi của anh ta, chắc rằng Nam không muốn trả lời câu hỏi đó, Nhi hiểu mà. Nam nắm lấy cổ tay Nhi kéo đi mặc kệ câu nói ú ớ của thằng đại ca phía sau.

- Cậu dám phớt lờ câu hỏi của tôi sao? Trần Thiên Nam! Hừ...

*****

- Nhi Nhi Nhi!!! Cậu ở nhà tôi thật sao? Thật sao? Thật sao?

- Lèm bèm quá. Cậu sắp làm tai tôi bị điếc rồi đấy.

Nhi nhăn mày nhăn mặt. Tối nay bố mẹ của Vũ, Nam trở về biệt thự, có phải đây là sự chọn lựa đúng đắn của nó khi ở tạm nhà Thế Kì. Cậu ta cứ lái nhái bên nó mãi như thế, liệu đêm nay với nó có trôi qua yên bình được không? Nghĩ vậy nó thờ dài nào nề. Thế Kì chợt lên tiếng.

- Huỳnh Tuệ Nhi. Cậu không sợ tôi tấn công cậu à?

Quên nữa. Thế Kì là thằng cha biến thái. Nhi thờ dài lần hai, lên tiếng mệt mỏi.

- Cậu thử coi. Rồi sáng mai "đời trai mắt trắng" là cậu sẽ được nổi tiếng toàn trường kiêm luôn mấy trường khác và cả toàn quốc. Hahaha... - Nhi ngoác mồm cười, mang tiếng là đe dọa vui sướng nhưng khi nghĩ lại cảnh tượng "vô ý" trước kia lại khiến lòng Nhi bỗng nhiên rùng mình, đó là... nó thực sự đã tụt luôn tám vãi che thân của Thế Kì và thấy tất cả!!!!

"Trời ơi trời ơi!!!"

Nhi đập đầu liên tục vào tường, hận vì phút giây ngẫu si lỡ tay của mình đã hại cả đời Thế Kì có khi hại luôn cả đời mình. Nhi chỉ sợ thằng cha Thế Kì bắt nó chịu trách nhiệm thì teo đời nó.

- Đập đầu vào tường mãi làm gì thế cô bé? Cậu tính tự tử để tránh tội à? - Thế Kì lấy tay mình ra chắn ngang chán Nhi, nó vẫn không quay lại, vẫn tiếp tục đập đầu vào tay Thế Kì như làm nger câu nói của cậu.

Thế Kì bước đến gần Nhi hơn, khoe môi cậu ta mỉm cười. Tay cậu ta chặn đứng đầu Nhi lại khiến nó khựng mình. Nó thở dài lần ba, quay sang Thế Kì với bộ mặt thiếu não ghê gớm

- Ok ok. Tôi xin lỗi cậu là được chứ gì. - Nhi cúi gập người. - Tôi xin lỗi!!! Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!!! Được chưa?

Vừa hay Nhi vừa ngẩng người lên đã bị cánh tay Thế Kì kéo mạnh về phía trước, chưa kịp phản xạ gì cả. Một vòng tay rộng lớn ôm trọn người Nhi vào lòng. Nhi sững người, trở mắt nhìn, nó có thể nghe rõ nhịp tim đập mạnh trong lồng ngực Thế Kì. Từng hơi thở của cậu ta phả xuống chòm đầu Nhi, hơi ấm rõ mồn một. Nhi càng vùng dậy Thế Kì càng cố siết chặt. Hiện giờ, Nhi không thể chứng kiến đôi mắt cậu ta buồn đến lạ kì, hàng mi cong dài xao động khẽ sụp xuống. Giọng nói trầm ấm vang lên nhẹ nhàng.

- Nhi, cậu thích Nam phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Có Biến

- Hề? Hề?? HỀ????? - Mắt Nhi tròn ngược lên, mặt thộn ra trông ngu ghê gớm. Này này, đừng nói với Nhi là thằng cha Thế Kì đang bị mê sảng nhá. Nhi nín thở vội đẩy Thế Kì ra. - Tôi không hiểu cậu nói gì hết nhưng trước tiên bỏ tay cậu ra giùm... - Trả lời tôi đi. Có hay không?

Chưa để Nhi nói hết câu Thế Kì đã nhào vô cướp lời, cách tay vẫn vòng qua ép Nhi vào lồng ngực rắn chắc của cậu. Tuy nó không hiểu vấn đề mà Thế Kì nhắm tới là gì nhưng sao nó có cảm giác như cậu ta nghiêm túc đến lạ, giọng nói của cậu ta cũng khác hẳn giọng nói hách dịch khó ưa hằng ngày. Mà khoan, có phải thằng này đang trêu nó không vậy?

- Tại sao cậu lại chuyển xuống bàn Nam ngồi? - Nói đến đây, đôi mắt Thế Kì khẽ sụp xuống như chứa nỗi buồn gì đó khó tả. - Tại sao cậu lại chạm tay lên môi cậu ta? Tại sao cậu lại chỉ nhìn mỗi cậu ta trong khi cậu tuyệt vọng nhất? Tôi cũng lo cho cậu mà. Tại sao cậu lại không nhìn tôi? Há?

- Há? - Nhi lại một lần nữa trung ra bộ mặt trông ngu khủng khiếp. - Hơ hơ... Thật sự thì, tôi chả hiểu cậu đang nói cái con khi gì cả. Thế Kì à! Hơ hơ...

- Huỳnh Tuệ Nhi! Rốt cuộc não cậu chứa cái quái gì trong đó thế hả???

- Cái gì?

Nhi tròn mắt, tự dưng cậu ta quát lên, tức giận vô duyên vô cớ là thế quái nào? Nhi bức bối. Trong đầu thầm nghĩ không biết hôm nay thằng này có ăn nhầm phải cái giống gì không đây? Mà khoan...

- Này thằng kia!!! Thả ra. Mày muốn bà chết vì ngạt thở mày mới vừa lòng hả??? Ờ... ờ...

Nhi ngơ ngác, bàn tay ai đó nắm lấy khuỷu tay Nhi kéo mạnh ra, thoát khỏi vòng tay rộng lớn của Thế Kì và cả hơi ấm của cậu. Nhi ngoái đầu lại Nhìn, là Vũ, Nhi lại được thêm một phen tròn mắt lần nữa. Trần Nhật Vũ nắm chặt khuỷu tay Nhi, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào Thế Kì. Còn Thế Kì, cậu ta chẳng vừa, đôi mắt buồn khi này không còn nữa thay vào đó đã được điểm thêm chút tia nhìn như dao găm. Còn nó đã hoàn hồn ngay tức khắc vì cái nắm tay của hắn khiến nó đau ghê gớm. Vũ bật tiếng.

- Ai cho phép cậu giám định vào ôsin của tôi hả?

- ÔSIN!!!

- ÔSIN???

Nhi há hốc mồm, Thế Kì khựng người.

- Thằng chết tiệt này nữa!!!! Sao mày giám phanh phui cái chuyện này ra thế hả??? - Nhi ôm đầu gào lên, đấm đá túi bụi vào người Vũ, hắn ta liếc xéo nó, lên tiếng hắc ám khiến nó cảm nín.

- Im đi ôsin. - Vũ quay sang Thế Kì, tự dưng khoe răng cười tươi thân thiện, bề ngoài thân thiện thế đấy nhưng chắc chắn bên trong hắn ta Thế Kì là cái gai trong mắt. - Nào nào, ôsin. Sao cô lại chôn khỏi nhà tôi để đến cái biệt thự quái quỷ này thế?

- Nào nào, Trần Nhật Vũ, sao cậu lại rảnh đời để ghé thăm biệt thự nhà tôi thế này? - Thế Kì không vừa cũng đắp lại, Thế Kì cũng nở nụ cười thân thiện y như Vũ nhưng biết chắc nụ cười đó chả tốt lành gì.

- Cậu tính là gì Nhi? - Nụ cười trên môi Vũ tắt lịm, theo sau đó là một giọng nói ngang phè không cảm xúc.

- Cậu quan tâm làm gì?

- Ôsin của tôi.

- Không đơn giản thế.

- Tôi sẽ đưa Nhi về.

- Nhi sẽ ở lại đây.

- Không phiền cậu.

- Không hề phiền.

- Nào nào!!! Rốt cuộc hai chúng bây COI BÀ LÀ KHÔNG KHÍ HẢ???? - Nhi hùng dũng gào lên chấm dứt trận đấu vô mồm xàm nhất quả đất. Thế Kì và Vũ câm nín. Ánh mắt của Nhi trông ngầu vô đối khiến cho hai thằng này cũng phải sợ. Anh hùng là đây.

- Hừm! - Nhi gạt đầu cái rụp tỏ vẻ tự thán phục mình. - Im lặng được rồi. Giờ thì tôi đi ngủ. Hai người muốn tâm sự gì thì tâm sự.

- Nhi. - Đột nhiên Vũ vươn tay nắm lấy tay Nhi, nó ngạc nhiên quay lại, trưng ra khuôn mặt khó hiểu. - Về nhà.

- Hả? Này Vũ. Anh nói cứ giống như anh là bố đang tìm trẻ thất lạc là tôi không bằng ế. Tôi không về, tôi thích ở đây hơn, tôi sẽ ở đây ngủ.

Nhi nói với giọng điệu chắc nịch khiến ai kia khẽ nâng môi mỉm cười. Người còn lại thì đặng đặng sát khí, không sai, Trần Nhật Vũ tức giận tỏa ra hàn khí cực lạnh. Hắn từ từ thả tay Nhi ra. Mái tóc mềm mượt rũ xuống đang cúi đầu từ từ ngẩng lên, theo sau nụ cười man rợ. Nhi khẽ nuốt nước bọt, hình như tình hình đang bất ổn, có khi nào hắn sẽ hóa yêu quái bắt Nhi về cho bằng được không đây? Nhưng chợt Vũ nâng khóe môi mỉm cười, đôi mắt hắn ta híp lại tạo hình trăng lưỡi liềm trông đến đáng yêu, hàng mi của Vũ khẽ rung rung. Hắn bật tiếng.

- Tôi sẽ ngủ ở đây với cô.

*****

- Oáp!!! Hờ... haizzz!!! Kịt kịt...

Ngồi trong căn tin, Nhi liên tiếp chống cằm thờ dài, miệng hờ tí ngáp lên ngáp xuống. Đồng thức ăn trên bàn cũng bị nó lơ đi một cách tội nghiệp. Hành động bất bình thường của nó khiến Lam ngồi kế bên nhăn mặt. Lam lên tiếng hỏi han.

- Sao thế kia?

- Mắc mệt!!! - Nó trả lời như kéo lê từ "mệt" sang tận Châu Phi. Ngao ngán thờ dài lần nữa.

- Bộ hôm qua bà mất ngủ à?

- Ừ ừ!!! - Nhi gật gật, đôi mắt hững hờ, lơ đãng gật gật vài cái bất chợt cau có khi nghĩ lại viễn cảnh đêm qua.

...

- TÊN ĐẢN NÀY!!! CÒN PHÒNG NGỦ SAO CẬU CỨ CHUI VÀO PHÒNG TÔI THẾ HẢ? - Vũ gào lên khuấy động không gian yên tĩnh ngay lúc nửa đêm.

Nhi giật mình, thức giấc.

- IM ĐI THẮNG KIA!!! CÁM MIỆNG NGỦ ĐI!!! - Thế Kì gào lên lần nữa. Những chú chim non bé nhỏ đang yên giấc trong tổ giật mình mở mắt kêu oe oe.

Khóe môi Nhi giật giật.

- CẬU CÚT VỀ PHÒNG CẬU NGỦ NHANH LÊN!!!

- Tôi canh cậu. LẤM MỒM QUÁ!!! ĐÂY LÀ NHÀ TÔI NGHE CHƯA???

- CHƯA!!!

- NHÀ TÔI!!!

- BIẾN NHANH!!!

- NÍN NHANH!!!

Nhi thộn mặt ra, mắt nó đờ đẫn, trên trán còn xuất hiện vầng đen xám xịt. Nó bật dậy, bước xuống giường, xỏ đôi dép bông ảm. Thù lù bước ra khỏi phòng.

"Cạch!"

Cửa phòng bật mở. Hướng đôi mắt vào trong, hai chàng thanh niên xung phong ra trận đang giăng co, cẩu xé trong phòng khựng lại, không hứa hẹn đồng loạt quay lại nơi cô gái đang đứng lù lù ngay trước cửa phòng, mái tóc đen dài rũ rượi xõa xuống che luôn phần nào đôi mắt đánh lại hắc ám.

- Ha... ha... Nhi. Chào buổi sáng.

- Ha... ha... sáng tốt lành!

"BINH! BÓP! RẦM! BỤP! BÓP! BÓP! BỤP! BÓP!"

Nhi bước ra khỏi phòng. Để lại hai thằng cha hách dịch nằm lăn nằm lóc trên sàn. U đầu bể chán, máu mũi tràn lan. Nó vỗ tay phủi bụi, nhếch môi một cái trông đáng gờm.

- Hừ! Rú tôm thật.

...

- Chuyện là vậy đó!

Kể xong, Nhi khẽ nhe răng ban tặng nụ cười tà ác cho Lam. Lam rùng mình, nhỏ khẽ nuốt nước bọt. Vì nhỏ không tin con bạn trước mặt mình lại đáng sợ đến vậy. Nhi!! Ngầu hết sức.

- Hờ... - Nhỏ cười xả lả, trót nghĩ đến số phận đáng thương của hai anh chàng đẹp trai. Ôi thần tượng của nhỏ! Idol của nhỏ còn đâu! - Thế... hai người kia... sao rồi?

- Chắc chỉ dán vài băng keo lên mặt thôi. Chả đáng bận tâm đâu.

- Hơ hơ... chắc... chắc vậy...

- Mà Lam - Đang ngồi nhai ngấu nghiến miếng bánh mì, Nhi lên tiếng hỏi. - Nhắc mới nhớ. Hôm qua sao tôi không thấy bà nhỉ?

- Tôi ốm từ hôm chủ nhật, nằm liệt giường đây nè. Ở nhà hoài cũng chán nên hôm nay tôi đi học luôn.

- À. Gì mà liệt giường. Ngưng dùng biện pháp nói quá đi má ơi!

Nhi nói độ châm chọc, hừ mũi tặc lưỡi vài cái bởi độ phóng đại quá mức của con bạn. Rồi cả hai đứa lại tiếp tục sự nghiệp ăn đang dang dở của mình.

- Mà nghe chưa?

- Đúng rồi. Con nhỏ ăn cắp.

- Thế mà chị đại không xử nó nhỉ?

- Mặt nó dày thật. Còn dám lên trường.

- Nếu là tao, chắc tao sẽ tự tử vì nhục mất!!! Hahaha.

Lại là những lời dèm pha. Những phát ngôn hùa theo số đông. Nhi khựng người trong vài giây nhưng rồi vẫn tiếp tục ăn. Nó cứ cúi gằm mặt che đi đôi mắt long lanh đang ngăn ngán nước mắt của mình với ý định "bơ đi mà sống". Nhỏ Lam khó hiểu, nhỏ đảo mắt quanh căn tin. Chưa nói đến nhân viên, hầu như người trong căn tin đang bàn tán xôn xao về nó. Mà vụ gì? Sao nhỏ không biết? Nhỏ đang tự thắc mắc trong đầu với ý định có nên hỏi Nhi hay không vì giờ đây trông nó có vẻ gì đó tui thân đến lạ.

Đột nhiên những lời nói xì xào nhỏ dần rồi tắt lịm. Nhi và Lam đều hướng mắt về phía cửa căn tin. Là Trương Ái Vân. Mắt Nhi mở to, có vẻ gì đó vui mừng vì vốn dĩ nó vẫn tin Ái Vân là người tốt, vì Ái Vân không hề nghi ngờ nó. Trương Ái Vân bước đến bàn Nhi và Lam đang ngồi. Mọi ánh nhìn dường như không dời cô nửa bước. Đứng trước Nhi, Ái Vân nhếch môi cất tiếng:

- Cô vẫn còn đủ kiên cường để ngồi đây ăn ngon lành sao?

- Tôi không sao. Cậu là người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện, cậu là người tin tưởng tôi nên tôi vẫn chịu đựng được. - Nhi mỉm cười và dường như Lam ngồi bên cạnh chả hiểu cù khoai gì cả. Vậy nên, cách tốt nhất của nhỏ là ngồi nghe. Trương Á Văn nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống, cô bắt chéo chân, ngả người ra phía sau. Đôi mắt và giọng nói dường như có sự thay đổi khác thường.

- Vậy sao? Tôi tin tưởng cô sao? Đáng tiếc thật. Trong mắt tất cả mọi người ở đây, kể cả tôi. Cô, vẫn là kẻ, ăn cắp!

Lam sững sờ người, hàng mi nhú lại như chứa bao sự tức giận. Nhi chờ người đi, đáy mắt như chứa gì đó âm ứ, nhoe nhoẹt. Tai nó ù ù, văng vẳng, bập bùng bên tai chỉ là những tiếng cười kinh bi. Trong lòng Nhi giờ đây chỉ giẫy nảy lên một câu hỏi duy nhất: Rốt cuộc, Trương Á Văn thật sự nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Có Chứng Minh Được Mình Vô Tội?

- Nhi! Nhi! Ăn cắp là sao thế? Có chuyện gì xảy ra vậy? - Lam vẫn đang trong trạng thái lo lắng, quay sang phía cô gái đang ngồi im như pho tượng, lay mạnh người nó hỏi tới tấp. Tâm trạng của Nhi lúc này thật sự hỗn loạn, đầu óc nó quay cuồng trong những câu nói dè pha của mọi người trong căn tin. Đến khi thoát khỏi cơn hỗn độn đó nó mới giật mình. Vậy ra, Trương Á Văn hoàn toàn khác xa những gì nó nghĩ.

Một giọt nước mắt khẽ chảy từ khe mắt xuống hai gò má.

- Cho nó một trận luôn đi!

- Tao ghét nó từ khi nó mới chuyển vô rồi.

- À. Thấy nó quen hẳn cả ba hotboy cơ mà.

- Chắc chắn. Chỉ là ổng ẻo, giả vờ dễ thương để được lấy lòng thôi.

Giọt nước mắt chảy xuống từ từ, đọng lại trên chiếc cằm nhỏ gọn, nó như cố kìm nén để ngăn tiếng gào khóc trào ra. Nhi cắn môi, hai đôi lông mày nhăn nhó bỗng nhiên dãn ra một cách khó hiểu. Đôi mắt nó ánh lên nét long lanh của những bông nước mắt sắp ứa ra.

Phía trên, nơi tầng hai của căn tin trường. Ánh mắt ai đó luôn dõi theo bóng dáng cô gái. Là Trần Nhật Vũ. Ánh mắt hắn ta như chứa cảm xúc xáo trộn, tức giận, thương xót, đau lòng và cơn cảm xúc hỗn độn đó đang đánh thẳng vào trái tim đau nhói kia khi tự nghĩ rằng bản thân mình thật quá vô dụng.

- TÔI KHÔNG ĂN CẮP!!!

Giọng nói như tiếng gào thét hết sức xé toạc âm thanh chỉ trở của mọi người xung quanh. Mọi thứ dường như trở nên yên lặng đáng sợ. Tia nhìn trên tầng hai chợt khựng lại, hàng mi của Vũ co rúm lại nhìn về nơi cô gái gần như trở nên tuyệt vọng.

- TÔI THẬT SỰ KHÔNG ĂN CẮP MÀ!!! - Nước mắt bên khóe mắt Nhi cứ thế trào ra, nức nở. Càng gào thét trong tuyệt vọng, nước mắt càng trào ra nhiều hơn như rửa sạch những uất ức trong lòng đó giờ Nhi phải kìm nén. Nhi đưa tay lên cô lau nước mắt, cố tiết chế cảm xúc để phải tự dối lòng mình. Nhưng nó không làm được, mặt nước mắt rơi nài, miệng nó vẫn gào lên. - TÔI KHÔNG ĂN CẮP!!! TẠI SAO MỌI NGƯỜI KHÔNG TIN TÔI HẢ??? TÔI ĐÃ NÓI TÔI KHÔNG ĂN CẮP!!! TÔI KHÔNG ĂN CẮP!!! LÀM ƠN!!! AI ĐÓ TIN TÔI ĐƯỢC KHÔNG??? TÔI THẬT SỰ KHÔNG ĂN CẮP!!!

Từng tiếng gào khóc của Nhi như lưỡi dao cứa vào tim Vũ vậy. Hắn cảm thấy đau lòng khi Nhi đang rơi vào tuyệt vọng và cố chứng minh mình vô tội, lúc này trông Nhi thật mong manh, yếu đuối. Nhưng chỉ đứng đó gào khóc, nước mắt chảy hàng dài vẫn chỉ là con số không và sẽ chẳng ai tin nó cả. Hắn quay gót, khẽ lạng lạng bước đi.

- Chứng minh mình vô tội à? - Ái Văn chợt bật tiếng, theo sau là cái nhếch môi, nhún vai thờ ơ như mang đầy sự giễu cợt, sự coi thường. Đột nhiên Ái Văn đứng dậy, từ từ bước đến gần Nhi. Cô cúi xuống, ghé sát vàng tai đang đỏ ửng của Nhi. Ái Văn khẽ nói nhỏ.

- Sẽ chẳng ai tin cô đâu, không một ai cả. Vì tôi, tôi là người duy nhất biết cô vô tội.

Nhi tròn mắt. Đáp lại sự ngạc nhiên đó chỉ là cái nhún vai và một nụ cười nửa miệng đều giả. Ái Văn định bước đi, nhưng cô chợt khựng lại khi nhớ ra điều gì đó.

- A. Quên nữa. Tao còn chưa đáp lễ lại mày vì mày dám lòn vồn trước mặt Nhật Vũ. Cái tát lần này coi như quà đáp lễ luôn nhé!

Vừa dứt lời, Trương Á Văn giơ tay, mọi người trong căn tin gần như nín thở, Lam còn ngạc nhiên và sững người hơn nữa khi nhỏ chỉ biết đứng nhìn đôi bàn tay kia chuẩn bị giáng xuống cô bạn của mình. Giây phút đôi má Nhi chuẩn bị ăn một cái tát giáng trời, Nhi nhắm tịt mắt lại...

"Bép!"

Giây phút căng thẳng trôi qua. Mọi người ai cũng há hốc, nhất là Lam và đặc biệt là Nhi. Còn Trương Ái Vân hoàn toàn bất ngờ, cô lập tức nổi giận, mặt Ái Vân đỏ ửng lên và đôi mắt dường như biến thành hình lưỡi lam sắc bén.

- Cậu là ai? - Ái Vân lạnh lùng lên tiếng. Kẽ liếc nhẹ cánh tay của cô đang bị thằng con trai trước mặt nắm chặt, thằng đó nhanh chóng thả tay, sau đó là một nụ cười nhe răng và một bộ mặt ngây thơ vô tội.

- Aa... xin lỗi. Tôi chỉ muốn làm anh hùng tí thôi.

- Lâm Khiêm Bảo?! - Nhi khó hiểu, ừ thì khó hiểu thật, vì thằng cha đại ca này tự xưng lại có mặt ở căn tin của trường này?

- Chào! Tình cò nhĩ?

Nói rồi Lâm Khiêm Bảo quay sang Ái Vân, một nụ cười đậm chất lãng tử xuất hiện khiến Trương Ái Vân có chút sững sờ, thêm một vài bạn nữ trong căn tin cũng không tránh khỏi trái tim đang đánh động rộn ràng rạo rạo. Còn Nhi, nó thù lù nhìn hằm, à, ra là chiêu tán gái của thằng cha này. Khiêm Bảo chợt bật tiếng.

- Má dạy con gái bạo lực lớn lên không ai yêu đâu. Về nhà mà chải tóc, ngâm thơ, ngắm hoa, bắt bướm đi cô bé à!

- Gì? - Trương Ái Vân nhăn mày, khuôn mặt bỗng chốc đỏ rực. Mọi người xung quanh khẽ tùm tùm cười. Cô nhanh chóng lấy lại hình tượng, mỉm cười nhẹ nhàng như gái nhà lành. - Không liên quan. Hết chuyện rồi, mọi người ở lại ăn uống vui vẻ!

Sau khi quay gót bước đi, Ái Vân không quên vẫy tay ra hiệu tạm biệt, động tác sang chảnh tí xiu. Trương Ái Vân ra khỏi căn tin, mọi người dần dần tản ra, ai nấy một việc và hầu như chẳng quan tâm đến việc vừa rồi nữa. Tuy nhiên, vẫn còn vài tiếng xì xào về Nhi chưa được đập tắt hẳn.

- Cảm ơn! - Lam vừa chạy đi tính tiền Nhi mới lên tiếng, giọng nói nó đã lạc đi hẳn do ban nãy hét nhiều quá.

- Hừ. Không có gì. - Lâm Khiêm Bảo bỗng nhiên ra dáng du côn chút xiu. - Mà này, cô đúng là cái thể loại không nào đó hả?

- Gì? Gì?

- Sắp bị tát rồi vẫn đứng như trời trồng được. Não cô là não phẳng hay não tôm vậy?

- Này này! Thằng kia! Lâm Khiêm Bảo! Giúp thì giúp rồi anh đừng thay đổi một cách trắng trợn như vậy nhá! - Nhi cắn môi. - Tôi rút lại câu "cảm ơn" khi này. Đâu điên mà cảm ơn thằng đại ca điên.

Nói rồi Nhi thẳng thừng bước đi, mặc cho khuôn mặt kia đang trừng trừng đôi mắt. Lâm Khiêm Bảo há hốc.

- Cái gì? Thằng đại ca điên? Con nhỏ não tôm kia!!!

*****

Tan trường.

Sau khi mọi người về hết, Nhi mới lững thững ngồi dậy. Tự xưng bây giờ nó chẳng còn cảm hứng để nói chuyện với người khác nữa, nó chỉ muốn ở một mình thôi.

Đang sắp tập vở vào cặp, tự xưng lòng nó nao nao khó tả. Nhớ đến tháng ngày ở cùng ba mẹ, học một ngôi trường tuy nhỏ nhưng toàn là những tiếng cười, những kỉ niệm ấm áp. Bỗng chốc Nhi thấy nhớ nhà, muốn được về nhà, nó muốn quên đi những chuyện không vui ở đây, giữ nó trong đầu, thật chẳng hay tí nào.

- Quên đi quên đi quên đi!!!

Nhi ôm đầu lắc lắc, ôm đầu lắc qua lắc lại cho thông được não. Nhưng chợt có gì trống trống, nó sờ vào vành tai mình, đột nhiên Nhi trợn mắt, nó lại sờ xuống nơi xỏ khuyên tai.

- Ó! Bông tai??? - Nhi giật mình, trong đầu thoáng nghĩ đến khi nó ở căn tin. - Có phải bị rút lúc đó không nhĩ? Haizzz....

Vác chiếc cặp trên vai, rảo bước trên hành lang trường, nó thở dài não nề. Đúng là xui hết lần này đến lần khác. Đôi khi nó hay nghĩ quẩn, hay là bây giờ đập đầu vào tường để mất trí nhớ luôn nhĩ?

Bước xuống tầng 1. Từ xa, Nhi nghe văng vẳng bên tai như tiếng đàn Piano, vẫn còn người ở lại đây đánh đàn cơ à? Là căn phòng dạy đàn của trường đây mà. Khẽ núp sau cánh cửa, hình bóng chàng trai ngồi bên chiếc Piano, từng ngón tay thon dài lướt nhẹ trên từng phím đàn, nét mặt thật tuyệt hết sức.

- Trần Thiên Nam... - Nhi mấp máy đôi môi nói nhỏ. Mái tóc mềm mượt của Nam xao động theo nhịp gió như hòa quyện vào cả bản nhạc cậu đang chơi. Trông ngầu hết sức.

- Nè nè! Lâu rồi anh chưa dạy đàn cho tôi đấy!

Bản nhạc kết thúc. Nhi nhanh chóng bước vào, mồm miệng huyên náo như thường. Nam cũng đã biết trước sự có mặt của nó lâu rồi nên chẳng bất ngờ là gì. Cậu ta bật tiếng phán câu xanh rờn:

- Hôm qua cô đâu ở nhà.

- À... ờ... đúng rồi.

- Hôm qua cô ngủ ở đâu? Công viên? Ghế đá? Ngoài đường? Hàng công?

- Gì mà tôi nổi hằm cầu. Tôi ngủ ở nhà Thế Kì. - Khuôn miệng Nhi méo xệch khi nghe Nam hỏi như vậy, có một sự điên không hề nhẹ.

- Vậy à? Vũ cũng ở đây cùng cô?

- Ờ. Lâu lâu hẳn bị nổi hứng ấy mà. Đúng là rảnh quẩn. Haha. - Tiếng cười ngượng ngạo của nó nhanh chóng tắt lịm. Cười xong mới biết mình ngu, có buồn cười đâu mà tự dưng nó ngồi cười khì thế vậy chứ? - Anh hay đến phòng dạy đàn lắm à?

- Cũng thi thoảng.

- Tự dưng cảm thấy chán đời... - Nó khẽ nói nhỏ. Thở dài một cách nặng nề, nặng trĩu.

- Cô nói gì?

- Không. Không có gì. - Nhi gặng nở nụ cười. Hành động thiếu tự nhiên của nó khiến cậu rất tức, cậu nhú mày.

- Cô khóc nhiều đến vậy à?

- Khóc gì? Làm gì có!

Trần Thiên Nam im lặng, vì có nói nó cũng chối cho tới cùng cho coi. Không hẳn là cậu, vì ai nhìn vào cũng biết Nhi vừa mới khóc. Khóc mắt nó sưng húp lên, mũi đỏ ửng, đôi hàng mi lại ướt nhòe nhoẹt do thấm đầy nước mắt. Có lẽ, nó đang thật sự cô đơn?

- À, đúng rồi. Nam, trên đường hành lang cậu có thấy đôi bông tai nào có hình ngôi sao không?

- Bông tai? - Nam nhú mày. Một lúc sau cậu mới lên tiếng. - Vậy đó là của cô à?

- Vậy, vậy cậu nhìn thấy bông tai của tôi hả??? - Mắt Nhi sáng lên như đèn pha ô tô. Đôi mắt chăm chú nhìn Nam đang lôi từ trong túi ra chiếc khuyên tai y như của mình. Nó mừng quýnh lên, vội nhận lấy bông tai. Đó là quà sinh nhật năm ngoái của mẹ, nó không thể để mất được. - Cảm ơn anh!!! Trời ơi, cảm ơn anh nhiều lắm luôn!!! Nếu mất thứ này chắc tôi chết mất!!!

- Không có gì. - Nam khẽ mỉm cười.

- Mà, anh nhặt được nó ở đâu thế?

- Đây.

- Đây? Phòng Piano hả?

Nhi nghiêng đầu, bộ não bắt đầu hoạt động nặng hơn, phòng dạy đàn?

"Tuệ Nhi, em xuống phòng dạy đàn lấy cô xấp giáo án, tiện thể ghé qua phòng giáo viên xem có thầy thể dục ở đó không nhé!"

"Dạ vâng ạ!"

"Thầy thể dục không có thì em về báo với lớp nghỉ tiết thể dục nhé!"

"Vâng! Thưa cô em đi!"

- Sau đó, cô vô tình làm rớt bông tai ở đây? - Nam vặn hỏi khi nghe Nhi kể lại.

- Ờ ờ! Hôm đó là hôm lớp mình được nghỉ thể dục đó. Hình như thầy thể dục về nhà có việc thì phải.

- Tiết thể dục? - Nam đắm chiêu suy nghĩ, đôi mắt lạnh lùng thường ngày giờ đây nghiêm túc đến lạ. - Chính là ngày hôm đó... - Trần Thiên Nam bỗng nhiên quay mặt xuống cuối góc lớp, hướng đôi mắt lạnh lẽo lên trên tường nhà, camera! Thiên Nam "hừ" lạnh một tiếng khiến Nhi dựng đứng tóc gáy. Khuôn mặt cậu ta tỏ ra thích thú đến lạ. - Đúng là đây...

Chương 33: Phơi Bày

Ngồi trong công viên, ngắm nhìn không khí ẩm đậm bủa vây màn sương đêm, Nhi nhăn mặt cúi xuống xoa xoa cái bụng đói meo của mình. Tâm trạng hiện giờ của nó tồi tệ hết sức. Nó không muốn vác mặt về biệt thự nữa khi phải đối diện với những con người không tin tưởng mình. Trưa nay tại căn tin, nó đã thấy Vũ quay gót bước đi ngay khi tiếng gào trong tuyệt vọng của Nhi vừa dứt. Chẳng phải cho dù gào đến đứt hơi, cho dù nước mắt dần dựa hấn vẫn không tin nó sao?

- Tối nay về thăm ba mẹ vậy...

Nó thở dài, từ từ đứng dậy bước đi với một khuôn mặt biểu cảm nặng nề vô đối, lòng tự than trách số phận, chẳng lẽ kiếp trước nó ăn ở thất đức lắm sao?

Nhi cứ thần thờ bước đi với vô vàn suy nghĩ lông bông trong đầu, không may vai nó đụng trúng vai của một thanh niên cao lớn. Hấn ta với đám bạn hấn đang nói chuyện, cười đùa một cách hách dịch cũng phải thay đổi sắc mặt một cách nhanh chóng.

- Mày đi đứng kiểu gì thế hả? Không nhìn đường à? - Thăng bị Nhi đụng trúng tỏ vẻ khó chịu. Còn Nhi nó vẫn buồn rầu, quay lại phía hấn khề cúi người như chẳng bận tâm.

- Tôi xin lỗi.

- Ê mày, nhìn con này xinh phết đấy. - Một thằng khác trong đám lên tiếng, xoa cằm rồi nở nụ cười man rợ.

- Tao cũng thấy vậy...

- He... hee... - Rồi chúng nó đua nhau liếc mắt đưa tình. Đứa nào trên môi cũng vờn vện một hàng răng "trắng" kèm thêm chất cười dề xòm.

Sau khi cúi đầu xin lỗi một cách lịch sự nhất có thể của nó, Nhi lại lững thững quay gót bước đi nhưng cánh tay nó đã nhanh chóng bị bàn tay to lớn của ai nắm chặt lại.

- Kia cô em, sao vọt lẹ thế? Đi chơi với tụi này một đêm đi!

Nhi khề nhúu mày, đưa mắt nhìn xuống bàn tay bản thủ của thằng trước mặt. nó đã lịch sự như thế rồi mà mấy bọn này đáp lễ kiểu vậy đây hả? Nhi khề ngược mặt, nở nụ cười thân thiện vô đối.

- Ahihi. Mấy thằng rảnh! Xàm!

- Mày vừa nói cái gì đấy hả? - Tên đó tròn mắt, vành tai đỏ lên, mấy thằng bên cạnh khuôn mặt cũng đã chuyển màu nhanh chóng. Đồ ngầu giận dữ. Còn Nhi vẫn cứ đứng đưng như thường.

- Này. Nếu có rảnh thì chúng mày nên về nhà lo mà học bài đi. À không, nhìn bọn bây cao lớn thế này chắc không còn đi học đâu nhỉ? Vậy thì chúng mày về nhà chăn bò cũng được.

- Im mồm đi con khốn!!! - Hấn táo bạo rống lên rồi đẩy Nhi ngã cái rầm xuống đất. Mông nó tiếp đất một cách đầy vi diệu, đau ê ảm. Nó phui hai bàn tay trầy xước, Nhi ngẩng mặt lên tròn mắt nhìn đám hách dịch kia.

- Mày còn trừng mắt được nữa à? - Hấn nói, chân hấn vừa giơ lên nhắm thẳng vào thân hình nhỏ bé vẫn đang ngồi bẹp dưới đất. - Để xem mày còn trung ra bộ mặt khốn nạn này được nữa không.

Khoảnh khắc đáng nhớ của đêm nay, chân hấn chuẩn bị đạp lên người Nhi gằn trong gang tấc.

- Dừng lại!

Giọng nói lạ lẫm từ sau bọn nó phát ra khiến hấn dừng ngay cú đá chuẩn bị đáp đích. Giữa bóng tối mù mịt, một thân hình cao lớn từ từ xuất hiện, một chàng trai hùng dũng, oai vệ bước đến. Mấy thằng hách dịch đồng loạt quay lại. Nhi khề chống tay đứng dậy, hai đôi lông mày của nó đang co lại nhăn nhó vì đau từ từ giãn ra, đôi mắt nó vẫn đang gián mắt vào chàng trai ấy.

- Úc hiệp gái nhà lành. Gặp tao mà không chào, chúng bây chưa biết đến Lâm Khiêm Bảo là thằng nào à?

Chàng trai kia nhúu mày. Còn Nhi lại tròn mắt. Nó không nhìn lầm thật chứ, là thằng cha Khiêm Bảo.

*****

- Trần Nhật Vũ!

Vừa mới sách cặp vào lớp, Lam đã phóng như bay đến trước mặt Vũ. Tay nhỏ đập rầm rầm xuống bàn đánh thức giấc ngủ ngàn vàng của Vũ. Mà, hẳn có ngủ thật đâu, chỉ là nhắm mắt hưởng thụ tiếng nhạc thôi.

- Chuyện gì? - Vũ bỏ tai nghe xuống bàn, song, nhàn nhạt đáp.

- Nhi đâu rồi? Tôi có chuyện muốn nói với Nhi. Sáng giờ tôi không thấy Nhi đâu cả. Cậu không đi cùng Nhi à?

- Tại sao tôi phải đi cùng con nhỏ đó. - Hắn nói rồi khẽ nhướn mày, ngả người ra phía sau. Đôi mắt hắn dường như đang suy nghĩ về một điều xa xăm nào đó.

- Rốt cuộc là cậu có biết Nhi ở đâu không? Tôi gọi điện mãi mà bà không bắt máy nè! Vũ! Vũ! - Mặc cho Lam kêu gọi muốn dứt cả hơi nhưng phía thiếu gia đối diện vẫn chẳng có động tĩnh gì.

- Có lẽ nhọc quá, đi tự từ rồi cũng nên. - Chợt giọng nói của Hoàng Liên Châu vang lên, ả ta bước đến, khoanh tay trước ngực một cách "điệu đà" hết sức có thể. Đôi lông mày của ả kia khẽ nhăn nhó. Lam tức giận phản bác.

- Cậu thôi đi. Cho dù cậu có quyền thế lớn mạnh thế nào tôi cũng không cho cậu nói Nhi như thế.

- A. Lớn tiếng nhỉ? - Liên Châu khẽ co ro mình lại giả vờ sợ hãi, song ả lại cười khúc khích khiến hai con đi bên cạnh cũng "khúc khích" theo. - Chẳng phải là đùa ăn cắp đó sao? Nó như vậy cũng đáng, nhỉ?

"Rầm!"

- Vũ...

Liên Châu sợ hãi lấp bắp, đôi mắt ả kinh hoàng nhìn thiếu gia Nhật Vũ đang nổi giận đùng đùng. Lớp học nay đã quay trở về với sự tĩnh lặng. Cùng lúc đó, Trương Ái Vân bước vào cửa lớp. Không khí lớp học sặc mùi tà khí xông thẳng vào mũi Ái Vân.

- Chuyện gì thế? - Ái Vân bước đến bàn Vũ, cô ta lại giả vờ thánh thiện trước mặt Vũ nữa. Nhìn ngứa gan thật.

Vũ từ từ ngồi xuống. Con giận cũng từ từ nguôi ngoai. Tại sao hắn lại nổi giận vì một con nhỏ như thế chứ?

- Không có gì.

- Là chuyện của Nhi nữa hả? - Ái Vân gắng hỏi Vũ. Nhưng đáp trả lại cô chỉ là một sự im lặng. - Thật ra, chuyện của Nhi em cũng không muốn nhắc đến làm gì nữa. Cứ để nó trôi qua đi là được.

- Trương Ái Vân. Chị đại của trường ta từ khi nào lại "nhân từ độ lượng" như thế chứ?

Liên Châu chen ngang ngay lập tức, ý định của ả như đang nói móc Ái Vân, muốn chọc điên cô ta. Trương Ái Vân nhướn mày, cô đánh mặt lại, song chắc lưỡi một cái đầy chua ngoa. Còn Vũ và Lam bấy giờ vẫn đang im lặng.

- Hoàng Liên Châu nói đúng lắm.

- Đúng rồi. Ái Vân đừng bao giờ tha thứ cho một đứa ăn cắp.

- Huỳnh Tuệ Nhi là một đứa ăn cắp.

- Nó là đồ ăn cắp...

Cả lớp gần như đã nhao nhao lên trước độ lương thiện của Trương Ái Vân mà đâu ai biết rằng, cô ta hoàn toàn ngụy tạo. Chỉ là hai từ "ăn cắp" thôi nhưng đối với 3 con người, à không, 4 con người kia đang dấy lên cơn thịnh nộ như muốn bộc phát.

- HUỲNH TUỆ NHI HOÀN TOÀN VÔ TỘI!!!!

Lam gào lên, đầu cô như bốc hỏa thay cho Nhi bây giờ. Lớp học huyền ảo lại một lần nữa trùng xuống yên lặng đến đáng sợ.

- Tại sao cậu khẳng định điều đó.

- Ủ. Cậu có chứng cứ không?

- Đừng có đứng đó mà nói xuông. Sẽ chẳng ai tin đâu.

- Tôi có chứng cứ. - Giọng nói Lam lại một lần nữa cất lên khiến cho hai chàng trai đang gục đầu kia cũng phải ngược nhìn. Cả lớp khựng người lại, riêng chỉ có Ái Vân là nhướn mày khó hiểu. Câu nói của Lam vừa dứt cũng chính là lúc cô giáo chủ nhiệm của lớp vừa đến.

- Em đang làm gì trên đây thế Lam?

- Xin lỗi cô. Cho em mượn lớp một chút.

...

...

Màn hình trình chiếu được bật mở. Cả lớp đều ồ ạt mở to mắt ra mà xem, sự có mặt của một cô gái bị cho là kẻ "ăn cắp" xuất hiện trên màn ảnh. Lam lại bật tiếng.

- Ngày Trương Ái Vân bị mất tiền chính là hôm chúng ta được nghỉ tiết thể dục đúng không?

- Đúng. Và hôm đấy cậu ta không có mặt ở sân tập trước khi được thông báo nghỉ tiết. - Một thằng nam sinh đứng dậy phát biểu ý kiến.

- Đó chính là minh chứng Nhi vô tội. Đây là video do camera của phòng dạy đàn quay được. Phút đấy, giờ đấy, ngày đấy đều có ghi rõ. - Nói rồi Lam chợt quay qua hỏi cô chủ nhiệm. - Thưa cô. Có phải hôm đó cô nhờ bạn Nhi xuống phòng dạy đàn lấy cô xấp tài liệu phải không ạ?

- Ừ. Cô nhờ em ấy qua phòng giáo viên tìm thầy thể dục nữa. Nhưng sau đó, thầy gọi báo cô nghỉ tiết thể dục nên cô chạy xuống thông báo với các em luôn.

- Ok. - Lam vỗ tay. - Vậy là rõ rồi. Nguyên đầu tiết thể dục hôm đó, Nhi đều không có mặt trên lớp học này. Bạn nào muốn chắc chắn có thể xuống luôn phòng giáo viên kiểm tra camera. Vậy có thể chắc chắn, Nhi không phải là kẻ ăn cắp, và lí giải cho nguyên nhân vì sao tiền của Trương Ái Vân lại nằm ở chỗ Nhi thì tôi có thể khẳng định rằng, Nhi bị hãm hại.

- Hãm hại ư?

- Thật không vậy?

- Ôi kinh khủng quá. Ai lại ác vậy chứ?

Sau khi nghe màn diễn thuyết đầy táo bạo của Lam, dường như tất cả mọi người đã hiểu ra được mọi chuyện. Vũ và Thế Kỳ dường như có chút gì đó gọi là hối hận. Họ đã tin tưởng Nhi, nhưng họ lại không đủ dũng khí để đứng ra bảo vệ Nhi trong tình cảnh đó.

- Cả lớp trật tự đi. Về chuyện của Nhi cô không truy cứu nữa. Cô biết Nhi không phải là người như vậy. Còn về chuyện hãm hại mà Lam nói, lớp không nên bàn tán về nó nữa, cô muốn chuyện này lắng xuống. Cô hi vọng lần sau lớp ta sẽ không có những trường hợp như thế này nữa.

Lam khẽ thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí của lớp ngày thường đã được lấy lại hoàn toàn. Lam cảm ơn cô rồi quay xuống lớp, nhỏ đưa ánh mắt nhìn Nam mỉm cười.

Còn Trương Ái Vân khẽ cúi đầu xuống, có chút gì đó gọi là tụt hứng. Tay cô ta nắm chặt lại nổi lên gân guốc xanh lè. Cô ta bỗng đánh mặt lại. "Khốn kiếp!"

*****

Tại một căn biệt thự tuy nhỏ nhưng đầy nét quý tộc. Trong một căn phòng cũng nhỏ nhưng "quý sò tộc" không kém.

"Phịch!"

- A.

Một tiếng "a" chợt vang lên trong tích tắc ngắn ngủi. Nguyên nhân của từ "a" đó là do sự thiếu cẩn thận, hoặc cũng có thể nói là do sự kém may mắn khi ngủ của một con nhỏ nhà quê.

Tình hình là Nhi đang nằm bẹp dí dưới đất, lồi luôn cả cái chân bông êm ấm và cả một cái gối ôm bự chẳng xuống nền nằm cùng. Sau vài giây ê ẩm mình mảy, nó chẹp chẹp miệng ngủ tiếp.

- Cô còn chưa dậy hả? - Sau tiếng "cạch" mở cửa là một giọng nói cất lên, tiếng bước chân cộp cộp tiến gần về phía chiếc giường. - Trời ạ. Té xuống giường luôn hả? Siêu nhân vậy.

- Hm... ba hả? Giọng ba sao nay nghe trầm ấm thế? Để con ngủ thêm nữa nhé! - Nhi nói trong mơ màng rồi lại chẹp chẹp miệng lần hai.

- Mớ đây hả? Nhìn bự khủng khiếp. Cái giường rộng lớn thế này mà té xuống được cũng tài. - Lâm Khiêm Bảo nhẹ nhàng nhấc bổng nó lên nhưng nó cứ ngỡ đây là cách tay săn chắc của ba đang bế nó lên. Nhi mở tiếp.

- Sao hôm nay ba tốt bụng dữ... hôm nay ba soái ca quá... hơ hơ...

"Bụp!"

- A. Ui ya!!!

Lâm Khiêm Bảo nhấn tâm thả nó rơi bụp xuống nệm, may mà nệm êm chứ không nó bị gãy xương luôn chứ chẳng chơi.

- Tỉnh ngủ chưa cô bé?

Đến lúc này nó mới ngờ ngợ, đôi mắt Nhi còn híp lại khó khăn lắm mới mở ra được bỗng nhiên co rúm. Nó nằm dưới nệm mà miệng há hốc, mắt lơ dờ chỉ chờ trò.

- Hớ??? Hớ??? Thôi yên thiếu của ba đây sao??? Ngầu lòi vô đối.

- Gì thế này? - Lâm Khiêm Bảo thộn mặt ra nhìn, trên đầu hấn nổi lên cả một vầng hào quang đen xì. Hấn ta bặm môi. - Dậy mau!! Dậy mau!!! Con nhò kia!!! Dậy mau!!!

Vừa rú lên hấn ta vừa lắc lắc người Nhi đến điên đảo. Làm thế này đứa nào vẫn ngủ được thì quá siêu cấp. Nhi thông nào, do lắc nhiều quá ể mà. Thấy hấn, đôi mắt đang lơ dờ của nó bỗng nhiên tròn tròn.

- LÂM KHIÊM BẢO!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sẽ Có Ngày Chết Vì Đói

- Chó Bảo!!! Anh làm gì trên giường của tôi thế hả???

Nhi ngồi dậy la lên í ới như mấy con lợn bị chọc tiết. Sờ đi khuôn mặt cha Bảo quá chói lóa trong khi nó vừa mở mắt đón nhận ánh sáng mặt trời, rớt cuộc tay Nhi đã cho hấn khuôn mặt hấn ta ba cú đấm, mấy cái véo không biết, và cuối cùng là phang thẳng cái gối vào mặt hấn không thương tiếc.

Lâm Khiêm Bảo điên là điên lắm rồi, hấn trừng mắt, cơ thể tỏa ra hàn khí cực lạnh ngay khi hấn quăng thẳng câu nói rùng rợn vào Nhi.

- Cô im đi trước khi tôi trói người cô lại và treo lên trần nhà!

Nó hải luôn, câm nín.

"ọt... ọt..."

Bầu không khí vốn tĩnh lặng bỗng dung bị âm thanh kì quái từ đâu phát ra nghe đến ghê rợn. Không đâu xa lắm vì nó vốn phát ra từ trong bụng của Nhi, đã từ tối hôm qua đến giờ nó chưa có thứ gì nhét vô trong bụng rồi. Nhi tròn mắt, nó ngại, nó xấu hổ đến nỗi muốn cắn lưỡi tự tử hay chui vào ống cống cũng được. Nó cắn răng ngược lên nhìn Khiêm Bảo từ từ. Sau khi nuốt nước bọt chần tỉnh, nó phán.

- Hơ hơ. Bụng..

Lâm Khiêm Bảo nhìn có vẻ như không quan tâm, nhưng thật ra hấn muốn cười lắm nhưng vẫn cố nhịn. Đơn giản là cái bộ dạng của nó lúc này vừa hài hài vừa ngu ngu! Hấn là có Thế Kì ở đây, thẳng cha đó sẽ ngã ngửa ra mà cười như chưa bao giờ được cười quá.

- Bụng làm sao? - Hấn bày ra vẻ mặt nghiêm nghị như thanh niên xung phong vì tổ quốc. Đôi lông mày thanh tú nhíu lại.

- Thì.. bụng.. bụng.. nó vừa kêu đó...

- Kêu? - Khiêm Bảo tiếp tục nhíu mày như kiểu ta đây không hiểu gì hết.

- Ừ. Kêu...

- Kêu thì làm sao?

- Thì kêu chứ làm sao. Bụng tôi kêu đó...

- Thì sao?

- THÌ TÔI ĐANG ĐÓI ĐÓ THẮNG CHÓ!!!

***

- Nè! Tôi đang đói. Ít ra cũng phải cho tôi ăn sáng chút chút rồi mới đi học chứ! - Ngồi trong xe, Nhi ôm bụng nhăn nhó, nhưng mồm nó vẫn không thể nào ngừng hoạt động cho nổi.

- Nhà tôi không có dịch vụ cho ăn "phờ ruy". Ok? - Lâm Khiêm Bảo lạnh lùng phán luôn.

- Cơ mà tôi còn chưa tắm rửa gì hết. Bộ này tôi mặc nguyên ngày hôm qua đến giờ rồi đấy. Sao anh phải lên trường gấp gấp vậy chứ? Tôi nhớ là anh trên 18 rồi mà. À... anh bị ở lại lớp? Hèn gì, nhìn cái mặt lúc nào cũng thộn ra là biết học ngu rồi. Này! Tôi nói này giờ anh có nghe không thể? Thằng chó!

- Cô có tin tôi khâu miệng cô lại không? - Lâm Khiêm Bảo nhăn mặt. Chưa bao giờ hắn gặp một con nhỏ lấm mồm như nó, đã lấm mồm lại còn vô duyên.

- Nhưng mà... tôi không thích đến trường. - Giọng nói Nhi bỗng dưng trầm xuống, giấu nhem bên trong đó là một nỗi buồn khó tả. Lâm Khiêm Bảo khẽ im lặng, vài giây sau hắn lại bật tiếng.

- Chuyện ở căn tin?

- Mọi người chẳng ai tin tôi... - Nói đến đây Nhi bỗng cười gượng. - Buồn cười nhỉ? Chấn tại kiếp trước tôi ăn ở thất đức quá...

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, cứ tin tôi đi. Cô chỉ cần biết cô là Thạch Sanh và một ai đó sẽ là Lý Thông là được.

Tự nhiên thằng cha Khiêm Bảo trở nên tốt bụng đột xuất, nói xong hắn lại còn ban tặng cả một nụ cười đẹp chết người luôn. Phải gọi đây là một lời an ủi hay là một lời khuyên? Có tin tưởng được không nhỉ? Nhi chờ người đi trong chốc lát, nó đưa đôi mắt long lanh lấp lánh hiện rõ cả dòng chữ to tướng "Lâm Khiêm Bảo thánh thiện! Lâm Khiêm Bảo vạn tuế!" nhìn hắn. Nhi mỉm cười, đầu gật gật liên hồi.

- Ủ ừ. Cảm ơn anh. - Đang hăng hái gật đầu với bao cảm xúc, nó giật mình chợt nhớ ra một chuyện. - Nhưng tôi chưa tắm, quần áo bốc mùi lắm. Anh không biết đâu, tôi là một con người ưa sạch sẽ, chỉ cần không tắm một ngày tôi sẽ phát điên lên mất. Anh phải @#\$/^&*€\$%W!

Thế là suốt chặng đường từ nhà đến trường, nó chỉ biết nói, nói và nói. Nó nói bất chấp mọi thứ, nó nói bất chấp tất cả, nó nói như chưa bao giờ được nói. Ấy vậy mà Lâm Khiêm Bảo vẫn mặc kệ, chuyện lạ Việt Nam.

***

Xe Lâm Khiêm Bảo đậu trước cổng trường. Nhi thở cái phào một cái, nó sửa lại bộ đồng phục xong bước xuống xe.

Học sinh trong trường bắt đầu ngớ ngàng, lấm đũa còn lấy tay chỉ trỏ rồi thì thầm to nhỏ gì đấy. Nó đã quá quen với những chuyện như thế này rồi, đành giữ im lặng rồi tiếp tục bước đi. Nhưng nó đâu hay biết, những cánh tay chỉ trỏ, những tiếng bàn tán xì xào khi này chỉ vì Huỳnh Tuệ Nhi ngang nhiên đi cùng con trai nuôi của hiệu trưởng, Lâm Khiêm Bảo, hội trưởng hội học sinh nổi tiếng của trường bấy lâu nay.

- Ê ê, con nhỏ nổi tiếng của trường lấm đây này.

- Nghe nói nó được minh oan rồi, là ai hãm hại nó ấy.

- Giời. Ăn ở thế nào để bị người khác ghét rồi hãm hại thế chứ.

- Cũng phải thôi, lấm trai đẹp vây quanh nó quá mà.

Nhi vừa bước đi vừa khó hiểu. Họ đang nói đến nó sao? Minh oan là sao nhỉ? Nhi thù người ra rồi không hay biết gì khi sợi dây chuyền nó vốn đeo xưa giờ bị mắc vào chân ghế của những chồng ghế được xếp ngoài hành lang.

- A. Đau quá. - Nó khó khăn ngoái đầu nhìn lại để có lấy tay tháo sợi dây chuyền ra khỏi chân ghế.

- Vứt luôn đi. Lấy làm gì? - Hoàng Liên Châu đột nhiên xuất hiện, ả vớ tay giật mạnh sợi dây chuyền của Nhi một cách thô bạo.

- Trả lại cho tôi. - Nhi nhú mày, định tiến đến lấy lại sợi dây nhưng bị cánh tay Liên Châu đẩy lùi ra sau.

- Khoan đã, quý sợi dây này lắm sao? Thích nó lắm sao? - Hoàng Liên Châu nhếch môi, đôi mắt hiện rõ tia xảo trá. Rất nhanh chóng, tay ả vụt lên quăng mạnh sợi dây bay xuống bãi cỏ dưới sân trường. Rồi nét mặt của ả lại thay đổi nhanh chóng, ra vẻ như mình vô tội. - Ô. Tôi lỡ tay. Xin lỗi nhé. Cậu tự mà đi kiểm lại đi nhé.

Nhi bặm môi, trừng mắt nhìn Liên Châu, nó chẳng làm gì khác ngoài trừng mắt nhìn ả ta và nắm tay thật chặt để quên đi cơn giận dữ. Bỏ ngoài tai những gì mọi người xung quanh bàn tán, nó chạy thật nhanh xuống bãi cỏ mà ban này Liên Châu đã quăng sợi dây xuống.

"Cảm giác bị cướp mất người mình yêu thích cũng như bị tôi cướp mất sợi dây chuyền như thế này thôi. Nhưng tôi muốn mạnh tay hơn, là khiến cô phải mãi không bao giờ tìm lại được thứ cô đã mất nữa!"

...

Nhi chạy xuống dưới cầu thang rồi dồn sức chạy đến bãi cỏ. Nó phải nhanh chóng tìm cho ra sợi dây chuyền trước khi trống vào lớp.

- Cô ta biết lựa chỗ mà ném ghê.

Nhi nhăn mày nhăn mặt, chỗ này cô cây mọc cao hơn bình thường, muốn tìm được chắc phải cúi xuống bới từng chỗ may ra mới thấy. Đó là sợi dây nó đeo từ nhỏ, không thể nào làm mất được.

Nặng lên nhiều hơn, Nhi đứng dậy lấy tay che mặt. Bỗng nhiên cả thế giới trước mắt nó đều trở nên tối tăm mù mịt. Đầu nó ong ong như tiếng xoong nồi va chạm vào nhau. Nhi đã cố quá sức vì cả tối qua và sáng nay nó đều chưa ăn gì cả.

Cùng lúc đó, hai chàng thiếu gia nhà họ Trần bước vào cổng trường. Thấy nó, nét mặt cả hai bỗng nhiên mừng rỡ đến lạ kì.

Về phía Nhi, môi nó dần nhợt nhạt đi, mắt nó từ sụp xuống trước khi toàn thân nó đổ ụp xuống bãi cỏ.

"Bụp!"

Tiếng đáp đất vừa cất lên, học sinh xung quanh giật mình bu quanh đến Nhi. Cảm xúc lo lắng, tiếng hỏi han không ngừng.

Vũ và Nam nhanh chóng chen vào đám đông. Vũ vội vàng lao đến đỡ đầu nó lên.

- Nhi! Cô làm sao thế? Nhi! Tỉnh lại mau.

- Cô ta bị ngất. Nhìn môi nhợt nhạt thế này chắc do thiếu chất hoặc quá say nắng. - Nam ngồi bên cạnh dò xét kĩ lưỡng rồi đưa ra kết luận.

Đôi lông mày thanh tú của Vũ nhíu lại, hần sốt sắng, lo lắng không hiểu vì sao.

- Phải đưa cô ta đến phòng y tế! - Vũ vội vàng nhắc bỗng Nhi lên, bước đi trước bao con mắt ngưỡng mộ, ganh tị của đám nữ sinh trong trường. Thêm cả đôi mắt khó chịu của ai đó nhưng đã được giấu nhẹm đi phần nào.

...

"Rầm rầm!"

Tiếng sấm vang lên như muốn xé toạc cả bầu trời. Mưa mỗi lúc nặng hạt. Gió vù vù thổi bay cả nóc tôn của những căn nhà vốn đã trở thành khu ổ chuột.

Có mùi máu. Mùi máu thoảng nhẹ trong không gian nhưng đã nhanh chóng bị những hạt mưa che lấp. Máu đỏ loang lổ thành vũng...

Có tiếng khóc...

- Ba ơi! mẹ ơi! Ba mẹ đâu rồi? Ba ơi!!! Mẹ ơi!!!

- Huỳnh Tuệ Nhi? Con là Huỳnh Tuệ Nhi?

...

- Huỳnh Tuệ Nhi.

Đôi mắt to tròn của nó dần mở ra, trước mắt nó là Trần Nhật Vũ. Đôi bàn tay hần ta đang lay nhẹ vai nó, đôi mắt đang lo lắng kia nhìn nó đẹp đến lạ kì.

Nhi nhíu mày, nó cất tiếng đều đều.

- Trần Nhật Vũ, trước tiên anh nên bỏ bàn tay nắm dịch của anh ra khỏi vai tôi đã, biến thái hả?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lka

Vũ đánh mặt lại, con người đen lầy trong đôi mắt thoảng nét khó chịu. Khuôn mặt hần như có một đám cháy nho nhỏ nhưng nguy hiểm hơn bao giờ hết và cần phải dập lửa ngay lập tức.

- Đêm qua cô ở đâu?

Âm sắc lạnh lùng đến rợn người. Hờ? Hần tức giận chỉ vì chuyện đó thôi hả? Nhi khó hiểu, gương cái bàn mặt ngu ngu như bò đội nón nhìn hần.

- Suốt đêm qua cô ở chỗ nào? Cô ngủ ở đâu? Có biết con gái đi đêm là nguy hiểm lắm không hả? - Tự dưng Vũ gắt lên không kiềm nổi sự tức giận.

- Liên quan đến anh sao? Trong mắt anh tôi là kẻ ăn cắp, lừa đảo còn gì.

- Không phải thế...

- Chẳng phải anh vẫn luôn nghi ngờ tôi sao? Tôi biết anh chưa bao giờ tin tôi cả.

- Tôi tin cô! - Vũ gắt lên, đôi mắt Vũ trùng xuống, mái tóc dài mềm rũ xuống khuất đi hàng lông mi đen mượt xao động nhẹ nhàng. - Xin lỗi, tôi không làm được gì cho cô cả. Nhưng tôi vẫn luôn tin cô.

Ánh mắt hấn ngay lúc này đây có điểm gì đó khiến Nhi không thể nào rời đi được. Bộ dạng hấn cứ như cún con trông vừa tội nghiệp lại vừa đáng yêu chết đi được. Bất giác nó đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc hấn, Vũ khựng người, hai mắt khẽ mở to.

- A hơ hơ... tóc anh bám bụi, tôi phải giúp cho ấy mà. Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?

- Đây, có phải cô bị mê hoặc bởi nhan sắc của tôi rồi đúng không? - Vũ bắt đầu tự ki. Nhi bĩu môi, tiện thể cú vào đầu hấn một cú cho có lệ.

- Đồ điên! Xàm xí.

- À mà Nhi...

- Aaaaaaa NHI OIIII!!! BÀ ĐÂY RỒIIII!!!

Một giọng hét có sức tàn phá có thể nói là long trời lở đất, chưa cần nhìn mặt đã ngửi thấy mùi nguy hiểm. Chỉ có thể là Lam. Nhỏ vừa hét vừa chạy đến lao vào ôm cô nó làm nó phải đập tay giã đánh đạch như lợn bị chọc tiết.

- Xê xê ra, tôi... sắp... không thờ nổi... rồi...

- A xin lỗi. Mà bà có bị gì không? Trầy xước chỗ nào không? Có bị gãy răng lòi mắt hay u đầu bẻ chân không? - Lam dò xét. Còn nó thì phải thộn mặt ra. Vũ thì càng nguy hiểm hơn, xung quanh hấn đang là cả một bầu không khí mù mịt tối tăm lạnh lẽo đến sồn da gà.

- Bà ngưng thái quá đi, rồi đằng sau quay, coi gương mặt ai đang tỏa sát khí kia kia. - Nhi tặc lưỡi lia đôi mắt về phía con người đằng sau. Lam quay lại, trợn mắt nhìn Vũ.

- Ô xin lỗi nha. Tôi phá vỡ không gian riêng tư của hai người à?

- Đúng vậy. - Vũ.

- Nói tào lao. - Nhi.

- Hai con người này chả tâm đầu ý hợp gì cả. À đúng rồi. Khối mình sắp sửa tổ chức chuyến đi thực tế, tiện thể tổ chức cả buổi cắm trại luôn á. Nghe nói do nhà họ Phan đầu tư cả đó.

- Thật hả? Nhà Phan Thế Kỳ á hả? - Mắt Nhi lóe sáng, chớp chớp vui mừng không ngớt.

- Ừm. Đúng rồi.

- Nhắc mới nhớ. Thế Kỳ đâu sao không đến thăm tôi chứ? Tự dưng vắng bóng cậu ta có ngày là thiếu đi cái mồm lảm chuyện, thấy thiếu thiếu cái gì ấy.

- Nay cậu ta có việc bận thì phải...i..

"Rầm!" - Tiếng đập giường.

- Ở đó mà nhớ Thế Kỳ của cô đi. Tôi đi lên lớp. - Vũ đứng dậy, hăm hự bước ra khỏi cửa phòng y tế, kéo theo luồng sát khí mà cả Nhi và Lam đều không hiểu hấn có bị tàu hỏa nhập ma không nữa? Tự dưng nổi giận dưng dưng vô cớ.

Nhi và Lam cùng nhú mày. Không hẹn cùng quay đầu nhìn nhau bằng ánh mắt "có ai chọc giận gì hấn à?".

***

Chủ nhật nhẹ nhàng.

- HUỖNH TUỆ NHIIIII!!! - Chim chóc, hoa lá, cây cỏ, muôn thú toán loạn bởi tiếng gọi của ai đó vang lên từ đầu làng tới tận cuối làng.

Đúng theo luật lệ thì nó phải thức dậy sớm để nhẹ nhàng tình cảm bước vào phong hấn, giọng nói triu mến yêu thương "cậu chủ ơi! Đến giờ dậy rồi". Nhưng không, đã gần 7h rồi nhưng nó vẫn chưa ló cái bản mặt ra, để hấn phải tự thân vận động, lết cái thân tàn ma dại vẫn còn ngái ngủ để đi gọi cái đứa còn ngủ nướng hơn thế nữa.

- Gì mà mới sớm đã rêu rao cái tên tôi cho khắp làng nghe thế hả? Tôi biết tên tôi đẹp rồi mà. - Nhi ngái ngủ, nói một hồi rồi lại trùm chăn. Ngủ tiếp.

- À hay lắm cô muốn ngủ tiếp chứ gì?

- ờm... m... m... - Nhi đánh thụt một mũi từ "ờm" như thể tiêu tốn calo lắm ấy.

- Vậy ở nhà dọn nhà vui vẻ nha. Tôi đi dã ngoại đây.

Vũ vừa dứt lời, tính phui mông thông thả bước ra thì một vật thể lạ từ trong chần bay ra như một vị thần, thoát cái bay vào nhà vệ sinh như tên bắn, xong xông ra thơm tất hơn cả một vị thần.

- Xong. Đi dã ngoại thôi. - Nhi cười tươi roi rói.

- Trong dòng họ của cô có ai là siêu nhân không?

- Anh nói xàm xí gì vậy? Mà Nam đâu rồi?

- Anh ta lên trường từ sớm chuẩn bị đồ dùng cho buổi dã ngoại rồi.

- À à. - Nhi gật gù. - Thế còn anh? Sao anh còn ở đây?

- Gọi cái đứa ngủ trương ngủ nứ như cô dậy chứ còn gì nữa. Đúng là heo lười.

- Cái quái gì?

- À không, heo làm gì ốm tong ốm teo như cô, cún thích hợp với cô hơn. - Vũ xoa cằm, tự thâm thán phục bản thân. Khóe môi Nhi giật giật, nó lại không ngờ cậu chủ của nó ngoài bệnh kiều căng trước đây, thêm cả tự kiêu gần đây, nay lại lòi thêm sở thích gán ghép tên động vật với người khác.

- Bệnh hoạn, tôi không thêm đôi co với thằng trốn trại có sở thích kì lạ như anh. Đi mau mau lên không trễ chuyến xe bây giờ.

Vũ lừ lừ mắt quét sang Nhi, xong quăng thẳng cái balo nặng trĩu vào nó, phán.

- Cầm đi.

- Cái gì? Đường đường là Huỳnh Tuệ Nhi đầu đội trời chân đạp đất mà phải đi xách balo cho tên trốn trại như anh à? Mơ đi.

- ôsinnnnn... Cô nên nhớ cô đang là ôsin của tôi đấy. Cô trốn việc hơi bị lâu rồi đấy.

- Cái quá... i... - Nhi nghiêng rặng trèo treo, hai tay nắm chặt nhưng bất lực, nó vò đầu bứt tóc chỉ biết đi phía sau mà rửa thơm mũi nam phía trước "ú ba la trời đất dung hoa, vạn vật sinh sôi, rửa anh ăn cơm bị sặc, uống nước bị hóc."

Nó rửa, nó rửa từ lúc ở nhà cho đến khi tới tận trường vẫn không thôi, nó rửa đến nỗi hần ta không thể hiểu nổi cái cảm giác ớn ớn, rợn rợn, cứ có cái gì khiến hần lạnh lạnh sau gáy. Vừa tới trường, nó quăng lại cái balo cho tên Vũ, chẳng nói chẳng rằng chạy thẳng một mạch đến khu cò trống để tìm thứ gì đó.

- Đầu ta? Rõ ràng là nó rớt xuống chỗ này mà?

- Cô tìm thứ này à?

Lâm Khiêm Bảo ngồi trên thành lan can lưng tựa thành tường, sợi dây chuyền hình lục giác quăn trên tay anh ta đang lừng lững trước mặt. Đúng là thứ nó đang tìm, sợi dây chuyền mà hôm qua Liên Châu quăng xuống dưới sân cỏ trống.

- Trả đây. - Nhi giật lấy dây chuyền, nhưng Khiêm Bảo nhanh tay hơn giờ sợi dây chuyền lên cao khiến Nhi không thể với tới.

- Từ từ đã. Sợi dây chuyền này là của cô sao?

- Liên quan gì đến anh? Trả đây.

- Tôi phải xác nhận mới dám trả lại được chứ.

- Không phải của tôi thì tôi đâu rảnh mặc công đi tìm từ nãy tới giờ. Trả tôi mau lên.

Nhi nhảy lên giật được sợi dây chuyền. Lần này Khiêm Bảo không trêu chọc nó nữa. Anh ta đưa ánh mắt đượm buồn nhìn Nhi, mái tóc lẳng từ che nửa khuôn mặt khẽ xao động trong gió.

- Tại sao cô có thứ này?

- Tôi đã đeo nó từ nhỏ tới giờ rồi. Nó rất quan trọng với tôi. Dù sao đi nữa cũng cảm ơn anh đã tìm thấy nó giúp tôi. Tôi đi đây.

Nhìn bóng dáng Nhi khuất dần dưới ánh nắng nhạt vàng của buổi sớm chưa tắt. Lâm Khiêm Bảo khẽ quét tia nhìn xa xăm, đôi mi Khiêm Bảo khẽ rung rung, lông mày thanh tú neoh lại đôi chút. Lâm Khiêm Bảo nhếch nhếch môi.

- Thì ra là em. Cuối cùng tôi cũng đã tìm được em. LKA.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Bí Ẩn Và Hoàng Tử Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.